

Giới thiệu Dạy Đồ Ác Ma

Truyện Dạy Đồ Ác Ma của tác giả Lộ Khả Khả xoay quanh một cuộc hôn nhân rất nhanh chóng, chỉ với hai lần gặp họ đã quyết định đi đến kết hôn. Sau khi kết hôn lại ở riêng! Tuy ở riêng nhưng hắn lại muốn có con với cô? Và hàng loạt các quy tắc giữa cô và hắn được thiết lập ngay trong đêm đó. Hắn thật lạnh lùng tàn nhẫn với một người con gái yếu đuối như cô! Vì vậy mà cô quyết định phải mạnh mẽ dạy dỗ cho hắn một bài học.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cô kết hôn cùng một nam nhân gặp mặt mới hai lần.

Không nên nói bọn họ mới chỉ gặp mặt hai lần, dù sao, bọn họ đã từng học cùng một trường đại học.

Quan Chấn Ngôn là học trưởng của cô, là nhân vật uy danh lẫy lừng trong trường.

Hắn là người văn võ song toàn, gia thế hạng nhất lại khiêm nhường lễ độ. Hắn, không chỉ là hội trưởng hội học sinh, mà còn là đội trưởng đội bóng rổ, chủ tịch câu lạc bộ tranh luận... Tóm lại, danh tiếng, chức vụ trong trường, tất cả đều rơi hết vào người hắn. Đó là còn chưa nói tới những danh hiệu hắn đạt được bên ngoài trường và quốc tế, nhiều đến mức khiến cho người ta chỉ có thể ghen hòng mà nhìn trân trối.

Sau đó, náo nhiệt cũng chỉ kéo dài đến năm thứ tư.

Năm đó, hắn bị tai nạn xe, chỉ trong một đêm mà biến mất không tung tích, từ đó không công khai lộ diện nữa.

Có người nói hắn bị hủy dung, có người nói hắn phải sống đời sống thực vật, có người nói đầu óc hắn có vấn đề. Có người nói, có người nói, có người nói... Ở trong trường tin tức của hắn được mọi người bàn luận xôn xao.

Chỉ là, lời đồn đại đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Một năm sau, không ai lại nhắc đến Quan Chấn Ngôn nữa, mà Đỗ Nhược Đồng cũng quên mất Quan Chấn Ngôn là nhân vật như thế nào.

Cho đến vài năm sau, tại Mỹ, Quan Chấn Ngôn đã thành lập một công ty mạng, dựa trên sự tỉ mỉ, tinh tế, trở thành một chuyên gia mạng có giá trị hơn trăm tỷ, trở lại trong nước, mọi người lại một lần nữa háng háng nhắc đến những chuyện trước kia "Có người nói", cũng lại bắt đầu ca tụng Quan Chấn Ngôn, cùng phong cách máu lạnh, thủ đoạn kinh người của hắn.

Đỗ Nhược Đồng chưa bao giờ đặc biệt quan tâm tới tin tức của Quan Chấn Ngôn, bởi vì cô cho rằng cô cùng học trưởng là người của hai thế giới khác nhau.

Cho đến một tháng trước, cô cùng hắn hẹn hò.

Cho tới hôm nay, bọn họ kết hôn.

Tối nay, là đêm tân hôn của cô. Nhưng đối với Đỗ Nhược Đồng mà nói, Quan Chấn Ngôn vẫn là một người xa lạ.

Đỗ Nhược Đồng ngồi trước bàn trang điểm, xóa đi hết lớp trang điểm, khuôn mặt sau lớp trang điểm tái nhợt, cùng với hai chiếc môi bị cắn đến sưng hồng.

Nước mắt của cô không khống chế được, hô hấp nhỏ dần giống như sẽ không thở nữa.

Trên thực tế, cô khản trương đến mức muốn té xỉu.

Là cô gái hiện đại, đêm tân hôn cũng không kinh khủng đến nỗi khiến cho sắc mặt cô trắng bệch, mà nguyên nhân khiến cho cô khản trương là...

Từ hẹn hò đến đêm tân hôn, cô mới gặp mặt Quan Chấn Ngôn có hai lần!

Bình thường cô được nói là một người tính tình trầm ổn. Nhưng bảo cô cùng một nam nhân xa lạ lên giường quả thật là đòi mạng. Điều này cũng khiến cho cô cảm thấy kinh hoàng và luống cuống.

Thậm chí bọn họ còn chưa đính hôn, vì Quan Chấn Ngôn nói ngại phiền phức.

Tất cả quyết định giữa bọn họ đều do Quan Chấn Ngôn ra lệnh. Mà gia đình của cô đối với việc bỗng nhiên cô biến thành phượng hoàng bay lên cao, chỉ biết sốt ruột quạt gió đốt lửa, chọn lựa nghe theo hần.

Cho nên, không có ai, không có bất kỳ một người nào, có thể thông cảm cho sự khản trương đến đau bụng của cô.

Cô nên làm gì bây giờ?

Đỗ Nhược Đồng bịch một tiếng nằm ở trên bàn trang điểm, cô mơ hồ thờ hồn hên nhìn vào gương, nhìn thấy trong gương phản xạ chiếu chiếc giường cùng tấm màn tơ lụa. Giường lớn treo tấm màn tơ lụa mềm mại, trên mặt giường rải đầy cánh hoa hồng của Pháp. Còn có chất liệu ren tơ lụa trên người cô, tất cả đều nhắc nhở cô chuyện sẽ xảy ra kế tiếp.

Trong nháy mắt dung nhan Quan Chấn Ngôn lạnh lùng thoáng qua trong đầu Đỗ Nhược Đồng, bỗng dưng cô rung mình một cái, nổi cả da gà.

Cốc cốc.

A! Đỗ Nhược Đồng che miệng, kịp thời ngăn lại thiết thét sắp bật ra.

Cốc cốc.

"Đợi... Xin chờ một chút!" cả người Đỗ Nhược Đồng kinh hoàng nhảy lên, cô đè ép ngực, sợ trái tim nhảy ra ngoài. Khuôn mặt của cô ửng hồng, điều trở trêu là, sự ửng hồng kia giống như cô là tân nương đang vui mừng.

Đỗ Nhược Đồng kéo chặt áo ngủ màu trắng, từ từ đi tới cửa, mở ra, mái tóc dài buông xuống vai, ngũ quan thanh tú, bên má còn có lúm đồng tiền, cô đối diện nam nhân trước mặt mỉm cười.

Là Quan Ngữ, em trai của hần.

Đỗ Nhược Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, từ hên hò đến kết hôn, có việc gì liên quan đến chú rể đều do Quan Ngữ ra mặt giải quyết. Vì vậy, số lần cô cùng Quan Ngữ gặp mặt không tính là ít.

"Quan Ngữ, em tìm chị có việc ư?" Cô dịu dàng hỏi, trên mặt thanh lịch mỉm cười.

"Oa! Chị dâu, chị rất đẹp nha." Quan Ngữ thấy cô ăn mặc màu trắng tinh khiết như vậy không khỏi kinh ngạc mà huyết gió.

"Cám ơn." Đỗ Nhược Đồng cười nhạt, khản trương đến nỗi dạ dày muốn co ép lại.

"Đồ trang sức này là do anh trai bảo em mang cho chị." Quan Ngữ đưa cho Đỗ Nhược Đồng một hộp trang sức màu lam bằng nhung.

Đỗ Nhược Đồng nhận lấy hộp trang sức, cau mày lại. Những ngày này, quanh quẩn trong đầu cô có rất nhiều bất an, không tự chủ được thốt ra.

"Tại sao anh ta không tự đưa cho chị?"

"Anh trai có thói quen ở trong thư phòng giải quyết công việc đến mười một giờ nên bảo em mang cái này cho chị"

"Công việc? Nhưng hôm nay là ngày..." Đỗ Nhược Đồng mỉm chặt làn môi, cố gắng khống chế tâm tình của mình.

"Hôm nay là ngày anh ấy kết hôn, anh ấy nên nghỉ ngơi thật tốt, đúng không? Em cũng nói như vậy cho anh trai biết, nhưng anh ấy không nghe." Quan Ngữ khoanh hai tay lại, trong mắt lóe lên tia sáng buồn bã."Có lẽ chị dâu nói, anh ấy sẽ nghe cũng không chừng."

"Vậy sao? Chị muốn nhưng chỉ sợ anh ấy lại cảm thấy bị người khác làm phiền thôi." Đỗ Nhược Đồng miễn cưỡng cười nhạt.

Muốn cô đi khuyên một người chồng xa lạ không cần làm việc trong đêm tân hôn ư?

Cô không làm được điều đó

"Chị dâu, chị nhanh mở chiếc hộp ra, xem có thích không?". Quan Ngữ thúc giục.

Đỗ Nhược Đồng mở hộp vuông ra, sự chói sáng của ngọc trai khiến cô lóa mắt.

Cô thích nhất là đồ trang sức bằng ngọc trai, bởi vì ánh sáng của ngọc trai dịu dàng khiến cho cô có vẻ trang nhã, cũng nổi bật lên màu da óng ánh của cô. Mà Quan Chấn đưa cho cô quà tặng này, là dây chuyền của hãng Chanel mới có ở Đài Loan, giá thị trường hơn ngàn vạn!

"Làm sao mà anh ấy biết chị thích ngọc trai?" Giọng nói của Đỗ Nhược Đồng vẫn nhu hòa như cũ, nhưng trong lồng ngực cảm xúc lại tán loạn. Tâm tình kia không phải là do giá trị của ngọc trai, mà bởi vì tấm lòng của Quan Chấn Ngôn.

"Anh trai biết rất nhiều về chuyện của chị." Lời nói của Quan Ngữ có ngụ ý.

"Làm sao anh ấy biết? Không phải anh ấy không thường ra khỏi cửa sao?"

Đúng vậy, nghĩ lại, cô mới phát hiện gian phòng này cũng trang trí giống sở thích của cô. Đỗ Nhược Đồng vừa nghĩ tới đây, bởi vì không hiểu mà nhũn mày chặt hơn.

"Chỉ cần có tâm, muốn biết chị yêu thích thứ gì, không phải là việc khó" Quan Ngữ cười đáp. Hắn phụng mệnh anh trai, thời gian này chuẩn bị toàn bộ những gì chị dâu thích, cố gắng thu góp tư liệu về chị dâu.

"Vậy sao?" dddiiiiieennndddaaannllleeeqqquuyyddooom

"Đúng vậy, anh trai vô cùng để ý chị nha. Mà nếu chị dâu đã yêu thích phần quà tặng này chắc không ngại qua thư phòng nói một tiếng cảm ơn chứ." Quan Ngữ dùng ngón tay chỉ chỉ cửa thư phòng.

Đỗ Nhược Đồng cúi đầu không nói, cô vuốt ngọc trai trong chiếc hộp vuông, không hiểu tại sao Quan Ngữ liên tiếp muốn cô tới bên cạnh Quan Chấn Ngôn. Cô cùng Quan Chấn Ngôn đã là vợ chồng, không sớm thì muộn cũng thân thiết, hiểu rõ nhau hơn, không phải sao?

Thật sự sẽ như thế sao? Đỗ Nhược Đồng nhớ tới việc ngay cả đêm tân hôn mà Quan Chấn Ngôn cũng muốn làm việc, không khỏi chán nản.

Đây là quan hệ hôn nhân cô muốn sao? Lạnh nhạt cả đời?

Không. Cô không phải là người chưa cố gắng đã tuyên bố bỏ cuộc.

"Vậy chị sẽ đi nói một tiếng cảm ơn với anh ấy." Đỗ Nhược Đồng ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe lên tia sáng kiên định.

"Em biết là chị sẽ không để cho em thất vọng mà." Quan Ngữ búng búng ngón tay, má lúm đồng tiền bên môi chợt lóe.

"Đừng mong đợi quá nhiều là được"

"Thì ra chị dâu cũng phản kích nha." Quan Ngữ phá lên cười ha ha, vỗ một cái lên bả vai của cô.

Đỗ Nhược Đồng bị hành động của hắn làm cho sợ hết hồn, nhưng thấy hắn cười rất tự tại, cô không tự chủ được mà cười theo.

Cô có dự cảm, cô cùng người em chồng này sẽ trở thành bạn tốt. Quan hệ kì quái trong hôn nhân của cô mà có một bằng hữu thì quá tốt rồi.

"Chị dâu, anh trai em giao cho chị. Anh ấy không dễ ở chung những sẽ là một người đàn ông tốt yêu vợ." Quan Ngữ thành khẩn nói.

"Bây giờ, chị đến thư phòng tìm anh ấy, có thể quấy rầy hay không?" Đỗ Nhược Đồng hỏi.

"Yên tâm! Chị đi tìm anh ấy tuyệt đối là chuyện vui mừng. Không phải là quấy rầy." Quan Ngữ cười ha ha, vỗ bả vai của cô lần nữa, phát hiện mình càng lúc càng thích sự thông minh của chị dâu.

Đỗ Nhược Đồng chỉ cười không nói, chỉ là trong lòng lại than nhẹ một tiếng.

Đúng vậy, nếu như cô không muốn cùng Quan Chấn Ngôn như người xa lạ thì phải tích cực trong cuộc hôn nhân này.

Mới ngày đầu tiên tân hôn... Quan Chấn Ngôn nghe thấy tiếng cười to của Quan Ngữ cùng tiếng mỉm cười của vợ yêu.

Vì vậy, cửa thư phòng vốn định mở ra nhưng lại nhanh chóng đóng lại.

Quan Chấn Ngôn bắt đầu ghét sự sơ ý lơ là của mình, nếu như hắn không quên tài liệu trong xe mà xuống lấy thì cũng không phải nghe thấy âm thanh trò chuyện vui vẻ như thế này.

Trong ngực dâng lên sự tức giận khiến gân xanh của hắn nổi đầy tay.

Trên khuôn mặt có một đôi mắt đen tức giận tỏa sáng, giống như dã thú, chỉ muốn xé rách tất cả mọi thứ trước mắt. nngggooooocccqquuyyyynhhhh

Cô nói chuyện cùng Quan Ngữ sẽ có vẻ mặt gì đây?

Là một tiểu thư khuê các? Hay nụ cười đơn thuần như khi học đại học?

Quan Chấn Ngôn mỉm chặt môi, đè nén tiếng gầm nhẹ nơi cổ họng. Hắn nhắm mắt thật chặt lại, ở trong bóng tối suy nghĩ về việc sống chung.

Tối nay, hắn không để ý đến công việc, hắn tốn quá nhiều thời gian nghĩ tới đêm tân hôn cùng người vợ xuất chúng, khuôn mặt ưu nhã, mọi cử động đều toát ra vẻ nhã nhặn, lại không kiêu căng như những cô gái khác.

Hắn bỗng nhiên mở mắt ra, nóng nảy đi qua đi lại bên trong phòng, máy điều hòa trong nhà đã để 19 độ, cũng không khiến hắn hạ lửa giận.

Quan Chấn Ngôn đưa tay vuốt vết sẹo từ ngực trái cho đến bụng, cho dù phẫu thuật mấy lần, vết sẹo đã không còn dọa người như trước, nhưng đối với bất luận người nào mà nói, chỉ nhìn cũng cảm thấy kinh hoàng.

Hắn không thường ra khỏi cửa bởi hắn không muốn thấy những ánh mắt tò mò của người khác.

Nếu như cô nhìn thấy vết sẹo dài như vậy, đáng sợ như vậy, cô có cảm thấy ghê tởm không?

Quan Chấn Ngôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lạnh lùng phản chiếu từ sàn đá cẩm thạch màu đen, những tin đồn bên ngoài đột nhiên nhảy vào trong đầu hắn.

Ác ma máu lạnh!

Khóe môi hắn nhếch lên, vì vậy mà khuôn mặt càng thêm tà mị .

Hắn biết lời đồn bên ngoài, nói hắn là kẻ ngạo mạn, cuồng ngạo tự đại, không tiếp xúc cùng nhân viên, chỉ lấy đánh giá thành tích, sáp nhập các công ty khác tuyệt đối không nhân nhượng, máu lạnh, vô tình.

Nhưng, hắn không quan tâm.

Cho dù các xí nghiệp khác ghét hắn, thì sao? Cho dù truyền thông phê bình hắn tác phong tàn nhẫn, thì sao? Không phải hắn vẫn cưới được một người vợ cao quý như ngọc trai sao.

Dù sao, Đỗ Nhược Đồng cũng là con gái của một xí nghiệp truyền thống, ở hoàn cảnh kinh tế sa sút, cô chỉ có thể đến bên hắn, để giúp đỡ sản nghiệp Đỗ gia.

Hắn cần gì phải vì lợi thế mà hao tổn tinh thần? Cô trò chuyện vui vẻ cùng Quan Ngữ thì có quan hệ gì đến hắn ?

Hắn chỉ cần nói cho cô biết, yêu cầu của hắn đối với hôn nhân như vậy là được.

Hắn hạ lệnh, mà cô phải tuân theo, chủ yếu nhất là nội dung khế ước. Cô sớm hiểu điều này thì sẽ càng có lợi. Bởi vì hắn sẽ là một người chồng hào phóng!

Quan Chấn Ngôn xoay người, đi về phía một cái cánh cửa khác trong thư phòng... Đỗ Nhược Đồng đứng ở ngoài thư phòng mười phút.

Trong thư phòng dần lộ ra ánh sáng, nhưng bên trong lại không có người.

"Có người không?"

Đỗ Nhược Đồng gõ cửa mấy lần, nhưng lại không có ai lên tiếng.

Cô xoay người về phía gian phòng của mình, bước chân có vẻ chần chờ. Ngay cả cửa Quan Chấn Ngôn cũng không chịu mở ra thì làm sao cô có thể dám mở đây?

Cô đẩy cửa phòng ra, không khí lạnh trước mặt khiến cô rét run.

Bỗng dưng cô ngẩng đầu, cảm giác có người nào đó đang nhìn mình chăm chú khiến cô ôm hai cánh tay, hốt hoảng nhìn xung quanh. dd.lllqqddddd

Góc sofa, có ánh mắt như chim ưng đang chăm chú nhìn cô.

"Anh... Tại sao lại ở chỗ này?" Đỗ Nhược Đồng hít vội một hơi, vội vàng đem mu bàn tay đến phía sau, muốn nắm chặt tay lại để cho mình có thể bình tĩnh hơn

Quan Chấn Ngôn không nói gì, hắn vắt chéo hai chân, quan sát mọi động tác của cô

Cô đang rất khấn trương. Tiếng nói cũng trở nên run rẩy, khuôn mặt cũng không cười, trên khuôn mặt đều thể hiện rõ tâm tình của cô. Hoặc là, cũng chưa biết chừng cô đang sợ hắn . Mặc dù hắn là chồng của cô, nhưng cũng là một người xa lạ.

"Em vẫn đứng ở ngoài cửa, tại sao không thấy anh đi vào?" Đỗ Nhược Đồng nhẹ giọng hỏi, không muốn vì sự trầm mặc trong phòng mà hít thở không thông

"Phòng của em cùng phòng của anh có một cánh cửa thông với nhau." Quan Chấn dùng cầm chỉ vào cánh cửa thông sang thư phòng, ánh mắt vì vậy dừng lại trên vai của cô.

Phòng của em? Phòng của anh? Chân mày của cô nhíu lại, cảm thấy có gì đó không đúng

"Đây không phải là gian phòng của chúng ta sao?" Đỗ Nhược Đồng tiến lên một bước, nhìn chăm chú vào mắt hắn, dịu dàng hỏi

"Thư phòng cách vách là gian phòng của anh, gian phòng này là gian phòng của em. anh không hy vọng cuộc sống hôn nhân quá nhiều đến công việc cùng nghỉ ngơi của anh, anh có thói quen ngủ một mình." Quan trọng hơn, căn bản hấn không muốn cho cô nhìn thấy sự đau nhức trên tay phải của hấn mỗi lúc trời mưa.

Nói xong, Quan Chấn Ngôn mở to mắt, nhìn về phía sau của cô.

Đỗ Nhược Đồng nhìn gò má của hấn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thấy hơi thất vọng.

Hôn nhân của cô, lạnh nhạt đến vậy sao? Cô cũng biết thời gian chung đụng của bọn họ cũng không quá dài. Nhưng mà ngay cả ở cùng một phòng, nói chuyện cuộc sống một chút, tâm tình, đối với hấn cũng là chuyện khó sao?

Đỗ Nhược Đồng nhìn gương mặt của hấn, nội tâm từ từ hiện lên cảm xúc không chịu thua. Từ nhỏ đến lớn, bề ngoài cô nhu nhược nhưng nếu không đạt được mục đích cô sẽ không từ bỏ. Cô không tin, giữa bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào giấy kết hôn để duy trì cuộc hôn nhân thật mỏng manh này.

"Cảm ơn anh đã tặng ngọc trai cho em, chúng thật đẹp." Cô chuyển đề tài lần nữa.

"Chúng rất hợp với em". Làn da của cô cùng ngọc trai rất giống nhau

"Tại sao anh lại lấy em". Cô muốn biết một chút về điều này để biết mình phải cố gắng như thế nào.

"Em xinh đẹp, quen với việc xã giao, lại hiểu tri thức, lễ nghĩa." Quan Chấn Ngôn nói mặt không thay đổi, nhìn phía sau cô, lạnh lùng hỏi: "Vậy tại sao em muốn gả cho anh?"

"Mẹ em là người vợ thứ hai, bà ấy vẫn hi vọng em gả cho một người giàu có nào đó để khiến bà ấy hạnh diện. Em cự tuyệt rất nhiều lời cầu hôn rồi, năm nay em cũng gần ba mươi cơ hội cũng giảm bớt. Lúc này, anh xuất hiện, có thể giúp về mặt tiền bạc cho xí nghiệp nhà em. Trên mọi phương diện, anh đều là ứng cử viên tốt nhất cho chức rê hiền." Cô cũng giấu giếm, dù sao sau này còn có cả một đoạn đường dài phía trước phải đi

"Rê hiền?" Quan Chấn Ngôn nói rồi liếc nhìn cô một cái, mấy chữ này khiến hấn cười nhạt, thế nhưng nụ cười thoáng qua của hấn lại khiến khóe mắt cong cong.

Đỗ Nhược Đồng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười hưởng ứng.

"Xem ra nam nhân chỉ cần có tiền, cá tính kiêu ngạo một chút tất cả đều không quan trọng."

Hấn hừ lạnh một tiếng. "Tóm lại, tốt nhất em nên rõ ràng, cuộc hôn nhân của chúng ta đều có mục đích, chính vì vậy mà đừng bày ra bộ mặt người bị hại trước mặt anh."

"Em cũng không có cảm giác mình là người bị hại. Theo một mức độ mà nói, mọi người sẽ coi em như Ma Tước biến thành Phượng Hoàng.

"Một nam nhân có tiền bị một mỹ nữ bắt giam trong hôn nhân, không ai sẽ cho rằng chuyện này có chỗ quái dị." Quan Chấn Ngôn ném ra mấy câu nói khinh thường, cảm thấy cô quá hoang đường. Ma Tước cùng cô vĩnh viễn sẽ không cùng cấp bậc.

Đỗ Nhược Đồng nhìn Quan Chấn Ngôn, thật là bị hấn làm cho lẫn lộn rồi. Bây giờ hấn đang an ủi cô, hay chẳng qua là hấn đơn giản phát biểu ý kiến của mình

Cô phỏng đoán, Quan Chấn Ngôn cũng có chút thích cô, nếu không, hấn sẽ không cưới cô. Nếu không, những điều kiện phù hợp mà hấn nói như "xinh đẹp", "xã giao quen thuộc", "tri thức lễ nghĩa" cũng rất nhiều người đạt được mà.

Nhưng, nếu như Quan Chấn Ngôn vì nhìn trúng mới cưới cô. Vậy tại sao khi bọn họ đã kết hôn, hấn lại luôn luôn muốn cô tránh xa hấn?

Đỗ Nhược Đồng nhìn hấn hồi lâu, lại không có biện pháp lấy được bất kì đáp án nào từ khuôn mặt như pho tượng của hấn.

Hấn thậm chí còn không nhìn cô lấy một cái, ánh mắt của hấn từ đầu tới cuối đều nhìn ra phía sau cô

"Trừ chuyện chia phòng ngủ, anh còn muốn nói chuyện gì với em không?" Cô cố gắng phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại.

"Anh muốn một đứa con." Quan Chấn rất nhanh nhìn cô một cái.

Đỗ Nhược Đồng bỗng dừng lại về sau một bước dài, tất cả lý trí đều biến mất trong nháy mắt

Cô mở to mắt, thậm chí hốt hoảng đến mức không phát giác hai cánh tay của cô đang phòng bị ôm trước ngực. Ý tứ của hấn là, hiện tại hấn muốn cùng cô...

Đôi môi Đỗ Nhược Đồng khẽ nhếch, cô muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói ra được khỏi miệng. Cô kinh hoàng mà nhìn chằm chằm vào mặt của hấn, cho đến khi nụ cười mỉa mai của hấn xuất hiện trên khóe môi, cô mới ý thức được mình đang luống cuống.

Cô nhanh chóng đem tay đặt bên người, làm thế nào cũng bày không ra tư thế thoải mái tự nhiên.

"Yên tâm đi, tối nay anh không nghĩ sẽ xâm phạm em." Quan Chấn Ngôn ác ý nói.

Cô cúi đầu lúng túng, nhưng cũng vì vậy mà không phát giác được ánh mắt của hắn đang bừa bãi lưu luyến trên khuôn mặt của cô.

"Thuận theo tự nhiên" Quan Chấn cười lạnh một tiếng, còn kém không có cất tiếng cười to lên. "Cuộc đời của anh có những chuyện mà anh không bao giờ muốn thuận theo tự nhiên. Anh nghĩ muốn, cho nên rất đơn giản sẽ đạt được."

"Con cái không phải thứ gì, cũng không phải sự nghiệp của anh." Cô thốt lên phản bác.

Quan Chấn Ngôn đứng lên, thân thể cao gầy im lặng đến gần cô.

Đỗ Nhược Đồng cố gắng không cho mình lui về phía sau, chỉ có thể trở mắt nhìn sự lạnh lẽo trong mắt của hắn đang dần dần đến gần cô.

Quan Chấn Ngôn giữ cầm cô, nhiệt độ lạnh lẽo trên tay hắn làm cho cô cảm thấy rùng mình

"Em có tư cách gì mà dám nói như thế với anh?" Giọng nói của hắn so với ánh mắt của hắn càng làm cho người ta không rét mà run.

"Em là vợ của anh."

"Vậy sao?" Quan Chấn Ngôn nhàn nhạt cười lạnh, cúi đầu hôn lên môi cô.

Đỗ Nhược Đồng quá khiếp sợ mà không kịp tạo ra bất kỳ phản kháng nào, khiến cho hắn có cơ hội tiến từng bước từng bước đưa lưỡi vào miệng cô.

Khi hắn hôn nhẹ qua đầu lưỡi của cô, cô kinh hoàng thở gấp, vờn tay kháng cự, làm như vậy quá mức thân mật rồi.

"Giấy giữa cái gì? Em không phải vợ của anh sao? Chồng hôn vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không phải sao?" Ở cạnh môi của cô Quan Chấn Ngôn ác ý nói nhỏ.

Đỗ Nhược Đồng, phải nhẫn nại! Dù sao, sớm muộn gì cô cũng phải trải qua bước này. Cô nhắm chặt hai mắt.

Cô không phản kháng khiến Quan Chấn Ngôn càng thêm điên cuồng, môi lưỡi của hắn vì vậy mà càng thêm can rở tiến về phía miệng của cô cướp lấy hương thơm của cô, thưởng thức xúc cảm của cô.

Môi cô ngọt giống như tường tượng của hắn vậy, giống như hôn lên một đóa hoa, tầng tầng dưới mặt cánh hoa, có hương vị ngọt ngào của mật hoa. Lực đạo của Quan Chấn Ngôn chậm lại, nhẹ nhàng nghĩ muốn trêu ghẹo cô khiến cô có phản ứng nhiều hơn.

Đỗ Nhược Đồng cảm giác được ý thức của cô đang phiêu tán, cũng không còn sức mà cản lại.

Nụ hôn của hắn sao lại nóng như vậy, hắn đang phá phách trong miệng cô, khiến cô không tự chủ được thở gấp. Cô chưa bao giờ biết chỉ dựa vào một cái hôn cũng khiến cho người ta sinh ra dục vọng.

"A..." Đỗ Nhược Đồng nghe được mình bật ra tiếng thở khê, bỗng dung mở to mắt, xấu hổ đưa tay đẩy hắn ra. Cô cho là vì yêu mà làm mới là tự nhiên nhất. Không nghĩ rằng, một cái hôn của hắn lại làm cho cô...

Quan Chấn Ngôn bị buộc phải rời khỏi đôi môi của cô, hắn khẽ cau mày, ánh mắt ác độc bắn thẳng về phía cô.

Ánh mắt cô mờ mịt, cánh môi đỏ tươi, phút trước giấy giữa khiến cô vô tình phơi bày ra một làn da trắng nõn, mỗi một tác cũng làm cho hắn cảm thấy nuốt khó khăn.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng đều muốn một cô gái như vậy.

"Bất kỳ!"

Đột nhiên trong đầu Quan Chấn Ngôn thoáng qua một màn ngoài cửa lúc này.

"Anh cảnh cáo em, cách xa Quan Ngữ một chút." Bỗng dung Quan Chấn Ngôn trầm giọng ra lệnh.

"Anh... có ý gì?" Tay Đỗ Nhược Đồng nắm chặt thành quả đấm, không muốn theo suy đoán của hắn mà sinh lòng tức giận.

"Em là một mỹ nhân xinh đẹp mà Quan Ngữ lại là người anh tuấn, anh không muốn nghe bất kì lời đồn nào về chuyện vợ của mình ngoại tình." Quan Chấn Ngôn trực tiếp nói, ánh mắt di chuyển không nhìn cô.

"Anh so với Quan Ngữ cũng không khó coi." Thậm chí, khí chất âm lãnh của hắn so với Quan Ngữ còn làm cho người ta phải liếc mắt.

"Vậy sao? Tại sao em lại sợ anh?" Tầm mắt Quan Chấn Ngôn dừng trên đôi môi run rẩy của cô.

"Em không sợ anh, bởi vì sự hiểu lầm của anh khiến em phải nộ đến phát run. Quan Ngừ là em trai của anh, em có chừng mực, hi vọng về sau anh không nên nói những lời vu nhục em như thế nữa ." Đỗ Nhược Đồng kiêu ngạo mà ngẩng cằm lên.

"Anh cảm thấy tốt nhất em nên sợ anh." Bàn tay Quan Chấn Ngôn che ở cổ của cô, chiếc cổ trắng mịn trong tay hắn giống như một gốc cây bách hợp yếu ớt, tùy thời đều có thể bị chặt đứt

"Tại sao?"

"Bởi vì anh có thói quen phá hủy tất cả những người nào hay vật gì không sợ anh." Hắn nói nhỏ, cánh môi quý dị giống như là chưa từng mở ra.

Bỗng dưng Đỗ Nhược Đồng rung mình một cái, nhanh đến nỗi cô không kịp ngăn cản.

Sự lạnh lẽo chui vào từng tác trên cơ thể của cô, khiến cô cảm thấy lạnh quá. Là ánh mắt quá lạnh lẽo của hắn, hay do máy điều hòa trong phòng trở nên lạnh đây?

"Chỉ cần em ở trước mặt người ngoài, giả bộ hình tượng vợ chồng ân ái, anh sẽ không can dự vào cuộc sống của em, bất kể thứ gì em cần có thể tùy tiện lấy. Về phần nghĩa vụ vợ chồng giữa chúng ta, khi nào thực hiện..." Thấy cô lập tức nín thở, hắn cố ý thả chậm giọng lại, nói "Yên tâm đi, anh sẽ tốt bụng nói trước nói cho em."

Nhất định phải như vậy sao? Đỗ Nhược Đồng không tự chủ được mà lắc đầu.

Cô lắc đầu là bày tỏ cô không muốn thực hiện" nghĩa vụ vợ chồng" sao? Quan Chấn Ngôn buồn bực trong lòng, bởi vì đè nén tâm tình mà cánh môi khẽ co quắp.

"Ngày mai anh phải đi nước ngoài." Quan Chấn Ngôn quay đầu chạy lấy người.

"Cái gì?"

"Anh phải đi công tác một tuần lễ." Hắn thích ở lại nước ngoài hơn. Người ngoại quốc so người trong nước thì hiểu được việc tôn trọng người, sẽ không ai liếc mắt với hắn, hoặc hỏi thăm vết sẹo lúc trước của hắn.

"Em giúp anh chuẩn bị hành lý" Cô theo sát sau lưng hắn, định giúp hắn.

"Em không cần lấy lòng anh."

"Người vợ muốn vì chồng của mình làm chút gì đó, cũng coi là lấy lòng sao?" Cô thử dò xét đưa tay muốn chạm cánh tay của hắn.

"Không cần thiết!" Bịch một tiếng, Quan Chấn Ngôn đóng cánh cửa ngăn cách giữa hai người.

Đỗ Nhược Đồng kinh ngạc nhìn cánh cửa một cách nặng nề, có cảm giác như mình đã bị đuổi vào lãnh cung.

Cô cầm tay nắm cửa, muốn mở ra, nhưng cửa đã khóa lại.

Đỗ Nhược Đồng vỗ trán, vô lực dựa vào vách tường, kinh ngạc mà nhìn cánh cửa ngăn cản hai người

Đây là gì! Ngay tại đêm tân hôn, chồng của cô đem cô nhốt ở ngoài.

"Phu nhân, cô đã ngủ chưa?" Cửa phòng của cô bị gõ hai cái.

"Còn chưa." Đỗ Nhược Đồng đáp một tiếng, cúi đầu sửa lại áo ngủ, tiến lên mở cửa.

Lão quản gia bưng một chiếc khay gỗ, cười khanh khách đứng ở ngoài cửa.

"Có chuyện gì không?" Đỗ Nhược Đồng dịu dàng hỏi.

"Tôi giúp cô pha một ấm trà hoa hồng." Bạch mẹ nói.

"Cám ơn." Đỗ Nhược Đồng kinh ngạc nói."Bà làm sao biết thói quen trước khi ngủ của tôi . . ."

"Quan tiên sinh đã thông báo."

"Anh ấy..." Lại một lần khiến cho cô á khẩu không trả lời được.

"Phu nhân, hôm nay tôi nói thế này có chút dư thừa, Quan tiên sinh là người ngoài lạnh trong nóng. Chỉ cần cô dùng tấm lòng chân thành đối đãi, cô sẽ phát hiện ngài ấy thật sự là người rất tốt." Bạch mẹ tha thiết nói, trên khuôn mặt hiền lành hiện lên ý nghĩ muốn cùng người khác chia sẻ.

"Tôi sẽ cố gắng." Đỗ Nhược Đồng chỉ có thể trả lời như vậy, không có hơi sức mà nói nữa. Tối nay cô đã trải qua quá nhiều cảm xúc, cô cần một chút thời gian để tiêu hóa chúng.

"Cám ơn, ngủ ngon."

Đỗ Nhược Đồng nhận lấy khay trà hoa hồng trong tay Bạch mẹ, đóng cửa lại lần nữa.

Rót một chén trà hoa hồng, hít thật sâu một hơi thưởng thức mùi thơm hoa hồng, cô lại nhíu mày.

Người ngoài thì hình dung hần là ác ma máu lạnh, nhưng người trong nhà lại rồi rít thay hần biện minh. Rốt cuộc ai mới là Quan Chấn Ngôn thật sự ?

Đỗ Nhược Đồng cảm chén sứ trắng, đi trở về trước bàn trang điểm, nhìn hộp dây chuyền ngọc trai đặt ở trên bàn .

Hần có tiền có thể, quà thật không có gì không mua được, nhưng lễ vật muốn nhận được, trước hết luôn phải làm việc cực nhọc.

Tỉnh đến trước mắt mới chỉ có ý định làm người thân của Quan Chấn Ngôn, đây là sự thật không thể chối cãi. Mà cô nếu gả cho hần, ít nhất cũng nên được tôn trọng như “khách” chứ.

Mặc dù, cô không cho là Quan Chấn Ngôn sẽ dùng phép lịch sự mà xử sự với cô. Nhưng, cô không thể nào chưa thử đã buông tay.

"Quan Chấn Ngôn..." Đỗ Nhược Đồng gọi tên của hần, sau đó nâng chén đem trà hoa hồng uống một hơi cạn sạch, cũng đem tên tuổi của hần nuốt vào trong miệng.

Bề ngoài cô nhìn nhu nhược, nhưng lại không ngoan ngoãn chịu thua.

Chồng của cô, tốt nhất là nên nhanh chóng chấp nhận điểm này.

Ngày mai, cô sẽ vì hôn nhân của mình mà cố gắng.

Ngày mai, cô cũng sẽ đi tìm bác sĩ khoa phụ sản lấy thuốc tránh thai. Trước khi hôn nhân của cô rõ ràng, cô sẽ không để bảo bối tham gia vào cuộc hôn nhân này.

Ai! Đỗ Nhược Đồng nằm lên giường.

Trong đêm tân hôn mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Dạ Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đi công tác một tuần lễ, đối với Quan Chấn Ngôn mà nói là chuyện thường, thế nhưng lần này lại khác. ddiieeenddaaanmlllqqddoonn

Mỗi một ngày, hần có cảm giác như đứng trên đồng lửa, sống một ngày không khác gì sống một năm.

Bởi vì người nhà của hần và quần gia, giống như mỗi ngày đều hẹn trước thay phiên truyền tin ngắn, gọi điện thoại cho hần, nội dung không có gì hơn là về chuyện của Đỗ Nhược Đồng.

Thỉnh thoảng, vợ của hần cũng đích thân gọi điện cho hần.

—— “ hôm nay công việc của anh có thuận lợi không?”

—— “ khi nào trở lại, chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?”

—— “ngày mai lúc nào thì anh trở về vậy?”

Những người này giờ trò quỳ gì vậy! Cho là như vậy hần sẽ đổi tính, biến thành một người đàn ông ôn hòa sao? Quan Chấn Ngôn không cho là đúng suy nghĩ.

Một buổi chiều ngày kia, Quan Chấn Ngôn trở lại Đài Loan.

Bình thường hần luôn đến công ty trước, bận đến nỗi mặt trời xuống núi mới trở về nhà, lúc này lại ngồi ở ghế sau xe Benz màu đen, sắc mặt hần tái xanh, trông nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Đi gần đến công viên nhỏ gần nhà, hần thấy một chiếc xe đạp lướt qua.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn người con gái thanh lệ đang đạp xe, nhất thời mắt hờn.

Trong ánh tà dương, tóc Đỗ Nhược Đồng buộc thành đuôi ngựa, mặc một chiếc áo màu kem cổ hình chữ V dệt kim, quần màu lúa mì, trên tai mang khuyên tai ngọc trai, đang ra sức đạp về phía trước.

Bởi vì vận động mà gò má của cô ửng hồng, mồ hôi ở trán cứ tuôn ra, lóe sáng giống như từng viên ngọc trai xinh đẹp.

Biết cửa sổ xe đã làm lớp kính chống người từ bên ngoài nhìn vào, cho nên cô muốn thấy cũng không thấy được, vì vậy mà Quan Chấn mới không chớp mắt nhìn kỹ nhất cử nhất động của cô.

Nhìn khí sắc cô rất tốt DDDDLLLLQQQDDD

Mọi người cần gì phải truyền tin tới quấy rầy hần, giống như cô một mình tại ngôi nhà cảm thấy cô đơn, cực độ nhớ hần

Quan Chấn Ngôn nheo hai mắt, môi mỏng bĩu một cái, cảm giác mình bị đùa bỡn.

Xe chạy nhanh hướng về phía Quan gia, đứng chờ đợi cửa lớn mở ra, Quan Chấn Ngôn hưng hăng tìm kiếm thân ảnh của cô.

Cô đang ra sức đạp xe, dùng sức dễ dàng có thể bẻ gãy chiếc cổ mảnh khảnh hoặc bấp chân thon dài kia, chạy nhanh về phía cửa lớn.

Xe mới đi vào trong cửa, Quan Chấn Ngôn liền quát to một tiếng.

"Dừng xe!"

Xe dừng lại, ánh mắt tài xế Vương không thể tưởng tượng nổi, xuống xe ——

"Anh đã trở lại!" Đỗ Nhược Đồng tăng tốc đạp về phía hần.

"Cẩn thận!" Quan Chấn Ngôn nhăn mày, gầm nhẹ một tiếng.

"A ——" tiếng kêu của Đỗ Nhược Đồng cùng tiếng phanh của xe đạp đồng thời vang lên.

Cô phanh xe quá nhanh, trọng tâm không ổn định, từ xe đạp cả người té ra ngoài.

Quan Chấn Ngôn kịp thời đỡ cơ thể của cô.

"Nguy hiểm thật!" Đỗ Nhược Đồng hốt hoảng nhìn ánh mắt âm trầm của hần, cô bám vào cánh tay của hần, nhàn nhạt cười một tiếng."Cảm ơn anh, em đạp xe nhanh quá rồi"

Thân thể cô vừa động, hương thơm thanh nhã của cô nhẹ nhàng bay vào trong mũi hần. Hần bỗng dưng đẩy cô ra, giống như cô là hòn lửa dễ bị phỏng tay vậy.

"Trời nóng như vậy, em ở bên ngoài đạp xe làm cái gì?" Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn chiếc xe, không khách khí chất vấn.

"Ông chủ bán cá vừa gọi điện thoại cho em báo có một mẻ cá mới, cho nên em đến xem thử ..." Đỗ Nhược Đồng ôn hoà nói, không muốn khiến hần khó chịu.

"Em mua mấy cái đấy làm gì? Không ai muốn em nhiều chuyện!" Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn cô, nóng nảy trầm thấp giọng nói, thỏa mãn ý vị trách mắng. Nhìn cô đạp xe mà ngả nhào, có khác gì tự tìm phiền phức.

Đỗ Nhược Đồng giật mình đứng tại chỗ, đôi tay xoắn lại với nhau, có cảm giác hung hăng bị tát một cái. Mấy ngày nay cô cố gắng tìm kiếm tư liệu về sở thích món ăn của hần, đột nhiên biến thành một đồng vô dụng đồ bỏ đi, ngăn chặn tất cả ý nghĩ của cô.

Cô cảm thấy mình như một đứa ngốc

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn cô không cười nữa, hần mím chặt môi, không cho phép mình nói những lời an ủi cô.

Ai biết cô đối với hần có thực sự đề tâm hay không! Trẻ tuổi như cô, điều kiện lại tốt, không thể nào không có tâm cơ. Căn cứ theo kinh nghiệm của hần, càng là người có biểu hiện ân cần thì tâm cơ càng sâu. Điểm này, hần đã được lĩnh giáo qua từ những người đàn bà khác

"Em chỉ cần đợi ở nhà là tốt rồi." Hần trầm giọng ra lệnh.

"Chuyện tâm đợi ở nhà, không phải anh muốn có một người vợ chăm sóc tốt cho anh sao?" Mắt Đỗ Nhược Đồng nguội lạnh nhìn hần, không chút nào giấu diếm nghĩ đến ý đồ của hần.

"Em đến nhà anh đã mấy ngày? Không thể nào thích ứng hoàn cảnh ở đây sao?" Hần mở to mắt, không nhìn cô, không cấp cho bất kỳ đáp án nào.

"Em đi ra ngoài không phải cũng là thích ứng hoàn cảnh nơi này sao?"

"Em thật ra rất nhanh mồm nhanh miệng." Quan Chấn Ngôn không vui nhăn mày.

Thì ra hấn mong cô là một người vợ an phận? Đỗ Nhược Đồng khó chịu cắn môi, cô không tiếng động cúi đầu, đem những sợi tóc đen che khuôn mặt để điều chỉnh lại tâm tình.

"Đem lời trong lòng em nói ra." Nếu không hiểu một cuộc làm ăn, hấn sẽ không vung tiền. Nữ nhân cũng giống vậy. Hấn cưới cô, sẽ phải biết ý nghĩ trong lòng cô.

"Đối với em mà nói, làm một người vợ an phận không khó. Nhưng nếu như anh không muốn đây là một cuộc hôn nhân chỉ mang vẻ hào nhoáng bên ngoài, như vậy, ít nhất anh cũng phải cho em một chút thông tin về anh để em biết nên làm thế nào mới có thể khiến chúng ta hiểu nhau hơn." Đỗ Nhược Đồng không sợ biểu tình ồ ạt của hấn, dũng cảm nói ra lời trong lòng.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn cô, dưới lớp quần áo là lồng ngực đang phập phồng kịch liệt(Ngư: không phải nói gì chứ anh này có vẻ thích trò trốn mặt. Di: tỷ thấy mắt ông sắp lòi ra hết rồi á □)

Gặp quý, vợ của hấn không sợ hấn, cũng là chuyện đương nhiên, hấn không biết mình cao hứng cái gì!

Quan Chấn Ngôn liều chết đè nén tâm tư, không nhin được nhếch miệng, khiến khuôn mặt lại càng thêm cương cứng.

Đỗ Nhược Đồng nhìn hấn, trực giác cho rằng mình đã khiến hấn không vui. Cô thở dài trong lòng, nhứt chí suy sụp hạ vai.

"Tại sao không gọi tài xế đưa em ra ngoài?" Hấn hỏi.

Hấn vừa mở miệng, trong mắt Đỗ Nhược Đồng lại hiện lên nụ cười. Nàng ngẩng đầu thật nhanh, mắt đẹp như trân châu trộn lẫn sự nhu hòa.

"Em thích đạp xe đạp phóng qua những dãy nhà trên đường, cảm giác rất giống đi qua một đường hầm lực sắc. Anh cũng nên thử một chút, đó là một trải nghiệm tuyệt vời"

Một làn gió mát thoáng qua khuôn mặt của cô, nụ cười của cô theo gió nhẹ thổi tới trước mặt hấn.

"Tùy em muốn làm gì thì làm!" ngực Quan Chấn Ngôn cứng lại, bỗng dưng quay đầu đi, không muốn cho cô thấy trong mắt hấn có một chút mất hồn.

Đột nhiên hấn tức giận khiến tâm Đỗ Nhược Đồng chợt lạnh, nhìn bóng lưng của hấn, cô liều chết hít sâu động viên mình.

Hấn hi vọng vô thường cũng không phải là chuyện ngày 1 ngày 2, cô phải quen với thói quen này mới đúng.

Thấy Quan Chấn càng ngày càng đi xa, Đỗ Nhược Đồng vội vàng đuổi theo bước chân của hấn.

Nhìn kỹ bóng lưng tây trang của hấn, đột nhiên cô thấy mình hơi chột dạ.

Cô có thể nào quên, điểm xuất phát hôn nhân giữa bọn họ là quan hệ cùng có lợi, mà điều kiện cơ bản nhất của hấn chính là một người vợ đoan trang, thanh nhã!

Cô không thể vì một tuần lễ hấn không có ở nhà, tất cả mọi người trong nhà cung chiều, thuận theo ý cô, thì có thể vui vẻ giống như lúc cô ở bên ngoài học đại học vô lo vô nghĩ.

Đỗ Nhược Đồng cắn cắn môi, tiến lên một bước, muốn cùng hấn nói chuyện một chút. Nhưng đột nhiên ánh mắt của cô dừng lại vết sẹo dài sau gáy hấn, thật lâu không thể di chuyển.

"Anh... vết thương còn đau không?" Cô thấp giọng hỏi.

Quan Chấn Ngôn dừng lại một chút, không phục hồi lại tinh thần.

Đỗ Nhược Đồng đi tới bên cạnh hấn, dùng ngón tay chỉ vào vết sẹo sau cổ.

Quan Chấn Ngôn cảm thấy căng thẳng, thế này mới ý thức được hấn đang đứng ở dưới mặt trời, ánh sáng không thể che dấu lại tất cả các vết sẹo.

Lúc trước gặp mặt mấy lần, hấn đều dùng khăn quàng cổ hoặc mặc áo cổ cao, không nghĩ rằng hôm nay cái gì cũng không kịp che giấu.

"Chuyện không liên quan đến em." Quan Chấn Ngôn then quá hóa giận, gầm nhẹ, bước nhanh thoát khỏi cô, đi vào bên trong nhà.

Không giải thích được! Đỗ Nhược Đồng nuốt xuống một tiếng bất mãn kháng nghị, phản kháng đứng ở cửa hành lang, không muốn vào nhà.

"Nhược Đồng..."

Đỗ Nhược Đồng vừa quay đầu lại phát hiện Bạch mẹ, tài xế Vương, người làm vườn Hứa bá, một nửa người Quan gia cô đều quen thuộc, tất cả đều

dùng ánh mắt mong đợi nhìn cô, cô biết bọn họ đều muốn giúp Quan Chấn giải thích ——

Có một năm Hứa bá không kịp uống thuốc nên bị ngất, chính Quan Chấn tự mình ôm người, ngồi trên xe cứu thương đưa người tới bệnh viện.

Có năm, Bạch mẹ bị cảm phải nhập viện, mỗi ngày hấn đều đi thăm.

Có năm, con trai của Hứa bá ở miền nam xảy ra tai nạn, bên trong cơ thể ra rất nhiều máu, Quan Chấn Ngôn phái người từ Đài Bắc mang theo bác sĩ ngoại khoa giỏi nhất xuống.....

Chính những lời này của bọn họ khiến cho cô quên đi Quan Chấn Ngôn là một ác ma máu lạnh, cảm giác thấy hấn thân thiết hơn.

"Hấn thật sự tốt như vậy sao, đáng giá để mọi người vì hấn mà ca tụng sao?" Đỗ Nhược Đồng không hiểu hỏi.

Mọi người không chút do dự liền gật đầu.

Đỗ Nhược Đồng nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, cô chau mày, bị hồ đồ.

Quan Chấn Ngôn không phải người xấu, hấn quan tâm, chăm sóc đến người làm không khác gì đối đãi như người thân. Nhưng hấn đối với cô, tại sao lại không như vậy?

"Tôi.. Sẽ thử lại lần nữa." Đỗ Nhược Đồng nói.Nếu như không tìm ra nguyên nhân thực sự, cô sẽ ăn ngủ không yên .

Đây dù sao cũng là hôn nhân của cô!

Buổi tối hôm đó, Quan Chấn Ngôn không có xuống nhà ăn bữa tối

Bởi vì, hấn không muốn đối mặt với cặp mắt quá mức tích cực cùng thiết tha của cô. Hấn không muốn đối với cô mong đợi quá nhiều, bởi vì hấn không muốn thất vọng nữa.

Nhưng hấn vẫn phải xuống lầu ăn cơm.

Bởi vì Bạch mẹ đem quá trình dốc hết tâm huyết làm bữa tối nói xong, ép hấn nhất định phải xuống lầu ăn cơm.

Bạch mẹ tựa như mẹ hấn. Hấn có thể dùng mặt nạ lạnh lùng chặn lại những người xa lạ, nhưng đối với những người hầu đi theo hấn cả đời hấn còn có thể làm gì nữa đây

Quan Chấn Ngôn mặc một chiếc áo màu đen cổ cao, từ trên lầu đi tới phòng ăn.

"Ừ, đúng vậy, tiệm gạo Hồng gia cũng có rất nhiều loại gạo, trước kia cháu cũng hay cùng mẹ đi qua... Còn nữa..., cửa hàng cá bên cạnh nhà bọn họ cũng rất mới mẻ, như hôm nay tôm hùm, con trai cũng rất tốt..."

"Không ngờ cháu cũng biết đó nha !"

Tiếng trò chuyện của Đỗ Nhược Đồng cùng Bạch mẹ thật vui, khiến Quan Chấn Ngôn hơi cau mày lại

Tình cảm hai người bọn họ từ khi nào thì tốt như vậy?

Không phải Bạch mẹ sẽ đem tất cả những chuyện trước đây của hấn nói cho cô biết đấy chứ?

Quan Chấn Ngôn tăng nhanh bước chân xuống phòng ăn, cả người đều ngây ngẩn.

Hấn thấy bộ dạng hai người thì thầm, thoát nhìn giống như mẹ con. Thậm chí Đỗ Nhược Đồng còn ôm lấy cánh tay Bạch mẹ, cười thật vui vẻ.

Sao cô lại có thói quen đụng chạm cùng người làm như vậy?

Gia thế bối cảnh nhà cô đều giàu có nên cô phải là một tiểu thư cao ngạo mới đúng chứ?

"Tiểu Quan, mau tới đây." Bạch mẹ nhìn thấy Quan Chấn Ngôn, phát tay chào hỏi: "Đây chính là măng tây mới từ châu Âu vận chuyển tới. Còn có thứ con thích nhất là bánh trôi Thượng Hải, tất cả bánh đều trong suốt, nhìn cũng biết là ăn ngon rồi."

"Bạch mẹ ——"

Quan Chấn Ngôn không vui kêu một tiếng, hơi bĩu môi, đi về phía bàn ăn

"Ta lại quên, con cũng đã ba mươi ba tuổi, không thể gọi là Tiểu Quan nữa rồi." Bạch mẹ cười cười với Đỗ Nhược Đồng, nói."Vì trước kia ba cha con bọn họ, ta đều gọi là Quan tiên sinh, Tiểu Quan, Tiểu Quan Quan."

"Tiểu Quan Quan còn thích hợp với Quan Ngữ ." Đỗ Nhược Đồng cười nói, đôi mắt vẫn thủy chung nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Quan Chấn Ngôn.

Quan Chấn Ngôn cảm chén nước, uống một hớp. Về mặt hồ hững, giống như là không nghe thấy lời cô nói.

Nếu như cô thích Quan Ngữ, vì sao còn ngồi ở đây nhìn mặt lạnh của hắn? Hắn cũng không muốn cầu xin cô dùng com cùng hắn.

Đỗ Nhược Đồng thấy thế, tâm chợt lạnh, cô miễn cưỡng cười, giả bộ như chuyện gì cũng không xảy ra.

"Tên Quan Ngữ kia quả thật rất hay trêu đùa." Bạch mẹ vội vàng lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc. "Cháu nhanh ngồi xuống ăn com đi, thức ăn lạnh ăn sẽ không ngon"

"Dạ" Đỗ Nhược Đồng nghe lời ngồi vào, cố gắng phấn chấn tinh thần.

Bạch mẹ im lặng nói một câu "Cố gắng lên", liền rời phòng ăn.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt liếc người bên cạnh —— cô ngồi gần hắn như vậy làm gì?

"Máy điều lạnh quá, em có thể để nhiệt độ lên cao một chút không?" Đỗ Nhược Đồng dịu dàng hỏi.

"Em có thể lên lầu mặc nhiều quần áo hơn." Quan Chấn Ngôn vẫn không có nhìn cô, cũng không tính để cho cô vừa lòng đẹp ý.

"Bây giờ là tháng năm, anh có thể mặc quần áo tay ngắn, vết sẹo cũng không đáng sợ." Đỗ Nhược Đồng kiên trì nhìn thẳng mắt hắn, cho đến khi mắt hắn và cô giao nhau mới thôi.

"Anh đã nói rồi anh không muốn thảo luận chuyện liên quan đến vết sẹo, em không hiểu tiếng người sao?" Khuôn mặt Quan Chấn Ngôn hiện lên một tầng băng, ánh mắt âm trầm giống như là trừng mắt với kẻ thù.

Bất ngờ Đỗ Nhược Đồng cúi đầu, nhìn mười ngón tay đan chéo lấy nhau.

Cô —— nhìn!

Cô cho mình một mùa hè để cố gắng. Thời gian này, cô sẽ là một người vợ tốt. Cô sẽ cố gắng cùng hắn tiếp xúc, cố gắng hiểu rõ hắn.

Nếu như sau một mùa hè, giữa bọn họ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, cô cũng không muốn cố chấp bám lấy hắn.

Cô sẽ không ly hôn, bởi vì hắn đối với cô vô cùng tốt, mà cô cũng rất rõ ràng cuộc hôn nhân này cô sẽ yên phận sống. Tất cả nghĩa vụ của vợ, cô cũng sẽ ít làm đi. Nhưng, cô cũng sẽ không ngu đến mức đi cầu xin cuộc hôn nhân của mình có lúc nóng lúc lạnh

Đỗ Nhược Đồng nhắm mắt lại, thở dài một cái

Quan Chấn Ngôn mím chặt môi, ánh mắt dừng lại ở bả vai phập phồng kịch liệt của cô.

Đáng đời tâm tình kích động của cô, ai bảo cô tới trêu chọc hắn!

Cô ngồi gần như vậy, gần đến nỗi hắn có thể gửi rõ mùi hương trên người cô, hắn cũng rất phiền não!

"Nếu như em chỉ muốn cùng anh dùng bữa, vị trí của em nên ở đối diện anh." Hắn đại khái nói, mắt nhìn chòng chọc chiếc đĩa.

"Hai người dùng com không nhất thiết phải ngồi xa đến thế, như vậy là quá câu nệ tiểu tiết. Anh không phải phản đối em sắp xếp chỗ ngồi như vậy chứ?" Đỗ Nhược Đồng cười yếu ớt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn ——

Hắn không nhìn cô.

Đỗ Nhược Đồng có chút thất vọng, nhưng cô cũng không nhụt chí, bởi vì hắn chủ động mở miệng tìm cô nói chuyện, là chứng tỏ sẽ bận tâm đến cảm thụ của cô.

"Em nghĩ làm cái gì, anh làm sao quản được?" Quan Chấn Ngôn không nhìn cô, nhắc đĩa lên bắt đầu dùng com.

Tôm hùm hấp, salad măng tây, ... Tới nay các món ăn do Bạch mẹ làm hình như không hoàn toàn giống nhau, khẩu vị hơi nhẹ chút. Nhưng nguyên liệu nấu ăn tương đối mới mẻ, không ăn com, cũng có thể thưởng thức món ăn.

Hắn không thường ăn com, món ăn tới nay coi như là rất hợp khẩu vị của hắn.

Đỗ Nhược Đồng nhìn hắn không có chê bai, cô cũng an tâm thoải mái ăn com. Ăn đến một nửa thì cô no bụng, quay ra cùng hắn tán gẫu.

"Anh có một chiếc sân vô cùng đẹp"

"Đó là hứng thú của ba mẹ. Ngày đó kết hôn, không phải là mẹ anh cũng cùng em tán gẫu những thứ này sao?" Ba mẹ hắn thích khí hậu trung bộ, hai, ba tháng mới trở lại thăm anh em họ.

"Đúng vậy, bá mẫu... Ách... Mẹ còn cảm hình cho em xem, thời điểm hoa anh đào nở rộ, thật là đẹp vô cùng. Ba mẹ còn nói, có rãnh rồi có thể đến nơi ba mẹ đang ở chơi." Ánh mắt của cô tỏa sáng, mong đợi nhìn hấn.

"Nếu như em muốn đi, anh gọi tài xế chờ em đi." Hấn ăn cơm của hấn, dù sao ánh mắt cũng không đối diện nhau cho nên mọi chuyện đều có thể giả bộ.

"Anh không thể cùng em đi sao?" Giọng nói của cô như sắp khóc

"Anh không rãnh."

"Em biết công việc của anh rất bận rộn, nhưng cũng phải có lúc nên nghỉ ngơi." Đỗ Nhược Đồng để đĩa xuống, chuyên tâm nhìn hấn. Cô cũng không tin hấn có biện pháp ăn cơm, vĩnh viễn coi thường cô ngồi bên cạnh.

"Nghỉ ngơi cũng không có nghĩa là anh muốn đi chỗ khác." Quan Chấn Ngôn bắt đầu tức giận, giọng nói bắt đầu cao lên.

"Anh chỉ cần đi thăm cha mẹ một chút thôi." Cô tiếp tục cố gắng.

"Khi nào anh muốn đi, dĩ nhiên sẽ đi." Hấn gặm nhẹ nói.

"Vậy đến lúc đó em sẽ đi cùng anh." NNNNGGGGOOOOCCQQUUUYNNHHH

Bỗng nhiên Quan Chấn Ngôn ngẩng đầu lên, đưa mắt trừng cô (Ngư: từ đầu đến giờ anh này trừng mắt cũng hơn 10 lần rồi ấy nhỉ)

Đỗ Nhược Đồng cười ngọt ngào, mắt đẹp vô tội nhìn hấn.

Hấn mím chặt môi.

"Hôm nay tôm hùm rất tươi, ăn nhiều một chút đi." Đỗ Nhược Đồng thuận tay đem một miếng tôm hùm vừa mới gấp để vào trong bát hấn.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt với miếng thịt tôm trong bát, hấn không để ý đến miếng thịt kia.

Cô bắt đầu dĩ bữu môi, đưa tay muốn gấp trở về. Chẳng qua là, tay của cô vừa mới đụng vào bát, chiếc đĩa của hấn liền dùng tốc độ sét đánh đưa miếng thịt tôm kia vào trong miệng.

Đỗ Nhược Đồng nhìn mặt hấn không đổi sắc, cô kinh ngạc khẽ nhếch môi, nhất thời mặt mày trở nên rạng rỡ hơn.

"Hai ngày trước, em có đọc một tờ báo viết về anh." Cô dịu dàng nói, giúp hấn múc một chén canh, đưa tới cho hấn.

"Nói những gì?" Khóe môi hấn châm chọc, nụ cười lãnh khốc, ánh mắt lạnh hơn."Nói anh lãnh khốc vô tình sao? Coi trọng tiền bạc hơn nghĩa khí? Có phải còn nói sắp nhập các công ty không thương tiếc, không nể mặt mũi của các nhân viên cấp cao không?"

"Nói ánh mắt anh nhìn xa trông rộng." Cô thật không hiểu, tại sao hấn luôn nghĩ mình sẽ bị đánh giá tiêu cực.

Quan Chấn Ngôn nằng nề đặt đôi đũa xuống bàn, con mắt lợi hại bắn thẳng về phía cô.

Hấn không thích cách cô nhìn hấn, hấn có cảm giác ngọt ngào. Hấn cho là đối với chuyện tình cảm hấn đã sớm lạnh nhạt mới đúng.

"Em không cần thiết phải lấy lòng anh." Quan Chấn Ngôn nói

"Em không cần thiết phải lấy lòng anh, em đã là vợ của anh. Em chỉ muốn hiểu rõ anh hơn mà thôi, như vậy cũng không được sao?"

Đỗ Nhược Đồng nghiêng người về phía trước, một lần nữa đoán thử suy nghĩ của hấn

Nhưng, Quan Chấn Ngôn không nghe

Lúc này trong phòng ăn trầm đến nỗi như một con bão tuyết vừa ập xuống, lạnh đến thấu xương

"Anh không thể từ chối cho ý kiến với vấn đề của em!" Đỗ Nhược Đồng lần nữa chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc, nhưng lần này cô cũng không cố đè nén sự tức giận của mình nữa.

"Tại sao anh không thể? Ít nhất anh trước sau đều như một. Không giống người phát ngôn ra những lời rất đường hoàng, giống như muốn vì hôn nhân mà cố gắng cả đời. Kết quả đâu? Ngay cả một lần thất bại, cũng không có biện pháp chịu được."

Quan Chấn Ngôn cầm khăn lên lau mồ hôi, mặt mày hấn không thay đổi, khuôn mặt lạnh lùng anh tuần đều bày ra dáng vẻ hận đời.

Lửa giận thoát ra từ hai gò má Đỗ Nhược Đồng, có quá nhiều lời muốn bác bỏ, cô biết mình không nên trừng hấn nhưng cô không có cách nào khống chế mình.

Dù cô có dùng ánh mắt ác liệt trừng hấn nhưng Quan Chấn Ngôn cũng không nhìn cô lấy một cái, cô còn biết làm thế nào đây?

Không chịu thua, cô quyết định cùng hấn nói chuyện

"Sáng sớm ngày mai em định làm bánh pizza, anh có chịu dậy sớm một chút để thưởng thức không?" Cô thật sự rất bội phục mình vì dù đang rất tức giận nhưng thanh âm lại rất bình tĩnh.

Quan Chấn Ngôn kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cô, mặt của cô rất ôn hòa nhã nhặn mà nhìn hấn.

Hấn không có cách nào không kinh ngạc. Bởi vì mỗi lần hấn đều bức cô đến tức giận không cho cô một cơ hội nhưng cô luôn biết xoay chuyển hoàn cảnh

"Anh có chịu cùng em ăn sáng không?" Đỗ Nhược Đồng kiên trì muốn đáp án.

Quan Chấn Ngôn quay đầu, trừ trầm mặc ra thì vẫn là trầm mặc.

Ngay lúc Đỗ Nhược Đồng cho rằng mình lại bị ngăn cách bởi thế giới của hấn thì thanh âm của hấn lại truyền ra

"Em phải biết sáng sớm anh mới ngủ cho nên không bao giờ ăn bữa sáng."

"Ngủ trễ đối với thân thể không tốt, anh nên thay đổi chế độ ăn uống và nghỉ ngơi"

"Em biết làm món ăn?" Quan Chấn Ngôn nhìn bả vai của cô, nhàn nhạt nói ra.

Đỗ Nhược Đồng gật đầu, không muốn nói cho hấn biết, tất cả món ăn tối nay đều do cô làm. Ngộ nhờ vị lão gia này nghe xong tâm tình không tốt lại bỏ đi, chẳng phải lúc đó cô sẽ rất lúng túng sao

Cô cố ý coi thường hấn nói chuyện mà luôn không nhìn cô, cô chấp nhìn thẳng mặt của hấn nói: "Ba em là người lạc hậu, luôn nghĩ phụ nữ thì phải biết nấu ăn, ở nhà nuôi dạy con cái. Mặc dù ba em biết sau khi lựa chọn anh, không cần xuống bếp, nhưng ..."

"Em nói sai rồi, không phải em lựa chọn anh mà là anh lựa chọn em" Quan Chấn Ngôn cắt ngang lời cô..., trong mắt của hấn nhiệt độ lạnh lẽo càng tăng lên.

Hấn sẽ không ngu đến mức nghĩ cô có thật nhiều hảo cảm. Những điều tốt mà cô nói, đối với hấn mà nói tất cả đều là một loại độc dược.

"Nếu như em không gật đầu đáp ứng thì chúng ta cũng không cưới nhau, không phải sao?" Cô hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ em đang định nói cho anh biết, em bị anh hấp dẫn cho nên mới quyết định gật đầu đồng ý?" Quan Chấn Ngôn châm chọc nhếch miệng.

Ban đầu hấn cũng bị La Gia Lệ dùng bộ dạng này đến gạt hấn khiến hấn tin tưởng cô, lần này, hấn sẽ không tin nữa.

"Anh đối với xí nghiệp của gia tộc em tương đối hào phóng, đây đúng là nguyên nhân để em đồng ý kết hôn với anh. Nhưng chân chính để em yên tâm gả là một nguyên nhân khác, chính là thái độ tôn kính của anh đối với ba mẹ em, điểm này làm cho em cảm thấy tương đối đáng quý." Cô xem nhiều gia tộc tranh đấu gay gắt, cảm giác có thể hiểu thuận với cha mẹ, hôn nhân hơn phân nửa nhất định tương đối THUẬN.

Quan Chấn Ngôn từ chối cho ý kiến, nhưng cũng không có ngăn cản cô tiếp tục nói.

"Lần hẹn hò đầu tiên, em nhìn lại nhật kí lúc còn đại học, phát hiện anh xuất hiện mấy lần. Em đối với bài diễn thuyết của anh tương đối sùng bái, khó trách bạn học lại yêu thích anh như vậy, anh đứng trên đài phong thái rất có mị lực . . . ." Đỗ Nhược Đồng mân lấy môi, cười như hài tử.

"Đủ rồi, không cho phép đề cập tới chuyện cũ." Quan Chấn Ngôn chợt đứng dậy, từ trên cao trừng mắt xuống nhìn cô.

"Những lời em nói đến anh đều khiến anh khó tiếp nhận đến vậy sao?" Đỗ Nhược Đồng không biết đây là lần thứ mấy, bởi vì sờ lên vết thương của hấn mà bị hấn rống lớn. Lòng tự ái của người này tại sao lại cao đến vậy?

"Không sai." Quan Chấn Ngôn nghiêng răng nghiền lợi nói.

"Anh có thể nói cho em biết nguyên nhân được không?"

"Không muốn."

"Rất tốt." Đỗ Nhược Đồng hít một hơi thật sâu, cô cố gắng không chế tâm tình mà nói: "Hiện tại em chỉ muốn biết rõ một chuyện —— chỉ có một mình em vì cuộc hôn nhân này mà cố gắng?"

Hấn không nói lời nào.

"Không nói lời nào, ý tứ là hy vọng chúng ta trở thành kiểu vợ chồng giống cha mẹ em, chỉ cần duy trì mặt ngoài là được, bằng mặt không bằng lòng, đồng sàng dị mộng, đúng không?" Mười ngón tay phía dưới bàn ăn nắm lại thật chặt.

"Không sai." Quan Chấn Ngôn phiên nào trả lời một câu.

"Rất tốt." Đỗ Nhược Đồng cầm khăn giấy lau mồm, che khuôn mặt tái nhợt vì giận của cô. "Em ăn no, anh tiếp tục dùng bữa tối đi."

Quan Chấn Ngôn kinh ngạc thấy cô đứng lên, đi ra khỏi phòng ăn

"Giờ trò quý gì vậy?" Quan Chấn Ngôn nguyên rủa một tiếng.

Tính khí tiểu thư của cô có phải quá lớn hay không!

Là chính cô nói muốn nỗ lực cho quan hệ của bọn họ, nhưng bây giờ lại bỏ giữa chừng, vậy tại sao ban đầu cô lại nói nhiều vậy để làm gì!

"Nhợc Đồng đâu?" Bạch mẹ đưa trái cây sau bữa ăn lên, kinh ngạc hỏi

"Lên lầu." Quan Chấn Ngôn buồn bực nói.

"Con chọc giận nó rồi, đúng không?"

"Là cô ấy chọc giận con! Con cười cô ấy không có nghĩa là phải nhả nhận phục vụ cô ấy." Quan Chấn Ngôn run sợ nói, bản mặt vẫn như cũ.

"Ai bảo con phục vụ Nhợc Đồng, chỉ cần con hiểu cho tâm ý của nó, như vậy là đủ rồi." Bạch mẹ kêu to..

Hắn không lên tiếng như cũ.

Bạch mẹ nhìn thần thái quật cường của hắn, thở dài. "Tiểu Quan, con cảm thấy bữa ăn tối hôm nay như thế nào?"

"Không tệ." Quan Chấn Ngôn liếc một cái..

"Những thức ăn này đều là Nhợc Đồng làm." Bạch mẹ nói.

"Cô ấy làm?!"

"Đúng, lúc con không có ở đây, cả ngày nó đều ghi chép, nghiên cứu những món ăn con thích. Biết hôm nay con sẽ trở về ăn tối, từ sáng sớm đã chuẩn bị."

"Tại sao cô ấy không nói?" Đỗ Nhược Đồng lúc trước nói nhiều lời như vậy, không phải là muốn hắn biết cô nỗ lực ra sao sao? Quan Chấn Ngôn nhìn bản ăn, ngực như bị một khối đá lớn chặn lại, ép hắn không thở nổi.

"Bởi vì nó là loại... . . ." Bạch mẹ suy nghĩ hồi lâu, toát ra một câu: "Vi nó thiện lương không muốn con biết thôi!"

"Dù sao cũng là khó tiếp xúc thôi." Quan Chấn Ngôn không nhanh không chậm nói.

"Nó không phải là La Gia Lệ thứ ..."

"Tốt lắm, cháu không muốn nghe." Hắn cắt đứt lời nói của Bạch mẹ, cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

"Con đó, đem Ô Nha hóa Phụng Hoàng, lại đem Phụng Hoàng hóa Ô Nha..."

"Con ăn no rồi, về phòng trước." Quan Chấn Ngôn không cho Bạch mẹ kịp giáo huấn, bước nhanh trở về phòng

Đi ngang qua phòng của Đỗ Nhược Đồng hắn nghe thấy bản nhạc "Bi thương" của Beethoven vang lên.

Hắn nhăn mày lại, mắt trừng về phía cánh cửa.

Kết hôn, làm sao lại phiền toái như vậy?

Cô không thể an an phân phân làm một người vợ vâng lệnh nghe theo sao? Cô làm chi phải "Quan tâm" đến cuộc hôn nhân này, "Quan tâm" hắn chứ?

Không có ai có thể phủ nhận —— cô thật sự đang dùng tâm!

Quan Chấn Ngôn vuốt mặt, không muốn thừa nhận trong lòng hắn đã dần dần hòa tan.

Nhưng, hắn đứng trước cửa hơn 10', đúng là không tránh khỏi sự thật.

Đáng chết!

Ngày mai hắn nên dùng thái độ gì đối mặt với người vợ ngoài mềm trong cứng của hắn đây?

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ấc Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Cả đêm Đỗ Nhược Đồng mất ngủ nên hôm sau rời giường đã là một giờ chiều.

Rửa mặt xong, cô tùy hứng quyết định ra khỏi cửa phung phí một phen, mặc dù hiểu rất rõ khoản tiền đó đối với hấn mà nói thì không là gì.
DDDLLQQDDDD

Quan trọng là, cô nghĩ muốn mua cho Quan Chấn Ngôn thêm một cái gối đầu nữa. Hấn ngủ không dễ dàng, có lẽ đổi một cái gối dài hơn sẽ có chút hiệu quả.

Bây giờ cô đã bắt đầu hoài nghi mình có quá mức bất khuất hay không, còn là nô lệ quá tận tâm, hay chỉ đơn thuần là cô không chịu thua?

Tựa như khi học đại học cô tham gia công tác tình nguyện xã hội, chỉ vì cô không thể tin được vì xã hội trải qua khủng hoảng kinh tế mà rất nhiều trẻ em không được học tập cho nên cô muốn tìm hiểu, cho nên so với bất cứ ai khác cô cũng nghiêm túc hơn. Dĩ nhiên, tất cả những đứa trẻ mà cô dạy đều giao ra phiếu điểm tốt.

Có chấp, là ưu điểm cũng là khuyết điểm lớn nhất của cô.

Tóm lại, cô muốn Quan Chấn Ngôn công nhận cô là vợ hấn.

Chỉ là, cô cũng có tâm tình của riêng mình. Cho nên, hôm nay cô không cần để ý hấn!

Đỗ Nhược Đồng đi ra cửa phòng, lại thiếu chút nữa đập lên một cái túi được đóng gói vô cùng tinh tế. Cô héch mảy, không cần suy nghĩ cũng biết là ai tặng.

Quan Chấn Ngôn muốn nói xin lỗi sao?

Đỗ Nhược Đồng mỉm cười, nhất thời lo lắng trong lòng trở thành hư không. Rốt cục cố gắng của cô cũng không phải là uổng phí, có phải là hấn cũng để ý tâm tình của cô hay không.

Cô mở hộp quà ra, bên trong là một đôi khuyên tai sáng bóng, ngọc trai Ngọc Hoa tròn bóng nổi tiếng nhất Nam Dương. Đặt trong lòng bàn tay của cô, nổi bật lên làn da trắng mịn như Bạch Tuyết.

Đỗ Nhược Đồng đeo khuyên tai lên, trực tiếp đi tới cửa thư phòng của hấn. Mặc dù hấn bình thường luôn ngủ thẳng đến ba giờ chiều, chỉ là cô đoán bây giờ hấn đã rời giường—— dù sao quà tặng hấn cũng chuẩn bị xong !

Cô gõ cóc cóc vài cái lên cửa.

"Vào đi." Thanh âm của hấn giống như mới ngủ dậy.

Đỗ Nhược Đồng đẩy cửa vào, đột nhiên đi vào chỗ tối, khiến cô chớp mắt mấy cái để thích ứng bóng tối trong phòng.

Rèm cửa sổ kéo lại, hoàn toàn nhìn không ra bên ngoài hôm nay là một ngày đẹp trời.

Đỗ Nhược Đồng nhìn thấy ánh sáng duy nhất trong phòng, dựa vào đó mà tìm Quan Chấn Ngôn.

Hấn đang ngồi ở trên giường đọc sách, trên đỉnh đầu có một ngọn đèn chiếu vào khuôn mặt hấn, khiến trông mắt hấn đen lấp lánh.

Ánh mắt Quan Chấn Ngôn nhìn cô một lượt, nhìn thấy đôi khuyên tai trên tai cô, hấn lại nhìn trở về quyển sách.

Đỗ Nhược Đồng lộ ra một nụ cười mà hấn không nhìn thấy, cô chỉ nhún vai một cái, tự mình đi tới cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, khiến ánh mặt trời ngoài phòng chiếu vào bên trong phòng.

Quan Chấn Ngôn chớp mắt kháng cự lấy ánh mặt trời, Đỗ Nhược Đồng thì lại từ giữa ánh nắng hướng về phía hấn. Toàn thân của cô tựa như một ánh sáng, khuôn mặt ưu nhã tươi cười giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sức hấp dẫn của đồng tiền quả là vô hạn! Quan Chấn Ngôn nheo hai mắt, sắc mặt của hấn biểu hiện ra sự chăm chọc.

"Đây là anh tặng cho em sao?" Đỗ Nhược Đồng ngồi xuống giường, làn váy duyên dáng trải ra trên giường

"Ừ." Quan Chấn Ngôn gật đầu nói, ánh mắt rơi vào làn váy cô, vẫn không chịu nhìn cô.

"Vì nói xin lỗi?"

"Anh không có gì phải nói xin lỗi." Hấn không muốn đề cho cô chiếm thượng phong.

"Vậy vì sao lại đưa đồ cho em?"

"Anh tặng đồ cho vợ của mình cũng là phạm pháp sao?"

Ngón tay Đỗ Nhược Đồng vuốt chiếc khuyên tai trên châu trên tai, hài lòng mỉm cười lấy —— ừ, cô thích hấn nói “vợ của mình”.

"Em không cần những thứ này." Đỗ Nhược Đồng rút hoa tai làm bằng ngọc trai đặt ở trong lòng bàn tay, đưa tới trước mặt Quan Chấn Ngôn.

Quan Chấn Ngôn nhìn đôi khuyên tai tỏa ánh vàng trong lòng bàn tay của cô.

"Rốt cuộc là em muốn cái gì?" Quan Chấn Ngôn gầm nhẹ một tiếng, bỗng đứng ngẩn đầu.

Cuối cùng hấn cũng nhìn cô! Đỗ Nhược Đồng nghênh tiếp ánh sáng sắc bén của hấn, cô cố đè nén nhịp tim như trống đánh trong lồng ngực, cố gắng giả bộ như không để ý.

"Em muốn anh tự nguyện thực sự làm chồng của em, đồng ý đưa cho em?" Đỗ Nhược Đồng nhìn hấn, hai gò má như hoa hồng nhuộm một màu đỏ.

Quan Chấn Ngôn nhăn mày lại, hoàn toàn không tránh tầm mắt sáng quắc của cô

"Rốt cuộc em muốn cái gì? Kết hôn vì lợi ích gia tộc không phải như vậy sao? Em luôn đề ý khai thông, hiểu rõ những thứ này cái rắm a?" Hấn phải thừa nhận hấn rất khiếp sợ, khiếp sợ sự cố gắng thuyết phục của cô.

"Em vẫn luôn tự hỏi cảm giác có một gia đình bình thường là như thế nào." Cô dịu dàng nói.

"Cái gọi là gia đình bình thường là có ý gì?" Bây giờ cô là ghét bỏ hấn không bình thường sao?

Nắm đấm Quan Chấn Ngôn xiết chặt, khép chặt đôi khuyên tai ngọc trai kia ở trong lòng bàn tay lại.

"Một đôi vợ chồng quan tâm lẫn nhau, người nhà quan tâm lẫn nhau, đó mới là một gia đình bình thường." Đỗ Nhược Đồng nghiêng người về phía trước, đặt tay mình trên cánh tay hấn

"Đừng đụng vào anh!" Quan Chấn Ngôn cả kinh nói, bỗng đứng hất khỏi tay cô, đôi hoa tai trong lòng bàn tay hấn cũng theo đó bay ra, rơi trên thảm.

Đỗ Nhược Đồng thu tay lại, sống lưng vì vậy mà cũng không thẳng như trước. Cô có thể nhận thấy mình đang run rẩy.

Ủy khuất trong cổ họng xông thẳng lên mắt, cô cảm thấy tức giận, cảm thấy vô lực, cảm thấy mềm yếu. Cô liếc chết hít sâu, không cho nước mắt yếu ớt của mình trượt ra hốc mắt.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn đôi khuyên tai dưới thảm, hấn bắt đầu thống hận bản năng đẩy người ta ra của hấn.

Kể từ sau tai nạn xe cộ, hấn bắt đầu không thích người khác đụng chạm. Đã trải qua sự phản bội của La Giai Lệ, hấn càng không muốn người khác đụng vào hấn.

Quan Chấn Ngôn ngẩn đầu nhìn về hướng Đỗ Nhược Đồng, cô giống như đóa bách hợp héo tàn ngồi ở mép giường, đột nhiên hấn rất muốn cho mình một cái tát. Tiếng hít thở không thông của cô giống như tiếng khóc sù sùi không tiếng động.

Quan Chấn Ngôn đứng dậy nhặt khuyên tai, thả vào mép váy cô.

Hấn cứ như vậy quyết định đứng ở bên cạnh cô, nhìn ngón tay đang xoắn lại với nhau của cô.

"Em cảm giác mình không có một gia đình bình thường sao?" Bởi vì bất an, cho nên hấn lựa chọn mở miệng trước.

Đỗ Nhược Đồng không thể trả lời ngay vấn đề của hấn, bởi vì cô chưa thể điều chỉnh lại tâm tình của mình cho thật tốt.

"Ba em có hai vợ, dựa vào nguyên tắc công bằng mà nói, ba em sẽ không tôn trọng mẹ em. Mẹ em đi theo ba em, cũng vì chỉ nghĩ sống qua ngày cho thật tốt, cũng không thật tâm tôn trọng đoạn tình cảm này. Tình cảm của em cùng những anh em cùng cha khác mẹ cũng không cần phải nói, cả nhà đều lục đục đầu đầu, không có sự tôn trọng." nói đến đây, đột nhiên Đỗ Nhược Đồng cảm thấy chua chát.

"Em và bọn họ khác nhau sao?" Hấn khàn khàn hỏi.

"Từ nhỏ em ở cùng với mẹ cùng một bà vú ở bên ngoài, năm mười tuổi mới được về nhà ở chung với ba. Lúc đại học, em cùng bạn học cùng nhau ở

chung kí túc xá, các bạn đều biết em là người bình thường chứ không phải thiên kim tiểu thư gì đó trong lời người khác cho nên bọn em ở chung rất vui vẻ. Vì vậy, em hi vọng hôn nhân của chúng ta cũng như thế." Đỗ Nhược Đồng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt lóe lên ánh sáng mong đợi, và cũng có cái nhìn sợ hãi tôn thương. DDDDDLLLLLLQQQDDDD

Quan Chấn Ngôn nhìn hốc mắt ửng đỏ của cô mà nhớ lại rất nhiều chuyện cũ

Lần đầu tiên thấy cô là lúc học đại học, cô đang dắt một đứa trẻ bị lạc đến phòng bảo vệ.

Lần thứ hai thấy cô là lúc cô đang ở bên lề đường dạy bọn trẻ học bài.

Lần thứ ba thấy cô, cô đang ôm một bạn nữ khóc lớn. Lần thứ tư, lần thứ năm . . . . Mỗi lần nhìn thấy, cô đều đang giúp đỡ người khác, ánh mắt trong sáng ấy đã hấp dẫn hắn.

Quan Chấn Ngôn quay đầu, rất nhanh thu lại tâm tình trên mặt.

"Tại sao lại không nhìn em? Cười xong bồi dưỡng tình cảm, là chuyện khó khăn như vậy sao?" Đỗ Nhược Đồng sâu kín hỏi.

"Không phải." Hắn trầm giọng nói, nhìn cô một cái rất nhanh, rồi lại nhanh chóng di chuyển tầm mắt.

Đỗ Nhược Đồng thờ phào nhẹ nhõm, cô ngẩng đầu nhìn hắn đang căng thẳng, lúc này mới phát hiện hôm nay giữa hai người cũng chỉ có một khoảng cách nhỏ.

Tại khoảng cách gần như vậy, cô ngoài ý muốn phát hiện da hắn trắng trẻo mịn màng không thua gì cô, mà lông mi cùng dáng dấp của hắn làm cho người ta hâm mộ không dứt.

Khó trách khi nhìn Quan Chấn Ngôn, làm cho người ta có một loại cảm giác kỳ dị không được tự nhiên—— mí mắt dài nhỏ đơn độc, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng mảnh, khuôn mặt của hắn tuấn mỹ dị thường. Lúc học đại học không phát hiện điểm này, hoàn toàn là bởi vì lúc đó da thịt của hắn nhìn như màu đồng, cộng thêm cơ bắp khỏe mạnh, vì vậy bỏ đi chiếc cổ trắng tinh tế.

Cô nhìn hắn đến say mê, nhìn đến mức hắn nhăn mày lại, trực tiếp lui một bước, kéo dài khoảng cách.

"Em có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Anh không cho em hỏi, em sẽ không hỏi sao?" Quan Chấn Ngôn hừ lạnh một tiếng

"Có rất nhiều thiên kim tiểu thư nhưng sao anh lại chọn em? Lúc trước anh trả lời em rất mơ hồ, em muốn biết đáp án thực sự." Đỗ Nhược Đồng lấy hơi hỏi.

"Anh không muốn trả lời." Hắn trầm giọng nói.

Hắn lại từ chối? Đỗ Nhược Đồng thờ dài, không biết mình còn có bao nhiêu hơi sức có thể hao tổn cùng hắn nữa.

Ban đầu vì đánh cuộc một hơi, cho nên mới gượng chống suy nghĩ cùng hắn duy trì quan hệ. Hiện tại, chỉ cảm thấy mệt quá.

"Chỉ là, em có thể hỏi anh những vấn đề khác." Quan Chấn Ngôn từ trên cao nhìn xuống mái tóc mềm mại như tơ lụa, cảm giác lòng bàn tay đang xôn xao suy nghĩ đụng chạm dục vọng.

Đỗ Nhược Đồng mừng rỡ ngẩng lên đầu nhìn hắn."Vậy anh có thể đáp ứng em một yêu cầu nho nhỏ được không?"

"Nói." Nếu cô mở miệng muốn đồ gì, hắn sẽ không cự tuyệt .

"Sau này khi nói chuyện cùng em anh có thể nhìn vào mắt em được không?" Cô dịu dàng nói.

Quan Chấn Ngôn nhú mắt, bỗng dưng chống lại ánh mắt của cô.

Lòng của Đỗ Nhược Đồng giống như bị người khác bóp chặt, không thở nổi. Đôi mắt màu đen thâm thúy khiến người khác phải say mê. Hắn bình tĩnh đưa mắt nhìn, khiến cô có chút say đắm, hoàn toàn không có cách nào dời tầm mắt, ngực có một loại cảm giác không xác định được xông thẳng tới, không cách nào không chế tràn ra cả khuôn mặt cô.

Đỗ Nhược Đồng rời tầm mắt, không tự chủ được mà thờ dốc.

Quan Chấn Ngôn không thể tin tưởng mắt nhìn cô, trước xảy ra tai nạn xe cộ, hắn đã từng trêu chọc qua một nữ nhân. Cô phản ứng như vậy, hắn quá quen thuộc.

Cô đang xấu hổ!

Mà nguyên nhân xấu hổ chỉ có một —— cô thích hắn? !

"Không phải muốn anh nhìn mắt em khi nói chuyện sao?" Quan Chấn Ngôn nâng cằm của cô, đôi mắt đen thẳng tắp nhìn vào trong mắt của cô

"Đúng." Đỗ Nhược Đồng bị buộc nhìn vào mắt hắn, mặt càng đỏ hơn.

Cô hoài nghi hắn đang cố ý dùng ngón tay lướt qua đôi môi của cô, nhưng về mặt hắn lại vô cùng cẩn thận tỉ mỉ như vậy, khiến cô không dám mở miệng đặt câu hỏi.

"Trừ yêu cầu đó ra, em còn yêu cầu nào nữa không?" Hắn thấp giọng hỏi, có một chút dịu dàng.

"Em..." Đỗ Nhược Đồng đưa tay sờ khuôn mặt bởi vì mặt cô càng ngày càng đỏ.

"Em nghĩ gì?" Khóe môi Quan Chấn Ngôn khẽ nhếch, hắn buồn cười. Trên thực tế, tâm tình của hắn thật lâu đã không có tốt như vậy. Mà mặt của cô càng hồng, tâm tình của hắn lại càng tốt.

"Mỗi ngày anh có thể ở cùng em mười phút được không. Trong mười phút này, anh có thể không cần lên tiếng, nhưng là nhất định anh phải rất chuyên tâm nhìn em." Đỗ Nhược Đồng thấp giọng nói ra.

"Em nói cái gì?" Quan Chấn Ngôn nhìn cô, vẻ mặt khiếp sợ giống như là cô yêu cầu đem công ty sang tên cho cô vậy.

"Anh và em lúc nói chuyện, đa số là anh không bao giờ nhìn em, như vậy là không tốt." Cô nghiêm trang lắc đầu một cái.

Hắn nhăn mày lại, nhìn ánh mắt thản nhiên của cô. Trải qua mấy lần nhắc nhở của cô, hắn phát hiện thật sự vấn đề này có tồn tại. Hắn thường không nhìn mọi người khi nói chuyện, vấn đề này xảy ra khi nào? Hắn —— không nghĩ ra.

"Có thể không? Một ngày chỉ cần mười phút." Như vậy ít nhất hắn sẽ từ từ đem cô đặt trong lòng hắn thôi

"Có thể." Hắn chưa cho mình thời gian suy tính.

"Thật tốt!" Đỗ Nhược Đồng vui vẻ cười.

Cô vui vẻ từ trên giường nhảy lên, vốn đôi hoa tai đặt ở lằn váy cũng theo đó mà lặn xuống thảm

"A ——" Đỗ Nhược Đồng vội vàng cúi người xuống nhặt đôi hoa tai lên, cũng cẩn thận từng li từng tí để ở lòng bàn tay.

Nhìn dáng vẻ quý trọng của cô, khiến tay Quan Chấn Ngôn nắm chặt thành quả đấm. Một sự rung động trước nay chưa từng có chui vào trong lòng của hắn, trái tim của hắn cũng nảy lên một nhịp.

"Nếu như không còn chuyện gì, em ra ngoài trước đi, anh còn muốn xử lý một vài chuyện." Hắn nói, hơi thở rối loạn.

"Được." Đỗ Nhược Đồng thản nhiên cười với hắn, nghiêng đầu đeo bông tai lên, tóc dài theo đó mà buông xuống cánh tay của cô.

Quan Chấn Ngôn mở to mắt, sải bước lớn đến trước bàn đọc sách, mở máy tính ra

"Nếu anh vội, em không làm phiền anh nữa." Đỗ Nhược Đồng xoay người định bước, nhưng chợt nhớ ra điều gì, cô lại quay người lại, nói."Đúng rồi, buổi sáng Quan Ngữ gọi điện thoại nói chủ nhật muốn tới nhà chúng ta ăn trưa, em đã đáp ứng muốn đích thân xuống bếp, anh cùng bọn em ăn cơm nhà?"

Giao tình của cô cùng Quan Ngữ sao đã đến mức cùng nhau hẹn ăn cơm? Nhiệt độ Quan Chấn Ngôn từ cao xuống đến thấp, chỉ trong một giây.

"Nếu như em nghĩ vậy, bữa ăn ngày mai cũng làm phiền em chuẩn bị." Hắn nói

"Anh... chẳng phải là anh luôn luôn quá trưa mới rời giường sao?" Sáng sớm hắn mới đi ngủ

"Không phải em nói là kết hôn rồi muốn bồi dưỡng tình cảm sao? Anh thay đổi tâm ý không được sao?" Hắn tùy hứng mần mê phiền mê, không nhanh không chậm nói.

"Cám ơn anh đã đồng ý." Đỗ Nhược Đồng chạy như bay đến trước người của hắn, làm một động tác bất ngờ ——

Cô cúi người ấn lên má hắn một nụ hôn.

Mắt Quan Chấn Ngôn không khỏi choáng váng, hoàn toàn quên việc muốn đẩy cô ra.

"Vậy chúng ta buổi tối cũng cùng nhau ăn cơm, được không?" Cô hỏi, trong ánh mắt không nhịn được hưng phấn.

"Ừ." Quan Chấn Ngôn trả lời không suy nghĩ, tình cảm đã áp lấy lý trí của hắn

"Vậy em xuống dưới lầu cùng Bạch mẹ thảo luận về thực đơn cho bữa tối." Cô kích động xoay xoay thân thể, lằn váy hoa hồng màu xanh biếc giống như nở rộ, dường như sáng chói.

"Chờ một chút!" Quan Chấn Ngôn kêu cô lại, đối với loại cảm giác này trong lúc bất chợt trở nên quen thuộc, không được tự nhiên —— giống như là hần theo bước chân của cô nhảy múa.

Đỗ Nhược Đồng dừng bước lại, nụ cười đọng lại ở trên mặt, vẻ mặt sợ bị thương.

"Anh... anh... Buổi tối không biết sẽ bận đến mấy giờ, vậy em cứ dùng cơm trước đi . . . ."

"Không sao, em chờ anh."

Đỗ Nhược Đồng cười cắt đứt lời của hần, không hề cho người ta cơ hội đề phòng, lo lắng, cô giống như con bướm nhanh nhẹn rời đi.

Quan Chấn Ngôn nhìn chăm chăm vào cánh cửa, thần thờ thật lâu.

Chuyện này sao lại biến thành như vậy?

Bắt đầu từ ngày đó, Quan Chấn Ngôn cùng Đỗ Nhược Đồng đều cùng nhau ăn bữa trưa, bữa tối.

Quan Chấn Ngôn bắt đầu đem thời gian nghỉ ngơi của mình điều chỉnh đến xế chiều (1h chiều) một chút.

Bởi vì hần kén chọn thức ăn mà mỗi ngày Đỗ Nhược Đồng luôn dậy thật sớm đi chợ chọn mua thực phẩm tươi mới.

Bọn họ bắt đầu thay đổi giống như là bạn bè, hần ăn bữa tối xong, nguyện ý cùng cô đi dạo trong vườn, nghe cô nói những kiến thức về cây trồng.

Đỗ Nhược Đồng phát hiện Quan Chấn Ngôn không thích nói đến mình, nhưng hần thích nghe cô nói chuyện. Chỉ một điểm này thôi, đã đủ khiến Đỗ Nhược Đồng vui mừng. Cô kiên trì cùng cố gắng, cuối cùng lấy được một chút bồi thường. Cô tin tưởng có một ngày, hần sẽ chủ động cùng cô nói đến những chuyện vụn vặt của hần!

Hôm nay, một giờ chiều, tầm này cô thường có thói quen đợi hần xuống cùng ăn cơm, nhưng hôm nay có tiếp nhận nhiệm vụ của Bạch mẹ _____ gọi hần rời giường.

Không biết chiếc gối mà cô mua thêm giúp hần có khiến hần ngủ ngon hơn không?

Đỗ Nhược Đồng gõ cửa thư phòng, lặng lẽ đi vào. Cô đặt xuống đầu giường một li nước mà hần sẽ dùng sau khi rời giường.

Quan Chấn Ngôn hơi nhíu mày, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Cô đứng ở bên giường, cẩn thận đánh giá Quan Chấn Ngôn——

Trên người hần không mặc quần áo, nằm ở gối, một vết sẹo màu trắng từ tai trái hần trở xuống, một đường ngang tràn lan phân nửa bên trái thân thể. Một ít vết thương trải qua ca phẫu thuật, mặc dù đã nhạt dần, nhưng đường cong không bằng phẳng, giống như có mấy cây nhỏ trắng trắng đang leo lên.

Muốn cho những vết thương này khép lại, cần bao nhiêu thời gian và bao nhiêu can đảm? Đỗ Nhược Đồng cắn môi, đau lòng cho hần.

Hần là loại người dù chịu khổ nhưng vẫn quật cường.

Bạch mẹ nói, sau tai nạn xe cộ, ước chừng Quan Chấn Ngôn ở trong bệnh viện ba tháng. Sau khi hồi phục lại, hần bắt đầu đi lại đều cần người đỡ, thậm chí hần còn bị giảm thính lực nhẹ bên tai trái.

Mặc dù sức khỏe phục hồi nhưng thân thể hần không trở về như trước được nữa, Quan Chấn Ngôn là con cưng trong gia đình, trong trường học hần còn là bạch mã hoàng tử. Bây giờ bị như vậy làm sao hần chịu đựng nổi?

Vì vậy, hần bắt đầu trốn tránh mọi người, bắt đầu chui vào thế giới của hần, bắt đầu không tiếp xúc với người khác, bắt đầu nhốt mình vào trong bóng tối.

Đỗ Nhược Đồng im lặng thờ dài, lẳng lặng đưa mắt nhìn hần ngay cả khi ngủ khuôn mặt vẫn cau mày. Thật may, hần cưới được một người cố chấp như cô, cho dù như thế nào cô cũng muốn đem hần kéo ra khỏi cái thế giới hắc ám ấy.

Thấy hần không rời giường, cô lớn giọng hơn một chút.

Quan Chấn Ngôn nhíu mày, cầm gối đầu áp vào lỗ tai.

Hôm qua hần lại thức muộn? Đỗ Nhược Đồng nhăn mày.

Hần có thói quen đi ngủ vào lúc sáng sớm, hần và Vampire giống nhau về thời gian làm việc và nghỉ ngơi, khiến sắc mặt của hần so sánh với nam nhân bình thường phải tái nhợt đến mấy phần. Cô phải làm thế nào mới khiến hần từ bỏ thói quen này đây?

Cô thường ngủ rất nhiều, nếu như sau này cùng giường, chẳng phải cả đêm cô sẽ không được ngủ yên sao?

Cô... Cô đang suy nghĩ gì vậy! Đỗ Nhục Đồng đỏ mặt, mở to mắt, không dám nhìn hấn nữa.

Không cho phép nghĩ! Không cho phép nghĩ!

Đỗ Nhục Đồng đứng dậy thật nhanh, im lặng đến bên cửa sổ, len lén vén một góc màn cửa lên, nhìn ra phía ngoài —— hấn có một ban công thật rộng rãi.

Từ trên ban công nhìn ra ngoài, có thể thấy cả tòa sân nhà giữa những cảnh trí tốt nhất, khó trách hấn có thể ở cả ngày trong phòng không ra.

Đỗ Nhục Đồng đẩy cửa sổ ra, khiến mùi hương của cây cối hoa cỏ trong sân bay vào trong phòng

"Em ở đây lên lút làm cái gì?" Một thanh âm trầm trầm từ phía sau cô truyền đến.

Đỗ Nhục Đồng bị sợ giật mình, lại vẫn cố trấn định giữ vững, nặn ra một cái mỉm cười, dịu dàng nói: "Em đang đợi anh rời giường." Cô quay đầu nhìn lại, hấn đã mặc một cái áo màu đen —— tự nhiên. Hấn thậm chí đã đem ly nước ấm kia uống hết sạch rồi, mà cô lại hoàn toàn không phát hiện những cử động này của hấn.

"Ai cho phép em tiến vào?" Sắc mặt hấn xanh mét, giọng điệu cực kém.

"Bạch mẹ có việc bận, em giúp bà gọi anh rời giường."

"Bây giờ em có thể đi ra ngoài được rồi." Quan Chấn Ngôn đưa mắt nhìn phía sau cô, không muốn đi đoán xem vừa rồi cô đã nhìn được bao nhiêu vết thương.

Khi hấn tỉnh lại, cô đang đứng bên cạnh cửa sổ, dáng vẻ trầm tư, xinh đẹp giống như một bức tranh. Tiếp theo, hấn đối mặt với chính mình là một thân vết sẹo.

So với bất kì ai, hấn thấy mình quá xấu xí.

Hấn thống hận như vậy!

Quan Chấn Ngôn đứng bên cạnh cô, ánh mắt nhìn ra phương xa, hoàn toàn coi cô như người tàng hình.

Đỗ Nhục Đồng bình tĩnh đưa mắt nhìn hấn, cho đến khi cô xác định hấn sẽ không trở lại ngắm cô mới thôi, mới buông con mắt xuống.

"Ban công này vào buổi tối có thể thấy sao không?" Cô sờ sờ đôi khuyên tai trên tai để mình có thể tăng thêm dũng khí.

"Có thể."

"Vào buổi tối em có thể sang đây xem không?"

"Không thể." Quan Chấn Ngôn cũng không quay đầu lại cự tuyệt, sắc mặt càng thêm ủ dột. Cô nhất định đang thương hại hấn!

"Em nghĩ chúng ta là bạn bè."

"Anh nói anh muốn làm bạn bè của em sao?" Ánh mắt âm trầm của hấn nhìn cô, không khách khí hỏi ngược lại.

Khóe miệng Đỗ Nhục Đồng run lên, muốn nói chuyện, nhưng trong đầu lại trống rỗng. Cuối cùng, cô cố nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt nhếch nhác.

"Vợ chồng là vợ chồng, sao lại thành bạn bè." Thanh âm của hấn trầm xuống giống như là không tình nguyện bị người từ trong cổ họng nặn ra.

Đỗ Nhục Đồng mím môi, hốc mắt chột hồng, không hề chớp mắt nhìn hấn. Bỗng dưng, cô cười nhẹ ra tiếng, nước mắt cũng đồng thời rơi xuống khuôn mặt.

"Em khóc cái gì!"

Hấn rộng to, khiến hai người đều giật mình.

"Anh gạt người... Anh chưa từng nghiêm túc xem em là vợ của anh..." Cô quay mặt đi, không muốn làm cho hấn thấy nước mắt của cô.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn hai vai run rẩy của cô, không cách nào khác chế mà đưa đôi tay ra, bỗng chốc ôm cô vào trong ngực.

Khuôn mặt đầm nước mắt của cô bị đè trên bả vai hấn, nước mắt liền giống như là nước sông, ồ ạt chảy ra

"Đừng khóc!" Quan Chấn Ngôn ra lệnh.

"Tại sao... mỗi lần anh luôn muốn cho em một cái tát sau khi... Cho em kẹo . . . ." Cô nâng ánh mắt mờ mịt lên, đáng thương nhìn hắn.

Quan Chân Ngôn không trả lời, hắn bùng lấy khuôn mặt của cô, đau lòng hôn lên những giọt lệ. Môi của hắn không tự chủ được rơi xuống trên môi cô. Hắn tham lam ở phần môi hấp thụ lấy ngọt ngào của cô, đầu lưỡi khí phách cố ý dẫn dụ lấy cái lưỡi thơm tho không lưu loát cùng hắn nhiệt tình nhảy múa, khiến cô muốn nhiều hơn, đối với hắn cũng đầu nhập phải nhiều hơn.

Hai người ôm hôn càng thêm kích tình, bàn tay của hắn côi cút áo cô, trượt vào bên trong, tay hắn chạm vào khuôn ngực mềm mại, mân mê nụ hoa mềm mại nóng rực trước ngực

Khoái cảm tê dại vọt vào tứ chi của Đỗ Nhược Đồng, do kích tình mà bản thân khẽ run run.

Cô biết sợ sao? Quan Chân Ngôn cứng rắn rút tay về, kéo ra khoảng cách.

Quan Chân Ngôn nhìn cô chằm chằm, trông mắt đen như lửa, cháy sạch gương mặt ửng đỏ của cô, thờ gập, cũng đốt tan hàn băng trong lòng hắn.

Quan Chân Ngôn biết, ở trước mặt cô, hắn vĩnh viễn sẽ không là một Quan Chân Ngôn vô tình nữa rồi.

Cô đối với hắn đề ý, thay đổi hắn!

Đỗ Nhược Đồng bị hắn đưa mắt nhìn sâu như vậy, cảm giác cả trái tim đang đập loạn xạ. Cô bắt đầu cảm giác mình yêu cầu hắn mỗi ngày nhìn mình trong vòng mười phút, thực không phải là cử chỉ sáng suốt. Hắn xem ra không hề tránh né, mà cô càng ngày càng đắm chìm trong cặp mắt kia.

Hai người bốn mắt, cứ như vậy đưa mắt nhìn nhau. Giống như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, giống như bọn họ đã tìm kiếm nhau rất lâu rồi.

Bàn công thổi gió vào làm mái tóc cô bay bay nhẹ nhàng, bay lên khoe mắt.

Hắn nghiêng thân đem sợi tóc vén ra sau tai cô, vẻ mặt nghiêm túc giống như đang tiến hành một việc làm ăn.

Đỗ Nhược Đồng lặng lẽ đem khuôn mặt tựa vào giữa lòng bàn tay của hắn, một cổ hạnh phúc tràn đầy trong lồng ngực khiến cô mỉm cười.

Đây chính là cảm giác yêu một người sao? Cười xong mới bắt đầu yêu, không thể tưởng tượng nổi lần đầu tiên cô cảm nhận được tư vị của tình yêu.

"Vậy buổi tối em có thể qua đây ngắm sao không?" Cô nhất định phải tìm đề tài nói, nếu không sẽ kích động đến muốn khóc.

"Nếu như buổi tối em có can đảm qua đây, anh không dám hứa rằng đó chính là đêm động phòng của chúng ta..." Quan Chân Ngôn ghé vào bên tai của cô nói nhỏ, hơi thở nóng rực khiến lỗ tai cô đỏ lên." Dục vọng nam nhân không phải do chúng ta không chế."

"Cho nên, bất kỳ người con gái nào đều được sao?" Cô thấp giọng hỏi.

"Em cho là như vậy sao?" Hắn nâng cằm của cô lên, ánh mắt như lửa, thẳng đốt vào chỗ sâu trong mắt cô.

"Em.. Em.. Không biết... Bạch mẹ đang đợi em đi xuống chuẩn bị bữa trưa." Ý thức trong đầu Đỗ Nhược Đồng đều bị thiêu cháy, khuôn mặt hồng hồng đầy đầy cánh tay của hắn ra."Anh . . . . Anh nhanh lên một chút đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị xuống ăn cơm trưa..."

"Lại dám ra lệnh cho anh đi đánh răng rửa mặt, em cho anh là đứa trẻ ba tuổi sao?" Hắn trở tay chế trụ cổ tay của cô, khiến cô không thể lập tức thoát thân.

"Không phải." Cô nghiêm trang nói, cũng rất mau đưa tay xoa nhẹ tóc hắn."Ngoan, nhanh lên một chút, nha!"

Quan Chân Ngôn nhú mày lại, Đỗ Nhược Đồng thừa dịp hắn vẫn còn kinh ngạc thì cười nhảy ra khỏi người hắn.

"Em đi xuống trước." Đỗ Nhược Đồng tươi cười liếc hắn một cái, đi ra khỏi cửa phòng.

Cửa nhẹ nhàng bị đóng.

Quan Chân Ngôn vẫn đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn cửa.

Hắn không tự nguyện mở miệng thừa nhận nhưng cô cùng người khác quả là khác nhau. Cô khiến hắn sinh ra cảm giác được người khác quý trọng.

Quan Chân Ngôn đi tới trước bàn đọc sách, mở lịch làm việc ra, muốn tìm bên trong mấy ngày trống.

Hắn thiếu cô một tuần trắng mặt.

Nếu như đêm tân hôn tránh không khỏi thân mật, ít nhất ở nước ngoài so với trong nước tâm tình của hắn sẽ tự tại hơn.

Huống chi, hắn hiện tại nguyện ý tin tưởng Đỗ Nhược Đồng sẽ không giống La Gia Lệ năm đó, loại nữ nhân khẩu phật tâm xà.

Cánh cửa trong trái tim hắn đã bị đóng nhiều năm, Đỗ Nhược Đồng đã dùng chính tâm hồn là dầu mỡ để tra vào cánh cửa khiến trái tim hắn lại lần nữa

mở ra.

Hi vọng trong những ngày sau này, ngàn vạn lần đừng để hấn thất vọng!

Cốc cốc.

"Là em." Cô ở ngoài cửa kêu lên.

"Vào đi." Hấn nói, bên môi như cũ mang theo nụ cười yếu ớt.

Đỗ Nhược Đồng thò nửa người vào, dịu dàng hỏi: "Em quên hỏi —— mẹ em . . . . Buổi sáng gọi điện thoại, mời chúng ta thứ tư này tham gia một cuộc triển lãm đồ trang sức cùng bà, anh có nguyện ý đi cùng em và mẹ không?"

Quan Chấn Ngôn nhìn ánh mắt cô, giống như cô là một người điên

"Anh không tham gia cái loại trò chơi nhảm chán đó." Hấn cự tuyệt xem những đồ vật kỳ lạ khiến người ta phải quan sát.

"Vậy coi như em không có hỏi." Cô chỉ truyền đạt lại lời mẹ nói.

"Nếu như em nhìn thấy đồ trang sức mà mình thích, không cần thay anh tiết kiệm tiền." Quan Chấn Ngôn nhìn cô nói.

"Em không cần đồ trang sức, em đã có nhiều rồi." Cô sờ nhẹ khuyên tai, rất vui vẻ cười.

Hấn biết cô luôn luôn yêu thích đồ trang sức được làm bằng ngọc trai, mặc dù mặc quần jean, cũng sẽ phối hợp sao cho ngọc trai làm nổi bật lên khí chất tao nhã của cô

Nhưng, kể từ khi cô đeo đôi bông tai trên châu kia, hấn không thấy qua cô bỏ xuống.

"Thứ tư tuần sau em giúp anh chọn một phần quà đưa cho mẹ, coi như là một món quà dành cho ngày của mẹ." Quan Chấn Ngôn đưa mắt nhìn cô, dịu dàng nói.

"Cám ơn anh." Đỗ Nhược Đồng cảm kích cười một tiếng, biết là hấn đang giúp cô!

"Cần phải vậy."

"Quan Chấn Ngôn——" cô thấp giọng kêu, khăn trương xoắn lấy đầu ngón tay.

Quan Chấn Ngôn chột nhiu mày, chờ đợi cô nói hết lời.

"Em thích anh!"

Đỗ Nhược Đồng nói xong, nhìn cũng không dám nhìn hấn một cái, "Phanh" một tiếng đóng cửa vang lên, ai đó cả khuôn mặt đỏ bừng chạy ra ngoài.

Quan Chấn Ngôn khẽ nhếch môi với cửa phòng, trừng lớn mắt.

Bây giờ hấn còn có thể làm cái gì?

Dĩ nhiên chỉ có thể cười khúc khích!

Vợ của hấn nói cô thích hấn!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Thứ tư, Quan Chấn Ngôn biết Đỗ Nhược Đồng cùng mẹ cô tham gia bữa tiệc, buổi trưa hấn ở nhà dùng cơm. Sau đó hấn thuận tiện đến phòng làm việc, cùng Quan Ngữ thảo luận vấn đề phân chia cổ phiếu trong công ty. Đến chín giờ tối, hấn mới trở về nhà.

Không nghĩ rằng, Quan Chấn Ngôn mới đi vào phòng khách, cả người ngây ngẩn.

Phòng khách dùng đá cẩm thạch màu đen có một góc cây khổng lồ cao cỡ nửa người, cây Hải Đường đang đứng nghiêm trong chiếc chậu sứ màu trắng .

Một ánh đèn chiếu vào cây, cánh hoa màu trắng ở gió đêm đang lúc mở rộng thân thể. Không gian phòng khách vốn lạnh lẽo, vì vậy mà tăng thêm mấy phần vẻ đẹp Đông Phương.

"Đây là vật gì?" Quan Chấn Ngôn hỏi.

"Là cây Hải Đường." Bạch mẹ nói.

"Con biết rõ đây là cây hải đường, nhưng nó bây ở chỗ này làm cái gì?"

"Nhược Đồng nói hoa Hải Đường mau tàn, nhưng con lại không hay đi tới đình viện, nó chỉ còn cách đem hoa để trong phòng khách, để cho con có thể nhìn thấy."

"Nhiều chuyện." Quan Chấn Ngôn thấp giọng oán trách, thân thể vẫn đứng ở trước cây hải đường, nhìn thật lâu.

Hắn chưa từng hoài nghi vợ của hắn có ánh mắt thắm nữ tuyệt vời đến vậy —— từ vị trí các món ăn dinh dưỡng, cùng phòng ăn, những thứ kia trong phòng khách cũng đều do cô bày biện.

Giống như cây hải đường trước mắt, tuyệt đối không phải là bình thường. Chỉ từ góc độ nghiêng của cây, đến đoá hoa lưa thưa hấp dẫn sắp hàng hình dáng, liền biết nàng đối với hoa có nhiều dụng tâm rồi.

Giống như cô đối với hắn vậy... DDDDDLLLQQQQDDDDDD

Quan Chấn Ngôn xoa nhẹ lên thân cây hải đường, cánh hoa rơi xuống trong lòng bàn tay hắn.

Hắn nhìn, mỉm cười.

‘Hôm nay con mới ra cửa, Nhược Đồng ở trong đình viện đi lại mười mấy lần, nhìn đông nhìn tây đúng là muốn tìm hoa hải đường hoàn mỹ nhất ——' Bạch mẹ tiếp cận tới đây nói.

"Để cho người ta trực tiếp mang hoa tới đây không phải được sao." Vẫn muốn mạnh miệng một phen, làm như nói nhiều một câu tốt cho Đỗ Nhược Đồng tim của hắn sẽ phải đắm chìm một phần.

"Nhược Đồng nói, cánh hoa đưa tới sẽ nhỏ, ít đi cái gì mùi vị linh tinh..., chính con đi hỏi nó đi. Tốt nhất, có rãnh rồi con nên cùng nó tản bộ ở ngoài đình viện, nhất cử lưỡng tiện(một công đôi việc)!" Bạch mẹ nói.

"Con không phôi nấng."

"Từ nhỏ đi đã nhìn con lớn lên, làm sao lại không hiểu rõ con? Trước khi Nhược Đồng gả tới đây, không phải ở nhà thỉnh thoảng con cũng mặc áo ngắn tay sao? Nhưng bây giờ con mặc áo dài tay ra ngoài thì lại ngại nóng, mặc áo ngắn tay lại sợ vết sẹo lộ ra ngoài? Nó sẽ không để ý đến vết sẹo của con đâu, con còn không hiểu rõ điều này sao?" Bạch mẹ nói.

"Miệng nói không thềm để ý, không thấy được lại thật sự là không để ý." Quan Chấn Ngôn nói nhỏ một tiếng, trái tim khó tránh khỏi vẫn có chút ngăn cách.

"Đi đã nói với con bao nhiêu lần, Nhược Đồng cùng La Gia Lệ không giống nhau. La Gia Lệ sẽ chỉ ở trước mặt cháu giả dạng ngoan hiền, ở trước mặt chúng ta liền giờ ra tính khí đại tiểu thư ——"

"Con không muốn nhắc tới người kia." Thì ra là, tất cả mọi người đều nhìn ra được La Gia Lệ đối trá, chỉ có hắn ngu ngốc mới cho rằng khi La Gia Lệ cười lên có năm phần giống khuôn mặt tươi cười của Đỗ Nhược Đồng.

"Con đó, nên quý trọng, không quý trọng..." Bạch mẹ một nhắc đi nhắc lại liền dừng lại không được.

"Tháng sau con muốn dẫn Nhược Đồng đến Zehder hưởng tuần trăng mật." Hắn vội vã dùng lời nói chặn lại lời nói luyên thuyên của Bạch mẹ

"Đừng đó!" Bạch mẹ lập tức giang hai cánh tay, cho hắn một cái ôm.

"Bạch mẹ, đi đừng như vậy." Quan Chấn Ngôn không được tự nhiên, lại không đành lòng đẩy Bạch mẹ ra.

"Cuối cùng con cũng thông suốt, biết quý trọng nó." Hai mắt đầm lệ, Bạch mẹ chợt vỗ bả vai Quan Chấn.

"Trước đừng nói cho cô ấy, con muốn cho cô ấy một sự bất ngờ."

Bạch mẹ gật đầu.

"Vậy... cô ấy . . . . Có nói tới nay mấy giờ sẽ trở về không?" Quan Chấn Ngôn không được tự nhiên kéo kéo cổ áo, cảm thấy rất nóng.

"Tài xế mười giờ sẽ đi đón Nhược Đồng." Bạch mẹ cười trộm một tiếng, không dám cười đến quá lớn.

"Con biết rồi."

Quan Chấn Ngôn bước nhanh trở về phòng của hắn. Một đóa hoa hải đường màu hồng nhạt đặt ở đầu giường của hắn, bên cạnh là một tờ giấy, chữ viết Đỗ Nhược Đồng xinh đẹp :

Đây là đóa hoa em thích nhất, đưa cho anh.

Quan Chấn Ngôn ấn xuống tờ giấy một nụ hôn,...

Hắn nhìn xuống đồng hồ đeo tay, cho là hắn còn thời gian có thể tắm rửa, sau đó lại đi đón cô.

Hắn chuẩn bị cho cô một kinh hi, nói cho cô biết chuyến du lịch tuần trăng mật.

Khi đêm tân hôn của tối nay,...

Đỗ Nhược Đồng không phải lần đầu tiên cùng mẹ tham gia triển lãm, nhưng lại là lần đầu tiên cô xa hoa ra giá mua trang sức ——

Một vòng tay Phi Thúy có giá trị tương đương với một chiếc xe thể thao đắt giá.

Tối nay, những quý phu nhân kia cũng tới. Đám thái thái(bà lớn) kia trong miệng nói vòng tay có nhiều tiện nghi, lại có nhiều thích hợp với mẹ cô, nhưng tất cả họ đều giống xem chuyện cười, dường như chờ mẹ của cô tìm lý do từ chối.

Các nữ nhân xấu bụng này, tất cả đều nhìn đúng, mẹ cô không cách nào từ trong túi ba lấy ra tiền —— một vợ cả qua đời mười năm, vẫn còn không có bị phù chánh(thời xưa,lấy thiếp lên làm vợ) nhị phu nhân, địa vị hiển nhiên thấy rõ.

Thế là, Đỗ Nhược Đồng cả thế mua vòng tay Phi Thúy kia.

Mẹ của cô cười không khép miệng, các quý phụ nhân khác hoàn toàn hồng mắt.

"Đỗ thái thái, bà thật là mệnh tốt, con rể ra tay hào phóng như vậy." Một đám nữ nhân vây lấy hai mẹ con cô, ngời một lời ta một câu nói lấy.

"Nhược Đồng a, chồng cháu rất tốt với cháu nha." các phu nhân đều nhìn chăm chăm lấy chuỗi hạt dây chuyền Kim Châu (ngọc trai màu vàng) kiệt tác MI- KI-MO-TO trên cổ Đỗ Nhược Đồng, nhìn viên Kim Châu mượt mà bóng loáng chói mắt như tơ lụa, cũng biết Đỗ Nhược Đồng được nhiều cung chiều.

"Đúng vậy, Chấn Ngôn đối với cháu rất tốt." Cho nên, cô chỉ phải đối tốt với hắn gấp bội lần.

Không biết hắn thấy hoa hải đường chưa? Hắn sẽ thích thôi. Đỗ Nhược Đồng nhớ tới Quan Chấn Ngôn, nụ cười trên khuôn mặt mềm mại tuyết trắng giống hoa Hải Đường một dạng phong tình.

"Nghe nói, tính khí Quan Chấn Ngôn không được tốt." Nhóm tam cô dùng vẻ mặt đồng tình nhìn Đỗ Nhược Đồng, muốn từ trên mặt cô thấy được một chút xú khổ sở.

"Tính khí hắn không phải không tốt, hắn chỉ không có thói quen cùng người khác giao tiếp. Đỗ Nhược Đồng cười nói, hoàn toàn giống dáng vẻ hạnh phúc của một nữ nhân đang yêu.

"Nghe nói, thân thể hắn không tốt, giống như phơi mặt trời bị dị ứng, bị thương cái gì." Nhóm tam cô lục bà không tìm ra tật xấu trong cuộc hôn nhân này thì không cam tâm.

Gương mặt Đỗ Nhược Đồng có tư thái tốt, nhưng gia thế bối cảnh thật sự không tính là cao. Thế nào lại vượt một bước lên trước nữ nhi của các bà, leo lên đầu cành rồi sao? Tám phần là Quan Chấn Ngôn có bệnh không tiện nói ra, không dám với cao những người danh tiếng khác, nên mới cho Đỗ Nhược Đồng tiện nghi.

"Thân thể hắn cũng không tệ lắm, chỉ vì cầu kì và kén chọn trong ăn uống, cho nên nhìn có chút gầy. Nhưng anh ấy rất khỏe mạnh, cũng rất rắn chắc! Tai nạn xe cộ nhiều năm trước, đã sớm không có ảnh hưởng gì rồi." Đỗ Nhược Đồng cười yếu ớt hồi đáp, nụ cười kia lại chưa từng đạt tới trong mắt. Tức giận khiến cô hống cô ngựa ngựa, cô nhất định dùng hết hơi sức đè nén mình, mới có biện pháp không đứng trước mặt các nữ nhân tán hươu tán vượn này gằm thét.

Tại sao họ lại bối mồm đủ điều về Quan Chấn Ngôn như thế ?

Họ so với hắn cố gắng làm việc hơn sao? Họ so với hắn có cống hiến cho xã hội sao? Họ có biết hàng năm công ty của hắn quyên góp bao nhiêu kinh phí công ích(lợi ích chung) không, trợ giúp những người có thể lực kém?

Những chuyện này, trong một khoảng thời gian cô đều từ trong miệng Quan Ngữ nghe được. Chẳng lẽ chỉ vì Quan Chấn Ngôn không quen biểu đạt, không thường công khai lộ diện cho nên ưu điểm của hắn hoàn toàn bị gạt bỏ sao?

"Cánh tay phải của Chấn Ngôn vẫn còn đau nhức sao?" Một giọng nữ tràn đầy quyền uy hỏi.

"Chấn Ngôn ", ‘ cánh tay phải’”? Đỗ Nhực Đồng kinh ngạc ngẩng đầu, cùng một gương mặt lạnh nhạt bốn mắt giao tiếp.

"Xin hỏi cô là?" Đỗ Nhực Đồng lễ phép hỏi.

"La Gia Lệ, tôi đã từng là bác sĩ điều trị của Chấn Ngôn." ánh mắt La Gia Lệ dừng ở đồ nữ trang có giá trị hết sức xa xỉ của cô.

"Cô mạnh khỏe. Làm phiền cô quan tâm, tay phải của anh ấy không có vấn đề gì." Đỗ Nhực Đồng gật đầu, nhìn thẳng cặp mắt có địch ý rõ ràng của đối phương. Cô ấy gọi hắn là Chấn Ngôn? ! Vị bác sĩ La này, tại sao lại gọi hắn thân mật như vậy? Trong lòng Đỗ Nhực Đồng không thoải mái, vương mắt dường như xuất hiện.

"Ai hừm, đây không phải là bác sĩ La Gia Lệ sao? Cô đã trở về nước." các phu nhân rồi rít đồng loạt vây quanh. NNNNQQQQ

Mẹ Đỗ Nhực Đồng thấp giọng giới thiệu, La Gia Lệ là vợ tái giá(vợ kế) một đại vương trong ngành cao su ở Indonesia, một năm vền vẹn sẽ ở Đài Loan nghỉ ngơi bốn tháng, ra tay chi tiêu số tiền kinh người.

Có tiền thì như thế nào? Cô không cho rằng bộ dạng La Gia Lệ sẽ vui vẻ. Ít nhất, La Gia Lệ không có vui vẻ như cô.

"Nhực Đồng à, định lúc nào thì sinh con vậy?" Có người quay đầu lại hỏi cô.

"Trước mắt chúng cháu còn muốn hưởng thụ thế giới của hai người." Đỗ Nhực Đồng lễ phép hỏi đáp, suy nghĩ cũng là càng bay càng xa. Lúc nào thì mới có thể về nhà đây? Cô đã rất không bình tĩnh rồi. Người này không nên quá thân thiết với người quen sơ chứ?

"Thế giới hai người? Thật đúng là ngọt ngào!" Về mặt La Gia Lệ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói.

"Đi." Một nam nhân trung niên toàn mùi rượu, đi tới bên cạnh La Gia Lệ, không nhận được khề hô một tiếng với cô.

La Gia Lệ lập tức nặn ra một khuôn mặt tươi cười, xoay người rời đi.

Chẳng qua là, chân trước La Gia Lệ mới đi, tiếng bình luận liền theo sau ——

"Nghe nói chồng La Gia Lệ ở Đài Loan nuôi hai tiểu lão bà rồi. Nghe nói, mới kết hôn một tháng, chồng cô ta liền mang gái về nhà..."

"Tính ra..., bác sĩ La cũng coi như đủ vốn, năm ấy lúc kết hôn, chồng của cô ấy không phải sang tên cho cô ấy hai tòa nhà cao cấp sao..."

Đỗ Nhực Đồng không muốn nghe, cô hoài niệm nơi ở rộng lớn yên tĩnh, cúi đầu cùng mẹ nói: "Mẹ, mười giờ, chúng ta nên đi, Chấn Ngôn đang chờ con ở nhà."

"Ai da, người ta còn là cô dâu mới, nhanh lên một chút trở về đoàn viên(sum họp)." hội trưởng phu nhân tôn quý nhìn Đỗ Nhực Đồng một cái."Cháu ở đây đợi đi, ta gọi tài xế đưa mẹ cháu về"

"Ai hừm, vậy thật là xấu hổ rồi?" Đỗ Giản Mỹ Tú vui vẻ, hưng phấn nhéo lấy tay của nữ nhi.

"Vậy phiền toái bác rồi." Đỗ Nhực Đồng biết mẹ cô muốn dựa thế tên hội trưởng này đã lâu rồi, cũng không tiện nói thêm cái gì.

"Hôm nào cháu cùng chồng đến nhà ta làm khách." Hội trưởng nói.

"Cám ơn bác đã mời." Đỗ Nhực Đồng lễ phép chào tạm biệt với một đám người, gọi điện thoại cho tài xế Vương thúc đang chờ ở gần đây, nói mười phút sau đến cửa khách sạn.

Đỗ Nhực Đồng đi tới lầu một bên trong đại sảnh đợi xe, La Gia Lệ đang cùng trợ lý phu ngồi ở một bên, hai người không nói một câu, trợ lý phu của cô ấy không nhận được rung chân, lấy tay gõ ghế sa lon.

La Gia Lệ chớp mắt nhìn cô, ý vị khiêu khích trong mắt rất đậm.

Đỗ Nhực Đồng không muốn suy đoán La Gia Lệ tại sao đối với cô cỗi lòng đầy địch ý, cô chỉ nhẹ gật đầu tỏ vẻ lễ phép, liền chuyển tâm chờ xe.

Linh Linh..

"Vương thúc, cháu đang ở cửa ra vào." Đỗ Nhực Đồng nhận điện thoại."A! Cháu thấy xe của bác rồi."

Xe hơi màu đen đứng ở trước cửa.

Đỗ Nhực Đồng mới đứng lên, đột nhiên cánh cửa của xe bị mở ra

Quan Chấn Ngôn mặc tây trang đơn giản màu xám đậm, khuôn mặt lạnh lùng đang nhìn về cánh cửa của khách sạn.

"A ——" Đỗ Nhực Đồng kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, kim lòng không được bắt đầu chạy chậm bước lên trước.

Quan Chấn Ngôn tới đón cô!

Đỗ Nhược Đồng chạy như bay đến trước mặt hắn, bỗng chốc bước chân không có cách nào ngừng lại, thiếu chút nữa liền vọt vào trong ngực của hắn.

"Đi giày cao gót chạy bộ, không sợ ngã sao?" Quan Chấn Ngôn đỡ lấy bả vai của cô, nhún nhẩy.

"Anh..." Cô còn thở không được, trước hết bận bịu mỉm cười.

Biểu tình vui vẻ của cô không chút nào giữ lại mà trực tiếp tiến vào trong lòng hắn, lòng Quan Chấn Ngôn bỗng ấm áp, đôi tay che ở trên vai của cô, cũng không tự giác cong lên khóe môi.

"Sao lại tới?" Cô ngửa mặt nhìn hắn, trong mắt đều là nụ cười.

"Đến gần đây làm chút việc, thuận tiện tới đón em. Lên xe đi ——" Quan Chấn Ngôn nửa nghiêng người sang, ôm chầm bả vai của cô, vì cô mở cửa xe.

Đỗ Nhược Đồng lên nhìn một cái bàn tay trên vai, ngực lo sợ, chớp mũi cũng có chút ê ẩm.

"Ừ." Cô cười với hắn, chọt chui vào trong xe.

Đột nhiên, phía sau có người kêu ——

"Chấn Ngôn!"

Đỗ Nhược Đồng ngẩng đầu hướng sau vai hắn nhìn —— là La Gia Lệ.

Quan Chấn Ngôn không quay đầu lại, nhưng trong nháy mắt nhu hòa trên mặt hắn liền thu lại. Con mắt hắn nhún lại, thoáng qua trong mắt một đạo lệ khí (tàn ác).

Quan Chấn Ngôn nhanh chóng ngồi vào bên trong xe, thuận tay kéo cửa xe lên.

"Chấn Ngôn——"

Âm cuối của La Gia Lệ cùng đóng cửa phanh một tiếng, đồng thời bên trong xe bị khóa vào.

"Lái xe." Quan Chấn Ngôn găm nhẹ nói.

Xe bỗng chốc đi phía trước, ánh mắt Đỗ Nhược Đồng theo từ ánh mắt oán hận của La Gia Lệ ngoài cửa xe, chuyển qua trên người Quan Chấn Ngôn —— hắn ngồi rất thẳng, cả người ngồi giống như là tượng đá bị nghiền rủa.

"Anh . . . ." Đỗ Nhược Đồng thấp giọng mà nói ra.

"Hiện tại anh không muốn nói chuyện." Quan Chấn Ngôn nghiêng người sang, hai cánh tay khoanh ở trước ngực, không nhìn cô một cái.

Đỗ Nhược Đồng nhìn phía ngoài cửa sổ, lại nhìn thấy khuôn mặt ưu thương như muốn rơi lệ của cô ngoài cửa sổ.

Cô không biết hắn và La Gia Lệ có quan hệ như thế nào, nhưng cảm xúc của Quan Chấn Ngôn rõ ràng như thế. Nếu như không phải có ý nghĩ với đối phương, không cần tức giận như thế!

Biết hắn đang để ý đến chuyện nữ nhân khác, giống như có gai đang đâm vào ngực cô, đâm vào mỗi một lần hô hấp cũng có thể cảm thấy thật là đau.

Đỗ Nhược Đồng đưa mắt nhìn cửa sổ xe, muốn trộm nhìn về mặt hắn, lại phát hiện hắn đã sớm quay lưng lại, cũng giống cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô bất ngờ cúi đầu, ngón tay lặng lẽ xoa đôi hoa tai làm bằng ngọc trai, đột nhiên phát hiện nhiệt độ ngọc trai, thật ra thì ——

Rất lạnh

Dọc theo đường đi, khuôn mặt Quan Chấn Ngôn rét lạnh, Đỗ Nhược Đồng cũng không muốn mở miệng nữa.

Sau khi về đến nhà, cô muốn nói lại thôi chỉ nhìn hắn một cái.

"Cái gì anh cũng không muốn nói." Quan Chấn Ngôn tự mình đi về phía cầu thang, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì.

Đỗ Nhược Đồng đứng phía dưới bậc thang, nhìn thân ảnh cao ngạo từ chối của hắn, ngực chảy máu tựa hồ rất đau đớn, tuyệt vọng, nhất là tâm trạng của cô trong thời điểm này.

"Em không muốn gánh chịu mặt trái tâm tình của anh! Chẳng lẽ em không có tâm tình sao? Chẳng lẽ em sẽ không bị tổn thương sao? Anh không muốn nói thì cái gì cũng đừng nói! Từ nay về sau, em sẽ coi mình là vợ được anh dùng tiền mua, em không muốn quan tâm đến hi vọng ái ố của anh nữa, anh cứ

tiếp tục cô độc thêm nữa đi!"

Đỗ Nhược Đồng gầm nhẹ hết những lời này, nước mắt đã sớm đảo quanh hốc mắt.

Nhưng cô không khóc.

Cô kiên cường thẳng tắp sống lưng, cũng không quay đầu lại đi lên lầu, đi qua hán.

Cô biết hán đang nhìn cô, nhưng cô không nhìn hán, một lần cũng không có.

Đỗ Nhược Đồng như cái xác không hồn quay trở về phòng mình, không nhúc nhích ngồi ở trước bàn trang điểm, trong hốc mắt nước mắt vẫn không rơi xuống. Cô không cần phải làm kẻ ngu nữa rồi, không cần để cho tâm tình của mình theo hán pháp phòng không chừng.

"Minh đã làm sai điều gì?" Cô khăn giọng hỏi chính mình trong kính.

Từ nhỏ đến lớn, bà vú đã dạy cô, muốn đem tâm so tâm."Trong lòng không muốn, đừng đẩy cho người", là bà vú dạy cho cô câu thành ngữ này.

Nhưng còn chưa kết hôn, cô ở nhà cố gắng thì bị cho rằng cố ý lấy lòng, mẹ cả, anh chị em trong nhà đều coi cô là kẻ tầm thường. Mà sau khi kết hôn, cô cố gắng nhiều như thế sẽ bị Quan Chấn Ngôn coi là gì đây?

Vừa bắt đầu cô đã bị coi là kẻ có tâm cơ coi như xong, thậm chí hơn chính là, hán bây giờ vẫn coi cô như người ngoài, không muốn chia sẻ tâm tư của hán cho cô.

Nhưng cô đã không phải là Đỗ Nhược Đồng ban đầu gả cho hán nữa rồi, cô đối với hán dụng tâm, dụng tâm đến nỗi cô không nghĩ rằng hán sẽ từ chối nữa. Nhưng là, chẳng ai có thể lường trước, trong lòng của hán vẫn còn vài phần dành cho La Gia Lệ?

Đỗ Nhược Đồng bỗng chảy nước mắt, nhưng cô liều chết cắn môi, không cho phép mình rơi ra.

Phanh! DDDDDLLLQDDDDDDDD

Cô nghe được tiếng cửa bị mở ra rồi lại bị đóng vào, thân thể cô cứng đờ, không cho phép mình có bất kỳ phản ứng nào.

"Anh nhờ Quan Ngữ giúp chúng ta sắp xếp một chuyến đi Zehder " Quan Chấn Ngôn nói.

"Em không đi." Đỗ Nhược Đồng quay đầu, lần đầu tiên trong đời tùy hứng không để ý tới người khác.

"Vậy anh gọi cho Quan Ngữ nhờ hủy bỏ." Quan Chấn Ngôn đứng ở phía sau cô, từ trong gương nhìn gò má tỉnh tẻ của cô.

Đỗ Nhược Đồng bỗng nhiên đứng lên, cái gì thái độ đúng mực, cái gì nhẫn nại, tất cả đều quăng ra chín tầng mây. Cô xoay người, ánh mắt phần nộ trừng hán."Em không quan trọng sao? Em không đáng để anh cố gắng sao? Nếu quả thật anh muốn mang em đi Zehder, tại sao không thử nghĩ cách khiến em đi?" Giọng nói của cô đang run rẩy, nhưng cô không quan tâm.

"Anh không muốn miễn cưỡng em, gả cho anh đã đủ khiến em chịu ủy khuất rồi ." Hán thấp giọng nói, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu cô, nhìn ra phương xa.

"Quan Chấn Ngôn!" Đỗ Nhược Đồng mắt không chế kêu to ra tiếng, ngón tay của cô dùng sức bưng lấy gương mặt của hán, không cho hán lại tiếp tục tránh tầm mắt."Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng em nói —— em gả cho anh, một chút cũng không ủy khuất! Nếu như anh dám nói như thế một lần nữa, em sẽ rời nhà trốn đi!"

Quan Chấn Ngôn nhìn ánh mắt vừa vội vừa giận của cô, nhìn cô nước mắt tràn mi, cả trái tim hán đau nhói.

Móng tay của cô khiến mặt hán đau đớn nhưng hán không có la một tiếng đau, bởi vì hán biết rõ so với hán, cô càng khó chịu!

"Sau này anh sẽ không nhắc lại." Hán lau đi nước mắt của cô, dịu dàng nói.

"Không, sau này anh sẽ lại nhắc lại chuyện này, bởi vì anh căn bản không tin tưởng em. Anh tránh ra! Tránh ra!" Đỗ Nhược Đồng muốn đẩy hán ra, nhưng đôi tay run rẩy lại hoàn toàn không nghe cô sai khiến.

"Anh tin tưởng em." Quan Chấn Ngôn nâng mặt của cô, cúi đầu ở trên môi cô nói nhỏ: "Anh tin tưởng em."

"Nếu như anh thật tin tưởng em, như vậy anh có bằng lòng nói cho em biết chuyện giữa anh và vị bác sĩ kia không?" Ánh mắt lạnh lạnh của cô nhìn thẳng vào trong mắt hán.

"Anh không muốn nói ." Quan Chấn Ngôn nhú mày lại, trầm giọng nói.

Bỗng chốc tâm Đỗ Nhược Đồng rơi vào hố băng, hán vừa đẩy lên cho cô niềm hi vọng, tất cả trong nháy mắt lại bị vụt tắt.

Cô buông tay ra, lùi về sau mấy bước, kéo ra khoảng cách.

"Anh đi đi, em bỏ qua, nếu như anh chuyện gì cũng không muốn nói, chúng ta làm sao làm vợ chồng đây?" Cô không nhìn hắn, thanh âm giống như từ chỗ rất xa bay tới.

"Làm vợ chồng vốn là không khó khăn, là tiêu chuẩn của em quá cao ——" Quan Chấn Ngôn then quá hóa giận tiến lên một bước, mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, bá đạo hôn môi cô.

Cô giãy dụa muốn thoát khỏi hắn, hắn hôn khiến cho cô hít thở không thông, hắn dường như điên rồi, hắn muốn nhìn phản ứng của cô.

Hắn chế trụ gáy cô, lửa nóng ở trong miệng cô lại cắn, giống như hắn không ở đây lưu lại dấu vết, hắn sẽ không cam tâm.

Răng hắn cắn khiến cô đau đớn, môi của hắn mút khiến cô bị thương, bàn tay của hắn lần vào trong áo cô, tức giận mà bóp nắn khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

"Ngừng! Ngừng! Em không cần!" Đỗ Nhược Đồng cuồng loạn đánh bờ vai của hắn, muốn kéo ra khoảng cách.

Quan Chấn Ngôn không để ý tới cô, môi của hắn rơi vào trước ngực cô, ngón tay của hắn đang xé nội y cô, chiếm lấy nụ hoa của cô.

"Quan Chấn Ngôn, anh không nên động vào em!" Đỗ Nhược Đồng hét chói tai ra tiếng, ngón tay dài chụp vào gương mặt của hắn.

Khi hắn sững sờ, Đỗ Nhược Đồng thành công thoát khỏi sự nắm giữ của hắn.

Cô trốn tránh một góc ở gần cánh cửa, hai cánh tay ôm thật chặt lấy trước ngực, phòng bị nhìn hắn.

Trâm cài ở búi tóc lúc này nhếch nhác tán lác tại cổ cô, xộc xệch, nhếch nhác giống vẻ mặt của cô lúc này.

Quan Chấn Ngôn nhìn ba vai run rẩy của cô, nhìn tư thái từ chối của cô. Hắn khiển trách hành động của bản thân vừa rồi đã quá thô bạo, tan nát cõi lòng, cảm giác này cũng đã đẩy hắn vào vực sâu.

Hắn không có cách nào suy nghĩ, từng bước từng bước tiến về phía cô

Đầu ngón tay Đỗ Nhược Đồng hăm sâu vào lòng bàn tay giữa, cô ngẩng cằm lên, không cho phép mình chạy trốn. Cô đánh cuộc một tia quyền luyến cuối cùng —— đánh cuộc hắn sẽ không nhẫn tâm tổn thương cô!

Quan Chấn Ngôn đứng ở trước mặt cô, hô hấp nóng rực kịch liệt giống như là đã chạy trăm mét.

"Cuối cùng em cũng nói ra được lời thật lòng, căn bản ở trong lòng đã chán ghét anh đừng em!" Quan Chấn Ngôn rống to ra tiếng.

"Anh, đồ khốn kiếp!" Đỗ Nhược Đồng tát hắn một cái, khuôn mặt trắng nõn của Quan Chấn Ngôn xuất hiện năm dấu ngón tay.

Hắn cũng không nhúc nhích, trừng mắt nhìn cô, giống như bị sứ giả địa ngục nhập vào, ánh mắt bén nhọn, vô cùng âm hàn.

Đỗ Nhược Đồng chột rùng mình một cái, đây là lần đầu tiên cô sợ hắn.

"Ai cho phép em đánh anh ——" hắn càng không quên, một cái người trước then quá hóa giận đã cho hắn một bạt tai là La Gia Lệ!

"Nói! Ai cho em quyền tát anh!" Quan Chấn Ngôn bắt được cằm của cô, ánh mắt bốc lửa nhìn thẳng cô.

Đỗ Nhược Đồng lửa giận đốt đi sợ hãi của cô, cô kéo lấy cổ áo của hắn, cao giọng chỉ trích nói: "Cái tát đó, là anh tự chuốc! Anh có biết anh vừa làm gì với em không?" Đầu óc Quan Chấn Ngôn lâm vào trống rỗng, bàn tay của hắn từ cằm của cô lướt xuống vai cô.

"Mặc dù em thích anh, nhưng em không nguyện ý bị anh đối xử thô bạo như vậy!" Quả đấm của Đỗ Nhược Đồng cuồng loạn rơi vào trên người hắn, mỗi một cái đều dùng toàn bộ hơi sức.

"Giữa vợ chồng, không phải nên tôn trọng lẫn nhau sao? Em đã làm sai điều gì? Anh lại đối với em như vậy!" Nước mắt của cô rơi như mưa, tất cả uất ức cùng sợ hãi tất cả đều trong cùng một lúc tràn mi.

Cô rống một mòi, đánh một, vô lực thối lui dựa vào tường, khuôn mặt tái nhợt đến cơ hồ cùng màu với vách tường.

"Anh..... khốn kiếp ——" Quan Chấn Ngôn gầm nhẹ một tiếng, đem cô vững vàng kéo vào trong ngực.

Cô không phải chán ghét hắn nên mới kháng cự! Cô là bởi vì không muốn hắn đối đãi như vậy cho nên mới ngăn cản.

Đỗ Nhược Đồng bị cánh tay hắn kiềm đến đau, nhưng cô đã không còn hơi sức từ chối.

Gương mặt của cô tựa vào vai hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hai người cũng tựa như run rẩy phát điên.

"Anh không quan tâm đến La Gia Lệ, người anh quan tâm là em." Quan Chấn Ngôn thấp giọng nói.

Đỗ Nhược Đồng giương con mắt, chống lại hai mắt ảo não của hắn.

"Em muốn biết cái gì, hỏi đi."

"Anh cùng La Gia Lệ đã từng là người yêu sao?"

"Đúng, hơn nữa còn thiếu chút nữa đính hôn."

Trong phút chốc, Đỗ Nhược Đồng cảm giác mình không nên hỏi. Dù sao, suy đoán là một chuyện, một khi nghe được hắn chính miệng xác nhận, cô lại cảm thấy dạ dày ê ẩm, miệng có tư vị cực kỳ đắng.

"Là lâu ngày sinh tình, cho nên mới ở chung một chỗ sao?" Cô vén sợi tóc rơi ra từ búi tóc cài lên tai, cố gắng cho biểu hiện của cô được tự nhiên.

"La Gia Lệ là bác sĩ điều trị của anh, lúc ấy tính khí của anh rất kém, cô ấy đối với những hành động của anh đều dễ dàng tha thứ, che chở cùng chăm sóc. Mỗi ngày cô ấy đều giúp anh xoa bóp đến mấy tiếng đồng hồ nhưng cũng không hề kêu mệt, lúc đó anh cũng khần trương cần một người nào đó làm cho anh cảm thấy mình là một người đàn ông bình thường." Quan Chấn Ngôn nghiêm túc trả lời

Đỗ Nhược Đồng hơi nhíu mày, bàn tay không tự chủ được mà nắm chặt lấy. Ông trời a, ngàn vạn lần đừng để cho hắn bây giờ còn thích La Gia Lệ. Nếu không, cô được coi là cái gì?

"Vậy bọn anh vì cái gì mà không ở cùng nhau?" Cô thấp giọng hỏi.

"Có một ngày, cô ấy cho là anh không có ở đây, liền cùng bạn bè nói chuyện điện thoại. Ở trong điện thoại cô ấy nhắc tới, nếu không phải là bởi vì bối cảnh cùng gia thế nhà anh hùng hậu, cô ấy mới lười phải miễn cưỡng chịu những tính cách quái gở của anh. Cô ấy còn nói trên người anh toàn là sẹo, nhìn thấy là đã muốn nôn, tựa như tích dịch(thần lẫn) một dạng..."

"Cô ấy nói vậy! Một chút cũng không giống!" Cô tức giận đề cao âm lượng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng.

Quan Chấn Ngôn trấn an nhún xuống bả vai của cô, hắn đưa mắt nhìn ánh mắt xúc động cùng phần nộ của cô, lồng ngực cũng theo đó mà nóng lên. "Cô ấy đã phải chịu bao ứng, thành tựu cùng tài phú hôm nay của anh đã vượt qua dự tính của cô ấy. La Gia Lệ lấy việc coi trọng tiền bạc là chính, hắn là bây giờ đau đến không muốn sống." Quan Chấn Ngôn phủ lấy mặt của cô, bên môi lạnh lùng hiện ra vẻ tươi cười.

"Anh vẫn còn quan tâm đến cô ấy sao?" Cô bật thốt lên hỏi.

"Dĩ nhiên không thêm đề ý." Quan Chấn Ngôn trả lời ngay.

"Nếu như không đề ý, tại sao mỗi lần vừa nhắc tới cô ấy về mặt lại bị thương?" Đỗ Nhược Đồng không hiểu, lòng mày nhăn lại, trong lòng vẫn đề ý.

"Không có người con trai nào thích nhắc tới thất bại trong quá khứ của mình. Huống chi, La Gia Lệ thừa dịp lúc anh chán nản, ở trên vết thương sát thêm muối khiến anh cả đời cũng không thể quên." Quan Chấn Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đỗ Nhược Đồng ngửa đầu đưa mắt nhìn hắn, đầu ngón tay từ lông mi thuận theo đến sống mũi hắn, trượt đến đôi môi lạnh như băng của hắn, tiếp theo trượt đến bên má hắn, xoa nhẹ vết sẹo màu trắng bên tai trái hắn.

"Đừng——" hắn trực giác mà nghĩ đẩy cô ra.

"Em rất vui về vì chúng ta cãi nhau một trận, ít nhất hiện tại em có thể biết trong lòng của anh đang suy nghĩ gì. Mặc dù cãi nhau như vậy có chút kịch liệt, nhưng, rất đáng giá." Cô nhón chân lên, trên vết thương của hắn dịu dàng rơi xuống một nụ hôn.

Quan Chấn Ngôn cả người cứng lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Giờ khắc này, hắn biết tim của hắn hoàn toàn đã không thuộc về mình nữa rồi.

Đưa tay gỡ xuống cây trâm trên tóc cô, toàn bộ sợi tóc mềm mại rơi vào giữa lòng bàn tay của hắn, khiến cho hàng ngàn sợi tóc, suy nghĩ của hắn, tim của hắn.

"Em ... chịu tha thứ cho hành động rất tệ của anh sao, nguyện ý cho anh thêm một cơ hội sao?" Quan Chấn Ngôn không được tự nhiên mở mắt, nói: "Em thật tốt..."

"Em không có tốt đẹp như vậy, trong em cũng có một phần ích kỉ giống La Gia Lệ —— em cũng biết rõ điều kiện của anh không kém, em muốn dựa vào anh để cho mẹ em sống qua ngày thật tốt, cho nên, chúng ta mới có cơ hội chạm mặt, kết hôn." Cô trắng đen rõ ràng, đôi mắt cô thần nhiên nhìn hắn.

Em cùng La Gia Lệ không giống, bởi vì em luôn thật lòng cố gắng. Quan Chấn Ngôn nói nhỏ ở trong lòng.

"Vết thương của anh đối với em mà nói, vốn không phải là chuyện quan trọng. Ở trong mắt em, anh rất đẹp —— thật." Đỗ Nhược Đồng cầm lấy cánh tay của hắn, nghiêm túc đến nhứ chặt mày lại.

"Nhìn anh." Quan Chấn Ngôn nói.

Đỗ Nhược Đồng không hiểu mở to mắt.

Quan Chấn Ngôn thối lui một bước.

Hắn cởi áo khoác màu xám ra, ném xuống đất.

Hắn cởi áo sơ mi đen trên người ra, ném về sau.

Hắn ở trước mặt cô, trên người lộ ra——

Chỉ thấy lồng ngực cường tráng tái nhợt của hắn hiện đầy lên những vết sẹo rậm rạp chẳng chịt, giống như một tuyến đường sắt.

"Tại sao lại có nhiều vết sẹo như vậy?" Đến gần nhìn, Đỗ Nhược Đồng cảm giác tim mình đang quặn đau.

"Tai nạn xe cộ lúc trước, nửa người của anh bị đè dưới xe, xe bốc cháy đến mấy phút, mới được dập tắt. Cánh tay của anh còn giữ được, quả thật là rất may mắn."

Vành mắt Đỗ Nhược Đồng hồng hồng, đầu ngón tay yêu thương mon trón mỗi một chỗ của vết thương. Cô không nói gì, chỉ mãnh liệt rơi nước mắt, khóc đến không kiềm chế, khóc đến ngay cả hai vai cũng bắt đầu co quắp.

"Nước mắt của em, có tính là rắc muối lên vết thương của anh không?" Cô cắn đầu lưỡi, nghĩ muốn cười một chút để che giấu đi khuôn mặt đầm nước mắt của cô. "Thật xin lỗi, em luống cuống... Em thật khổ sở..."

Mắt thấy nước mắt lại muốn chảy xuống, Đỗ Nhược Đồng vội vàng thật chặt ôm lấy hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

Cô ôm chặt như vậy, chặt đến nỗi hai người ngay cả hít thở cũng khó khăn, chặt đến nỗi nhịp tim của cả hai đang đánh trống reo hò.

"Thật xin lỗi... Vì tất cả..." Quan Chấn Ngôn nâng cằm của cô lên, kích động hôn môi cô. "Thật xin lỗi..." Hắn nói xin lỗi theo môi của hắn cùng đôi tay trượt xuống toàn thân cô, hắn dùng nhiệt tình lớn nhất cùng dịu dàng cuốn lấy thân thể cô.

Hắn vì cô mà đè nén suy nghĩ muốn đoạt lấy cơ thể cô, cho đến khi môi của cô dưới môi hắn, đầu ngón tay, đặt tới khoái cảm sau khi thỏa mãn cao trào, hắn mới cho phép mình tiến vào phái nữ mềm mại, rục rờ nhất của cô, lần nữa dẫn cô vào trong thế giới hoan ái mà bay lượn.

Đêm tân hôn đến chậm, cảnh xuân vô hạn ...

Không!

Rạng sáng, Quan Chấn Ngôn từ trong ác mộng tỉnh lại. Hắn kinh hãi nhảy người lên, tìm kiếm thân ảnh Nhược Đồng ——

Cô gối đầu lên một chiếc gối màu đen, lông mi dài nghỉ ngơi, đôi môi màu hồng mê người khẽ nhếch, giống như đóa tường vi xinh đẹp.

Quan Chấn Ngôn thở phào nhẹ nhõm, hắn nghiêng nửa người sang, vùi mặt vào trong mái tóc cô.

Hắn nằm mơ thấy cô cùng một người khác cầm tay nhau, rời khỏi thế giới của hắn!

Những năm gần đây, hắn cho rằng hạnh phúc trong nháy mắt luôn bị phá hủy ——

Trước đêm tốt nghiệp đại học, hắn xảy ra tai nạn xe cộ, ở trong bệnh viện ra vào suốt cả một năm.

Khi hắn cùng La Gia Lệ sắp đính hôn, lại phát hiện cô là một người gian ác.

Hắn không có cách nào tin tưởng vào vận may của mình, mà Đỗ Nhược Đồng lại tốt đẹp như vậy, giống như hắn không nên có .

Đầu tiên Đỗ Nhược Đồng cau lông mày lại, tiếp theo mở mắt ra, con ngươi tinh táo ngây thơ mà hấp dẫn nhìn hắn.

"Trời đã sáng sao?" Giọng nói mềm mại hỏi.

Quan Chấn Ngôn cúi thấp người, hôn lên môi cô lần nữa, cố ý không để cho cô có cơ hội thanh tỉnh. Ít nhất, thời điểm cô ở phía dưới hắn rên rỉ, hắn có thể biết lòng của cô là đặt tại trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau đêm hôm đó, Đỗ Nhược Đồng thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất Đài Loan

Quan Chấn Ngôn quan tâm cô, thích cô, ở cùng một chỗ với cô, ánh mắt của hắn tuyệt sẽ không chuyển dời trên những người khác. Quan Chấn Ngôn có thói quen ở nhà làm việc, thư phòng chính là nơi hắn chỉ huy mọi việc, tất cả trang bị công nghệ cao, tất cả mọi thứ đều đầy đủ. Bạch mẹ nói, khi bọn họ còn chưa kết hôn, hắn có thể cả ngày ở trong thư phòng không ra một bước.

Nhưng, tình huống bây giờ thật khác. NNNQQQQQ

Sau khi mà hắn vui đầu vào trong máy tính làm hết mọi việc, hắn sẽ đi qua phòng cô tìm cô nói chuyện. Thỉnh thoảng, Chấn Ngôn phải ra ngoài cùng người mua đàm phán, nhất định hắn sẽ gọi về hỏi thăm cô.

Cho nên, lão yêu Quan Ngữ chế nhạo bọn họ như cặp trẻ em song sinh, suốt ngày dính với nhau

Chỉ là, đối với Đỗ Nhược Đồng mà nói, chuyện khiến cô phấn chấn cũng là —— Quan Chấn Ngôn nguyện ý ăn cơm cùng cô ở trong nhà!

Cô biết kể từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, hắn sẽ không thường xuất hiện ở trong nước.

Cô hiểu thay đổi như vậy, ý nghĩa lớn biết bao. Điều này đại biểu Quan Chấn Ngôn đã từ từ mở thế giới nhỏ nhỏ của hắn ra.

Thế là, Đỗ Nhược vì hắn thay đổi, tính tình như trẻ con.

Huống chi, việc mà Quan Chấn Ngôn làm cho cô, vĩnh viễn luôn vượt ngoài dự liệu của cô

Hắn biết cô thích trang trí hoa cỏ, thế là liền nhờ các mối quan hệ tìm cho cô một phần công việc —— để cho cô theo một thiết kế sư nổi tiếng học tập.

Đỗ Nhược Đồng thường nghĩ, nếu cô hạnh phúc một chút nữa, chắc cô sẽ phát điên lên mất

Chiều nay, cô vui đầu vào trong thư phòng của hắn, cái gì cũng không làm. Chính là nằm trên giường, chờ hắn trở lại.

Bên trong phòng máy điều hòa để 26 độ, sẽ không bị lạnh như băng

Đỗ Nhược Đồng nhìn bộ quần áo ngủ cùng kiểu dáng màu xám tro trên mép giường, khóe môi cô nâng lên, nhàn nhạt cười.

Cửa được mở ra. DDLLLQQQQQDDDDDDDD

Quan Chấn Ngôn một thân tây trang đi vào, kiểu tóc vẫn chỉnh tề như lúc ra cửa, cẩn thận tỉ mỉ.

"Còn tưởng rằng hôm nay anh rất muộn mới trở về !" Đỗ Nhược Đồng từ trên giường nhảy lên, giống như con chim nhỏ chạy đến chỗ hắn như bay.

Quan Chấn Ngôn giang hai cánh tay, đón cô vào ngực. Người ngoài thường gặp khuôn mặt lạnh như băng của hắn, ngay lúc hắn về nhà nhìn thấy cô, khuôn mặt ấy liền biến mất.

Cô sẽ không biết, mỗi lần cô nhìn hắn, bộ dạng hắn đều kích động như vậy, hắn sẽ thấy cảm động.

Quan Chấn Ngôn cúi đầu tìm kiếm đôi môi cô, mỗi lần về nhà đều tiến hành nghi thức này

Đỗ Nhược Đồng mỉm cười, đưa tay quàng qua cổ hắn.

Đôi môi cọ sát lẫn nhau, nhiệt tình của hắn, dịu dàng của cô, hòa vào thành tư thái triền miên, ảnh hưởng lẫn nhau. Nụ hôn của hắn càng dịu dàng, mà cô đáp lại càng thêm nhiệt tình.

"Thế nào, sao không ngủ trước?" Hắn ngẩng đầu lên, phủ lấy hai gò má phồng hồng, dịu dàng hỏi.

"Mới chín rưỡi, sớm quá ! Hơn nữa hôm nay anh đã sớm đi ra ngoài, không thấy anh, em không ngủ được." Huống chi, trước khi ngủ là thời gian tâm sự của hai người, cô không muốn hi sinh.

Đỗ Nhược Đồng đưa tay cởi cúc áo sơ mi giúp hắn, hắn cởi cúc trên tay áo tây trang, cởi bỏ trang phục, làm những điều này cô có cảm giác như mình thực sự đã là một thể từ.

"Em không phải cũng bận rộn cả ngày sao? Anh nhớ hôm nay em muốn đi tiệm Ôn Tuyền, đúng không?"Hắn xoa nhẹ tóc cô hỏi .

"Anh có muốn xem tác phẩm mới của ông chủ của em không?" Không đợi hắn trả lời, cô kéo lấy tay của hắn đi tới bên sofa, lấy máy ảnh ra, tự nhiên mà dựa ngồi bên cạnh hắn. Khi màn hình hiện lên là hoa anh đào cùng rom lam bình phong trong khu vườn Nhật Bản, tất cả mọi người thờ hồn hể, cảm giác như rơi vào thời gian và không gian cổ xưa....

Quan Chấn Ngôn liếc mắt nhìn hình, lại có nhiều thời gian hơn dừng ở khuôn mặt hớn hờ của cô

"Luu Đạo Minh thật rất có tài hoa, có đúng hay không?" Đỗ Nhược Đồng đóng máy chụp hình, cười hỏi hần.

"Ừ." Đây là lần thứ tư cô nhắc đến lão bản Luu Đạo Minh có tài hoa rồi. Quan Chấn Ngôn không chút tư vị nghĩ ngợi—— hần có phải là dẫn sói vào nhà hay không?

"Hôm nay anh cùng chuyên gia kế toán đàm phán như thế nào rồi?" Cô nhớ công ty bọn hần bởi vì chuyện phân chia cổ phiếu, dẫn tới nội bộ cổ đông tranh cãi rất lớn. Ngay cả bọn họ dự định đi hưởng tuần trăng mật ở Zehder, cũng phải hoãn lại

"Em thử nói xem?" Hần nhếch lông mày, hỏi ngược lại.

"Ài, chồng em anh minh thần võ (uy phong sáng suốt), sẽ không làm được sao?" Cô cười giả dạng mặt quỷ rất đáng yêu.

"Anh thừa nhận, anh buôn bán so với người khác thuận lợi hơn, nhưng đó là bởi vì anh cố gắng nhiều gấp mấy lần người khác. Thời điểm anh làm việc, tuyệt đối không cho phép có một chút tâm tư nào không liên quan đến thị trường buôn bán." Hần nói.

"So với bất luận kẻ nào, em càng hiểu anh có rất nhiều cố gắng. Mỗi ngày anh đều bận đến nửa đêm canh ba, hoàn toàn không muốn hảo hảo bảo trọng thân thể của mình. Có thể sớm một chút nghỉ ngơi, nên sớm một chút nghỉ ngơi..." Mặc dù hiện tại hần không thức đến sáng sớm mới có cảm giác buồn ngủ, nhưng là ba giờ sáng mới đi ngủ, vẫn còn quá muộn.

Quan Chấn Ngôn đưa mắt nhìn cô, hình ảnh cô cùng Luu Đạo Minh trò chuyện vui vẻ xẹt qua trong não hần, trái tim bỗng chốc căng thẳng, trông mắt đen cũng theo đó trở nên lạnh hơn.

"Anh làm sao vậy? Chuyện gì không vui?" Đỗ Nhược Đồng bàn tay dán lên gương mặt của hần, dịu dàng hỏi.

"Em không phải sẽ thích Luu Đạo Minh chứ?" Hần trực tiếp hỏi, khẩu trương hơi nhếch môi.

Đỗ Nhược Đồng mở to mắt, phốc một tiếng bật cười.

Ánh mắt hần thoáng qua một tia chật vật, bỗng chốc quay mặt đi.

"Anh ăn dấm chua nha." Cô không khách khí quay mặt hần lại, dùng cái trán nhẹ蹭 lấy chán hần. "Làm sao em có thể tùy tiện yêu người khác?"

Quan Chấn Ngôn nhìn ánh mắt mỉm cười của cô, đột nhiên ghen tị tự tại của cô. Là cô quá tự tin hay vẫn là hần lo lắng quá mức?

"Em mới phải là người nên ghen chứ." Cô thờ dãi một hơi. "Anh hãy thành thật nói sau La bác sĩ, anh còn để tâm tới tình yêu không?"

"Anh cũng không ngờ đến nỗi để ngã lần thứ hai? Sau lần đó, anh liền không nói đến chuyện tình cảm, cho đến khi gặp em." Hần mặc cho cô dựa vào trong khuỷu tay của hần, coi hần như gối đầu mà dựa lấy.

"Anh không nói chuyện tình cảm thì tại sao muốn kết hôn?"

"Bởi vì anh muốn có con." Trên thực tế "Cái hần muốn vẫn là cô! Nhưng hần không muốn cho cô biết hần đối với cô có quá nhiều dụng tâm. Hần quá quan tâm cô, quan tâm đến nỗi không vì hần quá cố chấp mà sợ hãi.

"Vậy tại sao anh lại chọn em là mẹ của con anh? Đừng nói với em, trước đây anh nói cái gì xinh đẹp, quen thuộc công việc xã giao, hiểu biết lễ nghĩa!" Cô cảnh cáo mà lắc lắc ngón trỏ với hần.

"Có một lần, anh nằm mơ thấy ác mộng." Hần giật giật khóe miệng, giống như là cười khổ. "Trong mộng, một mình anh ở trên một hành lang dài thật lâu, thật lâu, anh vẫn lớn tiếng la lên, cũng không có người trả lời anh. Cho nên, sau khi tỉnh lại, anh muốn có một gia đình.

Bên cạnh có người, hoặc là tương đối sẽ không tịch mịch, cho nên anh bắt đầu thân cận, mà bộ dáng của em chính là kiểu anh thích ——" trên thực tế, hần chỉ thân cận lần thứ nhất, đối tượng dĩ nhiên là cô.

Đỗ Nhược Đồng nắm chặt lấy tay hần, vừa nghĩ tới thời điểm không giúp hần, không có ai có thể cho hần một cái ôm, cô cũng chỉ muốn yêu hần nhiều hơn, đền bù cho hần để hần đi qua sự trống rỗng.

Thấy cô không có nói, thế là hần tiếp tục nói: "Sau khi cùng em thân cận, anh mới vừa thâu tóm được một ngân hàng, mà gia đình của em cần tiền. Trong lòng anh nghĩ nếu cưới em, tính anh không muốn đối với hôn nhân cuộc hôn nhân của mình phí tâm, dù sao chúng ta đều theo như nhu cầu, cũng rất công bằng."

Đỗ Nhược Đồng nhíu mày, thủy mâu trong tròng trắng mắt nhìn hần. DDDLLQDDD

"Đây chẳng qua là ý tưởng lúc đó của anh. Tình huống bây giờ khác nhau rất lớn, không phải sao? Ánh mắt của anh cực tốt, chọn trúng em, không phải sao?" Quan Chấn Ngôn vuốt nhẹ tóc cô, cười nhạt với cô.

Đỗ Nhược Đồng nhíu mày càng sâu hơn, bỗng dưng cô rùng mình một cái, chợt tiến lên ôm cổ hần.

Thân thể hần cứng đờ một giây, nhưng bởi vì những ngày qua hần cũng quen với cử chỉ làm nũng tựa như mờ ám của cô, cũng liền từ từ thư giãn xuống.

"Thế nào?" Hần vỗ nhẹ lấy lung cô..

"Em đột nhiên cảm thấy thật là đáng sợ. Nếu như mà em không có vì đoạn hôn nhân này mà nỗ lực, giữa chúng ta cả đời cũng sẽ giống như người xa lạ." Cô đem hần ôm chặt hơn.

"Hoặc là, anh có dự kiến trước, anh hiểu rõ em sẽ đánh vỡ tầng băng mỏng này, cho nên mới cưới em về nhà ." Hần như có điều suy nghĩ nhìn cô ở trong ngực.

"Em không tin anh biết trước ! Thình thoảng khích lệ em một cái, lại không cái gì không tốt. Rõ ràng cũng là bởi vì em rất cố gắng, mới tạo ra mối nhân duyên tốt này—"

Reng reng... Bên trong phòng tiếng điện thoại vang lên, cắt đứt lời nói Đỗ Nhược Đồng.

"Uy." Đỗ Nhược Đồng hơi nghiêng thân, nhấn phím điện thoại nghe

"Nhợc Đồng, mẹ cháu tới chơi." Bạch mẹ nói.

"À? !" Đỗ Nhược Đồng kinh ngạc nhìn Quan Chấn Ngôn một cái."Cháu biết rồi, cảm ơn."

"Sao mẹ em lại chọn thời gian này tới?" Quan Chấn liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức —— mười giờ.

"Em cũng cảm thấy kì quái, em đi xuống trước, anh không nhất định phải xuống." Cô biết Quan Chấn Ngôn đối với mẹ cô không thêm nói nhiều nửa câu

"Anh tắm trước, lập tức đi xuống." Quan Chấn Ngôn kéo cô đứng dậy.

Đỗ Nhược Đồng ngửa đầu đối với hần cười một tiếng."Vây em ở dưới lầu chờ anh." Chẳng qua là, cô mới đi tới cửa hai bước, liền lại bị kéo vào trong ngực hần.

"Mẹ em sẽ không suy nghĩ kỳ lạ chứ, lại muốn gả em cho nam nhân giàu hơn thôi" Hần dùng cằm đề lên đầu cô, hô hấp có chút dồn dập.

Đỗ Nhược Đồng mờ to mắt, hoàn toàn không có cách nào tin tưởng hần luôn luôn thông minh như vậy, thế nhưng lại nói ra lời nói càn này.

Quan Chấn Ngôn không được tự nhiên hạ cổ họng, bên tai bốc lên một tầng khí nóng.

"A..." Đỗ Nhược Đồng cười ngọt ngào ra tiếng, nhón chân lên cắn cằm của hần.

Đầu tiên là Lưu Đạo Minh, hiện tại vừa cái nam nhân khác giả tưởng , thì ra cô khiến cho hần có nhiều bất an.

"Đưa ngọc, em đã gả cho anh, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không tái giá cho những người khác, hiểu không?" Đỗ Nhược Đồng nhìn kỹ mắt hần, còn giơ cao tay phải lên thề

Quan Chấn Ngôn nặn ra nụ cười, nhưng vẫn không cách nào xóa đi vẻ thoải mái trong tim.

Cô giống như một suối nước, làm dịu tâm linh của hần. Nhưng là, vô luận hần như thế nào khép chặt lại bàn tay muốn giữ lại suối nước, nước vẫn từ ngón tay hần chảy ra

Hần biết suối nước sẽ không di chuyển, nhưng hần vẫn không nhận được sợ hãi những người khác cũng mơ ước muốn một ly nước suối.

Đỗ Nhược Đồng ngắm nhìn lông mi hần nhăn lại, cô có chút lo lắng.

"Thế nào?" Cô ôm lấy mặt của hần, dịu dàng hỏi.

"Không sao. Mau đi đi, đừng làm cho mẹ em đợi quá lâu." Quan Chấn Ngôn cầm lấy tay của cô đi tới cửa, thúc giục cô xuống lầu.

Hần đứng ở cửa phòng, đợi bóng lưng của cô biến mất sau tầm mắt cô, hần mới xoay người đi vào phòng tắm chuẩn bị tắm.

Chẳng qua là, hần mới bước vào phòng tắm, cả người liền lo âu , hần đang trong phòng tắm ven theo góc tường đi tới đi lui.

Mẹ của cô đến tột cùng là tới làm cái gì?

Mà hần lại đang lo lắng mù quáng cái gì! Nếu như hần lo lắng cô sẽ bị điều bộ của mẹ cô ảnh hưởng, lúc đầu hần cũng không nên cưới cô a!

Huống chi, hiện tại tình cảm của họ rất thân mật, hần vẫn còn lo lắng cái gì đây? Hần là đối với chính mình không tin tưởng sao? Còn sợ hãi có thể sẽ mất đi cô?

Đột nhiên Quan Chấn Ngôn dừng lại hành động đi đi lại lại, hần quyết định ——

"Mẹ, mẹ tới đây sao không gọi điện trước?"

Đỗ Nhược Đồng đi vào trong phòng khách, thấp giọng nói.

"Mẹ nghĩ dù sao các con cũng không ngủ sớm như vậy, cho nên để tài xế chờ ta tới, dù sao cũng là thuận đường." Đỗ Giản Mỹ Tú vỗ vỗ bên cạnh ghế sa lon, mặt nở nụ cười kêu. "Tới ngồi bên cạnh mẹ đây."

Đỗ Nhược Đồng theo lời ngồi bên cạnh bà, thần thái lại không chút nào buông lỏng.

"Làm sao lại mặc áo ngủ như vậy, coi chừng Chấn Ngôn cảm thấy con không nữ tính!" Đỗ Giản Mỹ Tú không cho là đúng nhìn ao màu xám tro trên người nữ nhi, quần thì rộng thùng thình

"Cái này cùng áo của Chấn Ngôn giống nhau, chúng con cùng nhau chọn."

"Không nghĩ tới tình cảm vợ chồng của các con lại mặn nồng như thế. Chấn Ngôn đâu? mẹ muốn cảm ơn nó đã tặng cho mẹ vòng tay." Đỗ Giản Mỹ Tú lăm lăm nhìn trái phải trong chốc lát.

"Anh ấy đang tắm, lập tức xuống."

"Nó không xuống cũng tốt, thấy mẹ lại không nói lời nào, âm trầm giống như quý." Đỗ Giản Mỹ Tú hạ thấp giọng nói.

"Mẹ! Anh ấy không giỏi xã giao mà thôi. Lần gặp mẹ lúc trước, cũng chưa có một lần thất lễ." Đỗ Nhược Đồng không vui sùng mặt lên.

"Tốt lắm, tốt lắm, không nói những chuyện không vui kia. Bạn bè của ba con là Mike từ nước Mỹ mới trở lại, nói muốn tìm con cùng ăn cơm." Đỗ Giản Mỹ Tú cầm lấy tay cô, vòng tay Phi Thúy Quan Chấn đưa đưa lấp lánh ánh sáng ở cổ tay.

Tâm Đỗ Nhược Đồng chợt lạnh, cuối cùng cũng biết mấu chốt tại sao tới cửa báo phóng(kính cần,thăm hỏi). Bởi vì mẹ tự biết không có cách nào ở trong điện thoại để cho cô có thể đáp ứng có mặt, cho nên mới phải muốn đổi mặt nói cùng cô.

"Mẹ, con không đi, con bây giờ đã kết hôn." Đỗ Nhược Đồng cự tuyệt.

"Kết hôn cùng ăn cơm là hai chuyện khác nhau. Kết hôn, vẫn có thể có bạn bè!" Đỗ Giản Mỹ Tú lấy lòng cười.

"Mẹ biết rõ Mike đối với con có ý tứ, làm sao mẹ còn nói những lời như vậy? Mẹ lại nhận cái gì của Mike có phải hay không?" Cô hoài nghi nhìn mẹ.

"Mike mang túi sách Hermes(1 hãng túi nổi tiếng) đến tặng mẹ, nói phải đặt 1~2 năm mới có . Đó là tâm ý của nó, mẹ không nhận không được ——"

"Mẹ, con không muốn nói những lời nói khó nghe." Đỗ Nhược Đồng không khách khí cắt đứt lời nói của bà..., trực tiếp quay đầu lại.

"Mẹ chỉ là muốn nghĩ tốt thăm nghĩ tìm con ra ngoài ăn cơm, con bày cái gì sắc mặt cho mẹ xem, coi như mẹ thuận tiện tới hàn huyên với con một chút, hai mẹ con tâm sự cũng không được sao?" Đỗ Giản Mỹ Tú thấy nữ nhi lại muốn mở miệng dạy dỗ người, vội vàng thay đổi đề tài, thần thần bí bí mà đối với cô nói: "Đừng rồi, tới mai có tiệc, bác sĩ La Gia Lệ cũng sẽ đến."

"La Gia Lệ? Tại sao cô ấy cũng sẽ đến?" Đỗ Nhược Đồng hơi nhếch môi, đối với cái tên đó vẫn thật là ghét.

"Cô ta cùng tiền sinh Mike là bạn học thời đại học." Đỗ Giản Mỹ Tú lăm lăm nhìn trái phải dưới, thấy bốn bề vắng lặng liền hạ thấp giọng nói: "Mẹ nghe đám phụ nữ, bạn bè của mẹ nói, La Gia Lệ chung quanh con khoe khoang, cô ta cùng Quan Chấn Ngôn từng có một đoạn tình, là cô ta không cần Quan Chấn Ngôn, hần mới cưới con. Đây là chuyện gì xảy ra?"

Đỗ Nhược Đồng đưa bàn tay để ở dưới đùi, tránh cho mình nắm chặt quả đấm "Tốt, tới mai con cùng đi với mẹ." Cô muốn đi gặp lại La Gia Lệ. Cô sẽ không cho La Gia Lệ bất kì lời nói phi báng Quan Chấn Ngôn, không có gì sánh kịp với hần!

"Ai da, mẹ cũng biết con sẽ không làm mẹ thất vọng, buổi tối, Mike nhất định sẽ thật cao hứng . Tên kia không lấy được con nhưng vẫn không từ bỏ ý định, không có có việc gì liền hỏi thăm tin tức của con ——" Đỗ Giản Mỹ Tú vừa mở miệng, không nhận được liền gương cao âm lượng.

"Mẹ! Con đáp ứng đi với mẹ, mẹ đừng nói nữa, con không thích nghe những thứ này."

Đỗ Giản Mỹ Tú im bật, nụ cười đột nhiên cứng ở trên mặt.

Khuôn mặt Quan Chấn Ngôn âm trầm, xuất hiện ở cửa phòng khách.

"Mẹ." Hần thấp giọng kêu một tiếng.

"Xuống lầu rồi sao?" Đỗ Nhược Đồng cười đi về phía hần, rất tự nhiên khoác cánh tay hần.

Quan Chấn Ngôn yên lặng nhìn cô, đôi mắt lạnh lẽo không lộ ra bất kì tâm tình gì

"Chấn Ngôn, mẹ là tôi cảm ơn con đã tặng cho mẹ vòng tay Phi Thủy này , tất cả mọi người đều khen mẹ có con rể hiếu thuận." Đỗ Giản Mỹ Tú đảo miệng, cố gắng cười một cách tự nhiên.

Quan Chấn Ngôn không nói gì, Đỗ Nhược Đồng lo lắng đưa mắt nhìn hấn.

"Mẹ là tôi tìm Nhược Đồng, tôi mai theo mẹ đi tham gia một bữa tiệc, bạn bè. . . "

"Em muốn đi sao?" Quan Chấn Ngôn không để ý Đỗ Giản Mỹ Tú, ánh mắt lạnh lẽo thâm trầm nhìn Đỗ Nhược Đồng.

"Đúng." Bởi vì có La Gia Lệ.

Quan Chấn Ngôn vừa nghe, tròng mắt lập tức bắn ra tia giết người. Hấn trừng mắt nhìn Đỗ Nhược Đồng, gân xanh dữ tợn ở cổ nổi lên. Một cổ tức giận từ cơ thể hấn vọt lên, hấn giống như một trái bom, chạm vào có thể nổ ngay, một chút xú gió thổi cô lay, cũng sẽ đưa tới thương vong nặng nề.

Đỗ Nhược Đồng nhìn hấn mang theo sự giận dữ, dĩ nhiên cô biết hấn đang mất hứng, nhưng cô không biết đến tột cùng là hấn mất hứng cái gì?

"Anh có muốn đi cùng mẹ con em không?" Cô ngửa đầu nhìn hấn, bàn tay đều dính vào trên cánh tay của hấn.

" Cái đó không có cần thiết." Quan Chấn Ngôn cố gắng không đẩy tay cô ra, bởi vì không muốn làm cho mẹ cô cho rằng tình cảm vợ chồng của bọn họ không tốt.

"Mẹ, chúng con có chút việc, mẹ chờ con một lát." Không muốn lại bị hi nộ vô thường của hấn ảnh hưởng, Đỗ Nhược Đồng kéo lấy bàn tay Quan Chấn Ngôn, không nói lời gì liền kéo hấn đến phòng ẩn.

Quan Chấn Ngôn vừa thấy không có ai, lập tức liền kéo tay cô ra, đứng một góc cách xa cô nhất.

Đỗ Nhược Đồng sững sốt, kinh ngạc nhìn hấn, ngay cả nhìn hấn cũng không liếc nhìn cô một cái.

"Anh có phải hiểu lầm chuyện gì hay không? Vậy anh nghe được cái gì?" Hấn nghe được tin tức của La Gia Lệ sao?

"Em lo lắng anh hiểu lầm cái gì? Sợ anh nghe đến cái gì?" Cánh tay Quan Chấn Ngôn khoanh ở trước ngực, thanh âm lạnh lẽo, tư thái nói chuyện giống như tùy thời đều có thể nhào tới trước, cần bất kỳ người nào phản bội Quý Vương.

"Em không muốn đi gặp Mike ." Thanh âm của cô mềm xuống, phỏng đoán hấn để ý có thể là chuyện này.

"Mike là ai?" Lời nói châm chọc của Quan Chấn Ngôn hỏi ngược lại. Quả thật hấn nghe được một phản đối thoại giữa cô cùng mẹ.

"Mẹ cũng biết con sẽ không làm em thất vọng", "Mike nhất định sẽ thật cao hứng". "Tên kia không lấy được con nhưng vẫn không từ bỏ ý định, không có có việc gì liền hỏi thăm tin tức của con ——". . . . .

Lời nói của mẹ cô giống như kim châm đâm vào tim hấn, máu tươi của hấn chảy ra.

Ác ma tự ti lần nữa từ chỗ sâu trong tâm hồn hấn nhẹ nhàng ra ngoài, không khách khí chút nào chiếm cứ mặt mũi của hấn.

Quan Chấn Ngôn liếc mắt nhìn sân nhà, sắc mặt một hồi xanh trắng.

Sao cô lại đáp ứng lời mời kia? Rõ ràng mẹ của cô muốn đem cô đẩy đến bên người Mike!

"Nhìn em——" Đỗ Nhược Đồng nghĩ bắt tầm mắt của hấn, nhưng ánh mắt hấn vẫn thùy chung đặt ở sau vai cô."Nếu như anh không nghĩ muốn cho em tham gia buổi tiệc ngày mai, làm ơn nói cho em biết"

Quan Chấn Ngôn một câu cũng không nói.

"Em nói lại một lần nữa —— em không phải là vì Mike mới đi! Nếu như mà em đối với hấn có hứng thú, ban đầu đã sớm gả cho hấn rồi !" Đỗ Nhược Đồng dùng kiên nhẫn cuối cùng của cô, ôn tồn nói.

"Ai biết được? Em đã thay đổi." Quan Chấn Ngôn hoàn toàn không có cách nào ngăn cản được lời nói cay nghiệt.

"Quan Chấn Ngôn!" Sự tức giận chợt đánh úp tới Đỗ Nhược Đồng, cô tức giận tới tứ chi phát run, lời phản bác cũng không nói ra được.

Trùng mắt hấn, nét mặt không chút máu dựa vào vách tường.

"Thu hồi lời của anh." Cô nói nhỏ, hoài nghi hiện tại mình đứng không phải trên mặt đất mà là lòng của mình.

"Cần gì chứ? Có lẽ sớm muộn gì câu nói kia cũng được kiểm chứng ." Quan Chấn Ngôn không phát hiện ra cô cái gì không đúng, bởi vì tức giận đang rực cháy mà hấn thùy chung không nhìn cô một cái.

Hắn sai bước đi ra ngoài phòng ăn, đi tới cửa trước để xuống tiếng nói điện thoại "Vương thúc, cháu muốn ra ngoài."

“ Anh đi đâu? Đã trễ rồi." tâm Đỗ Nhược Đồng hoảng hốt, cắn răng chống lên một tia hơi sức cuối cùng, đuổi theo.

"Bỏ bớt bộ dạng làm bộ làm tịch của em đi, đem trò diễn của em đến hôm nay thôi." Quan Chấn Ngôn lạnh lùng cười một tiếng, vẫn không có nhìn cô, bước nhanh ra khỏi cửa.

Đỗ Nhược Đồng đứng tại chỗ, huyết dịch toàn thân cũng đông lạnh thành băng.

Hai người thật vất vả mới dứt tơ hồng, làm sao sẽ nhanh như vậy liền đứt dây đây?

Mới vừa rồi trên lầu ân ái ngọt ngào, hiện tại hai người lại có vẻ căng thẳng, có vẻ vô cùng châm chọc.

Tại sao hắn lại phản ứng kịch liệt như thế? Chẳng lẽ hắn ghen cô cùng với Mike sao?"

Hoặc bởi vì nghe được ngày mai La Gia Lệ cũng muốn xuất hiện, cho nên lòng hắn hỗn loạn sao?

Đỗ Nhược Đồng ôm lấy mình, bắt đầu căng đau trên trán, nhìn chằm chằm hoa đào hôm qua cô mới cắm gần cánh cửa kia, bí mật phát hiện ——

Cô không dám suy nghĩ.

Dù sao, vô luận cô bỏ ra bao nhiêu đi nữa, hắn luôn có biện pháp đem hảo tâm của cô thành lòng lang dạ thú, vậy cô cần gì phải tìm tội để chịu đây?

Cuộc hôn nhân này, đến tốt cùng coi là cái gì đây!

Quan Chấn Ngôn trở lại phòng làm việc sau khi rời khỏi nhà, đóng cửa suốt 24h.

Tâm tình của hắn càng ngày càng hồngбет, hắn trừng mắt bản báo cáo trong máy tính, cắn răng nghiêng lợi, trên thực tế cũng là một chữ cũng không nhìn vào đi.

Hai giờ trước, hắn gọi điện thoại về nhà, Đỗ Nhược Đồng đứng là ra cửa.

Hắn ôm hi vọng trong lòng, hi vọng cô sẽ tới trấn an hắn. Nhưng cô chưa có tới, mà hắn bắt đầu cảm thấy phòng làm việc lạnh đến nỗi khiến hắn đứng ngồi không yên.

Hắn cho là hắn đã có thói quen với nhiệt độ máy điều hòa lạnh đến thấu xương. Nào có thể đoán được, Đỗ Nhược Đồng mới tới chưa bao lâu, hắn cũng đã bị thay đổi .

Máy điều hòa để nhiệt độ ấm, mặc áo ngắn tay, cùng nhau ra cửa dùng cơm, hỏi han ân cần... Những thứ này nhìn như chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng cũng ở trong lòng hắn, trong lúc vô tình, hắn đã bộc lộ rõ ra sự quan tâm bị kìm hãm đối với cô.

Quan Chấn Ngôn bỗng dưng rùng mình một cái, bởi vì quá lạnh mà cóng đến nhức đầu, nhưng hắn vẫn kiên trì không đi thay đổi nhiệt độ máy điều hòa.

Đỗ Nhược Đồng, thật là một nhân vật lợi hại.

Cô cùng La Gia Lệ thật khác, bởi vì cô so với La Gia Lệ tâm kế hơn!

Ngay tại lúc hắn tháo xuống phòng bị với cô thì cô thỉnh thoảng cho hắn một đao.

Một đao kia cắm ở trong lòng hắn, cắm đến đau khổ, là chịu đau, nhưng hắn lại cố tình không dám nhỏ. Hắn sợ sau khi nhỏ đi, cô liền quay đầu bỏ đi.

Trời mới biết, hắn cả đêm đau khổ đến nỗi không thể chìm vào giấc ngủ!

Rõ ràng cũng biết đó là một bữa tiệc "Túy ông chi ý bất tại tửu" (có dụng ý khác) , tại sao cô lại không cự tuyệt?

"Minh tại sao lại không đứng trước mặt chất vấn cô!" Quan Chấn gầm nhẹ ra tiếng, muốn cho mình một quyền.

Bởi vì hắn không muốn nhìn thấy cô lộ ra bộ mặt giống La Gia Lệ! Cái gì cũng không hỏi, ít nhất còn có thể duy trì giả tượng nào đó a.

Quan Chấn Ngôn khép mắt lại, dùng bàn tay xoa nhẹ cái trán.

Cốc cốc.

Cửa bị gõ hai cái.

"Cút ngay ——"

Quan Chấn Ngôn gầm nhẹ một tiếng, trừng về hướng cửa.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Đỗ Nhược Đồng mặc một chiếc đầm dạ tiệc màu vàng xuất hiện trước mặt hắn. Đầu tiên tim của hắn mừng như điên, tiếp theo lại bắt đầu đau khổ vận vẹo.

"Em tới làm cái gì?" Sắc mặt hắn trắng bệch tựa như quỷ, cặp mắt lại hiện tia máu đầy thô bạo màu đỏ.

Đỗ Nhược Đồng không có nhận lời mà nói, ngay lập tức đi tới trước mặt hắn.

"Thế nào? Cười lừa tìm ngựa, sau khi tương đối hoàn tất, còn phát hiện thì ra là con lừa xấu xí thích hợp với em sao?" Quan Chấn Ngôn châm chọc nói.

Đỗ Nhược Đồng mặt không chút thay đổi, vẫn như cũ yên lặng nhìn hắn.

Tối nay, lòng của cô đã vỡ, chính cô gánh chịu. Cô không muốn ở trước mặt hắn, lộ ra bất kỳ thần thái yếu ớt nào..

"Em hiện muốn đi gặp La Gia Lệ ." đôi môi Đỗ Nhược Đồng hé mở, ánh mắt như kiếm.

"Cái gì?" Tâm của Quan Chấn Ngôn bỗng chốc cả kinh, chẳng lẽ hắn đã tính sai phương hướng rồi sao?

"Anh không nghe lầm, tối nay ở bữa tiệc, La Gia Lệ cũng xuất hiện." Đỗ Nhược Đồng nhìn hắn không nói một câu, đóng chặt lấy môi. "Vừa nghe đến cái tên La Gia Lệ này, anh chính là không thích hợp. Anh còn thích cô ta, đúng không?" Cô phun ra một câu, lòng của cô liền cùng hắn kéo dài khoảng cách hơn.

"Người anh đề ý là em, phải để anh nói bao nhiêu lần em mới chịu tin!" Quan Chấn Ngôn rống giận ra tiếng, tức giận đến ngay cả trên trán gân xanh cũng giương nanh múa vuốt cho thấy cơn giận của hắn.

"Em cần gì tin anh? Anh cũng không tin tưởng em, không phải sao? Không phải anh vẫn cho là, hiện mục đích của em là Mike sao?" Cô không có cách nào không cùng hắn gây sự, bởi vì nội tâm lửa giận, là giúp cô có động lực đứng ở chỗ này.

"Tôi hôm qua tại sao em không nói rõ là muốn đi nhìn La Gia Lệ ——"

"Em nói, anh sẽ để em đi sao?" Cô bất đắc dĩ cười khô ra tiếng, cổ họng khô cạn giống như có ngàn vạn cây kim đang đâm tới.

"Anh..." Quan Chấn Ngôn muốn mở miệng, rồi lại ngậm miệng lại. Cô đang nổi nóng, mà hắn tự biết đuối lý, hắn còn có thể nói gì.

"Quan trọng là, coi như tôi hôm qua em chưa nói, cũng không đại biểu anh có thể dùng ý tưởng tà ác nhất tới vận vẹo em." Đỗ Nhược Đồng cúi đầu, hai tay đan lại với nhau, tư thái nói chuyện giống như đang lâm lâm lầu bầu. "Em đã là vợ của anh, anh rõ ràng còn cho rằng em muốn đi phản long phụ phượng (dựa dẫm vào người quyền lực), em không biết là anh đang vũ nhục em, hay đang vũ nhục chính mình. Nhất định phải chê cười em, đem em kết luận thành phản bội anh, anh mới có thể chịu cảm giác đau khổ sao" Đầu ngón tay của cô đâm thật sâu vào lòng bàn tay, lại không cảm giác được một tia thống khổ.

Quan Chấn Ngôn nhìn cô, đau lòng muốn chết, hắn biết mình nên cảm thấy may mắn vì cô vẫn còn để ý hắn. Nhưng, lần này, thế nhưng hắn lại bắt đầu hoài nghi mình đã hiểu lầm cô không lương thiện là thật không thích hợp

"Là anh nghi thần giả quỷ(đa nghi) rồi, xin lỗi." Hai tay của hắn vội vàng cầm bả vai cô.

Đỗ Nhược Đồng bỗng dừng ngừng đầu, hắc bạch phân minh(đen trắng rõ ràng), con ngươi nhìn thẳng trừng trừng chống lại hắn. "La Gia Lệ nói em chỉ là vật thay thế của cô ấy." Cô hỏi, thanh âm run rẩy.

"Dĩ nhiên không phải! Lời nói của nữ nhân kia có thể tin tưởng sao?" Coi như bị một phát súng lấy mạng, nét mặt so với hắn cũng không kinh hãi như bây giờ. Hắn không biết cô từ đâu nghe được lời đồn hoang đường như vậy!

"Em không có cách nào tin tưởng —— bởi vì La Gia Lệ nói với em một chuyện mà em không cách nào phủ nhận sự thật." Thân thể của cô suy yếu lác lác , mặt mũi trang điểm thanh nhã cũng không cách nào che đi sự tái nhợt

"Chuyện thật gì?"

"Em cùng cô ấy mỉm cười có mấy phần giống. Trước kia anh và La Gia Lệ ở chung một chỗ, sau mới cùng em kết hôn. Anh nói em nên nghĩ như thế nào?" Cô cười khổ, vẻ mặt giống như là im lặng rơi lệ.

Quan Chấn Ngôn dùng sức lắc đầu, kích động lay động bả vai cô. "Lúc ở đại học anh đã từng thấy qua em, em không phải đã quên chuyện này chứ? Anh và em biết nhau trước a!"

"Chắc không phải là anh muốn nói cho em biết, anh từ lúc học đại học liền bắt đầu thích em chứ?" Cô miễn cưỡng mỉm cười, chỉ cảm thấy hoang đường.

"Anh ——" ! Lời nói của Quan Chấn Ngôn ngậm trong miệng, nhưng không nói ra được. Cả ngày, dư âm của sự hãi cùng thống khổ vẫn còn, hắn thật sự không có cách nào tự đem tâm của mình giao cho cô.

"Anh . . . . Như thế nào?" Đỗ Nhược Đồng bị ai phát hiện mình lại để tâm đến hắn, cô còn muốn cho hắn có cơ hội giải thích.

"Không có gì." Hấn rũ vai xuống, thấp giọng nói.

"Thật không có chuyện gì sao?" Đỗ Nhược Đồng đẩy tay hấn ra, tự lẩm bầm, ngồi xuống ghế sofa.

Cô thật muốn khóc —— hấn nghĩ phản bác lời nói La Gia Lệ, nhưng hấn vẫn liền một cái lý do nguyên vẹn đều không nói ra khỏi miệng.

Cô chậm rãi đưa tay lấy xuống đôi khuyên tai mà cô yêu nhất, tháo xuống dây chuyền ngọc trai chói mắt trên cổ, rút chiếc nhẫn ngọc trai trên tay ra.

Cô để đồ trang sức trên ghế sofa, cười khổ nói: "Thì ra là do em kiên định, chẳng qua tình cảm chỉ là một trò cười. Thôi, không sao, thật... Không sao..."

"Trải qua mấy ngày nay, anh bởi vì em mà thay đổi, em so với ai khác cũng nên biết rõ." Quan Chấn Ngôn đứng ở trước mặt cô, hi vọng cô có thể ngừng đầu nhìn hấn một cái.

"Hiện tại cái gì em cũng không hiểu. Em không biết anh thay đổi là bởi vì em, hay là bởi vì em giống La Gia Lệ." Hiện tại cô chỉ hy vọng có thể tìm một chỗ mà yên lặng một chút.

"Anh nói rồi, em không phải là thể thân của cô ấy! Em đến tốt cùng nghe có hiểu không?" Quan Chấn Ngôn mắt không chế rống to ra tiếng, bởi vì cô xa cách mà tâm hoảng ý loạn rồi.

Đỗ Nhược Đồng không gạt đầu cũng không lắc đầu, cô chỉ là lặng lẽ ngồi đấy.

Quan Chấn Ngôn không nhận được đáp án, hấn cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lẽo trừng mắt cô.

Nhất định hấn phải móc tim phổi, đem tự ái cùng tự ti của hấn, toàn bộ dâng đến trước mặt cô, cô mới chịu tin tưởng hấn sao? Hấn bình thường đối tốt với cô, cô tại sao tất cả đều làm như không thấy? !

Một sự tức giận đột nhiên xuất hiện, khiến hấn bức tức xoay người, đi tới một góc ngách cách cô xa nhất.

"Em muốn nghĩ như thế nào thì tùy em." Quan Chấn Ngôn nói.

Lúc này, bên trong phòng làm việc yên tĩnh giống như một tòa tử thành, không nghe được bất kỳ tiếng hít thở nào, không có bất kỳ tiếng di động vang lên, không có bất kỳ người nào mở miệng nói chuyện.

Đỗ Nhược Đồng nhìn sàn nhà màu đen, muốn khóc, nước mắt lại chảy không ra.

Lần này tốt lắm, cuối cùng cũng đem hấn bức đến thẹn quá thành giận đi!

Tại sao cô lại không thể nhẫn nại một lát? Coi như hấn vừa bắt đầu coi cô như thể thân của La Gia Lệ, lâu ngày cũng sẽ đối với cô sinh tình thôi.

Hết thấy lần này đến lần khác, cô kiêu ngạo không cho phép cô nén giận như vậy

Hết lần này đến lần khác, cô cho tới bây giờ mới biết —— kiêu binh tất bại (đội quân kiêu ngạo, khinh địch chắc chắn sẽ thất bại), thì ra chính là như vậy.

Cô quá tự tin cho rằng có cố gắng sẽ có thu hoạch, lại quên tình cảm trong thế giới hoàn toàn không có đạo lý có thể nói. Trận đánh này, cô thua thảm thiết!

Đỗ Nhược Đồng kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, từ ghế sofa chậm rãi đứng lên, rốt cuộc cũng không có dừng khí hoặc hơi sức liếc hấn một cái.

"Em phải đi." Cô thấp giọng nói, giống như du hồn hướng cửa bay.

"Em..." Quan Chấn Ngôn trực giác mà kêu cô.

Đỗ Nhược Đồng dừng bước, tâm bỗng nhiên nhảy đến nơi cổ họng.

Quan Chấn Ngôn nhìn bóng lưng cô, vài lần há mồm muốn nói, nhưng cuối cùng lại không cách nào mở ra tâm của mình, bên ngoài là một hàng rào lớn

"Không sao, em phải đi thì đi thôi." Hấn nói.

Đỗ Nhược Đồng nhắm mắt lại, che đậy giọt nước mắt sắp hình thành trong mắt

Đủ rồi, cuộc hôn nhân này liền đến đây kết thúc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ác Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Ngày đó rạng sáng mười hai giờ, Quan Chấn Ngôn mới về đến nhà.

Quan Ngữ ngồi ngay trong phòng khách chính, mặt bất mãn trừng mắt hấn.

"Cô ấy nghỉ ngơi rồi sao?" Quan Chấn Ngôn nhìn khay trà có một đóa hoa sen (bằng đá) xanh, xanh biếc trôi nổi trong chén, hấn giả bộ vô tình hỏi.

"Cô ấy đi rồi." Quan Ngữ nói. NNNQQQQQ

Quan Chấn Ngôn bỗng nhiên ngẩng đầu, biến thành một pho tượng đá.

"Cái gì gọi là cô ấy đi rồi?" Hấn toát ra trận mồ hôi lạnh, thậm chí hấn có thể cảm giác được giọng nói của mình đang phát run.

"Chính là dọn dẹp hành lý, rời khỏi cái nhà này."

"Tại sao em lại không ngăn cản cô ấy!"

"Cô ấy nói cô ấy nói qua với anh rồi, anh nói cô ấy phải đi thì đi đi." chân mày Quan Ngữ nhăn lại trừng anh trai, gương mặt oán giận.

"Anh cho là cô ấy nói đi 』 lúc ở văn phòng, là chỉ ý tứ cô ấy phải về nhà!" Quan Chấn Ngôn không có cách nào không chế âm lượng, hấn phiền não mà cời cúc cổ áo, tay run rẩy như thế nào cũng không nghe lời nói.

"Đáng chết!" Quan Chấn Ngôn giựt đứt cúc áo. "Cô ấy rời đi lúc mấy giờ? Cô ấy có hay không nói mình phải tới nơi nào? Tại sao không nói một tiếng liền rời nhà trốn đi?" Quan Chấn Ngôn co giật hai hàng lông mày giữa, càng không ngừng đi tới đi lui, nhức đầu giống như là trăm ngày say rượu bình thường.

"Anh trai, cái gì em cũng không biết. Không bằng, chính anh hỏi cô ấy đi ?" Quan Ngữ làm động tác gọi điện thoại.

Quan Chấn Ngôn cầm điện thoại di động lên, rồi lại giật mình đứng tại chỗ, một con số cũng không ấn xuống.

Hấn có mặt mũi gì gọi điện thoại cho cô, hấn muốn cầu xin cô trở về bên cạnh hấn sao?

Hấn thật xác định mình có thể cho cô hạnh phúc sao?

"Mau gọi điện thoại!" Quan Ngữ thúc giục.

"Thôi, nếu như cô ấy cảm thấy anh một chút cũng không đáng giá để cô ấy nỗ lực, cô ấy muốn đi thì để cho cô ấy đi!" Quan Chấn Ngôn ngao mạn nói.

"Anh tin em sẽ đánh anh hay không!" Quan Ngữ đột nhiên vọt tới trước mặt hấn, kéo lấy cổ áo của hấn, rống giận ra tiếng.

"Đó là những gì anh đã làm cho cô ấy?"

"Anh đã làm gì cho cô ấy?" Quan Chấn Ngôn bỏ bàn tay của em trai ra khỏi cổ áo mình, tất cả không còn kịp nói với cô nữa, tất cả thống khổ đều ném ra ngoài.

"Vi truy đuổi nộ cười trong kí ức của cô ấy, anh đem tâm ý đặt trên người La Gia Lệ, hung hăng ngã một cái. Vì cùng cô ấy thân cận, anh đem toàn bộ bối cảnh gia tộc của cô ấy điều tra, hợp ý mọi người trong nhà cô ấy để đứng về phía anh. Vì không để cho cô ấy có cơ hội chán ghét con người anh, anh còn muốn ngăn cản mình trước khi kết hôn cùng cô gặp mặt. Vì sợ cô ấy cảm thấy cuộc hôn nhân bị gò bó, thậm chí anh còn vì cô ấy tìm một phần công việc mà cô ấy thích..." Quan Chấn Ngôn gằm nhẹ tràn đầy oán tính(ý nghĩ oán hận), giống như là âm hồn bất tán, vong linh ở bên trong phòng vọng về không chịu rời đi.

"Bây giờ anh nói những lời thì có tác dụng gì, những thứ cố gắng này, Nhược Đồng cũng không biết! Anh đi nói cho cô ấy biết đi!" Quan Ngữ kích động hô to ra tiếng, không thể chịu được một đôi rõ ràng là yêu nhau, lại không giải thích được khiến cho hai người bị ngăn cản.

"Anh không muốn cho cô ấy áp lực..."

"Anh trai, trước mặt người trong nhà, đừng nói lời khách sáo, sợ bị thương liền thành thật mà nói đi, đem mình bảo vệ đến giọt nước cũng không lọt qua, hoặc là sẽ không bị thương, nhưng là người khác quan tâm cũng không vào được." Quan Ngữ nặng nề vỗ xuống bờ vai của hấn. "Em dám cam đoan Nhược Đồng tuyệt đối sẽ không cự tuyệt anh."

"Em dám bảo đảm?" Quan Chấn Ngôn nhìn chòng chọc Quan Ngữ, nội tâm đã sớm rục rịch.

"Nhược Đồng quan tâm anh như vậy, chuyện lớn chuyện nhỏ của anh, cô ấy có một kiện nào không có để ở trong lòng? Cô ấy chỉ còn kém không đem

thật lòng đeo trên cổ để cho anh nhìn đi! Kề ngu mới có thể không nhìn ra cô ấy đối với anh dụng tâm." Quan Ngữ tròn trắng mắt, không hiểu anh trai làm sao thông minh một đời, lại hồ đồ nhất thời đây?

"Anh không chỉ là kẻ ngu mà còn là tên khốn khiếp..." Hồi tưởng lại cô ở chỗ này đã mang tốt đẹp đến cho hần, hần chỉ nghĩ bỏ rơi chính mình là một cái tát. Lại cho phép cô rời nhà trốn đi, hần đến tốt cùng là thương cô bao sâu a? !

Hần coi cô đối tốt với hần là chuyện đương nhiên, hần coi nàng như Thiên Sư vạn năng, không cổ vũ thậm chí đổ lỗi cho việc cô giúp hần, chỉ là nghĩ đến những ngày kế tiếp không có cô làm bạn, hần đã cảm thấy không rét mà run.

Quan Chấn Ngôn hơi nhếch môi, trong mắt lóe lên tinh thể bất buộc quyết tâm.

Hần cầm điện thoại ấn số —— DDDDDLXXXQQQDDD

Số bạn gọi không trả lời.

Như suy đoán của hần, điện thoại của cô không mở máy.

"Di động tắt máy." Quan Chấn Ngôn trấn định nói.

"Nhưng anh đã có phương pháp ứng đối, đúng không?" Quan Ngữ mặt mày hớn hờ nói.

"Cô ấy không thể nào biến mất, cô ấy không phải cái loại sẽ làm người khác lo lắng vì mình." Quan Chấn Ngôn càng hiểu cô một chút, hần càng xác định cô đang bảo vệ quyết tâm của mình.

Cô vì hần bỏ ra nhiều như vậy, hiện tại đến phiên hần vì cô làm chút gì đi!

Nếu như hần luôn muốn bởi vì mất đi mới có thể hiểu được, hần ít nhất nên hiểu được như thế nào tìm trở về ưu thế của mình, hơn nữa so với mất đi thì lợi ích nhiều hơn.

Lúc này, cho dù hần muốn giẫm vào bụi gai mới có thể tìm cô về, hần cũng sẽ không kêu ra một tiếng.

Bởi vì —— cô đáng giá!

Sáng sớm, Đỗ Nhược Đồng ngồi ở trong tắc xi, khuôn mặt mệt mỏi, nhọt nhọt đã viết lên chữ cả đêm chưa ngủ.

Đôi môi của cô không có chút huyết sắc nào, mà thậm chí cô còn cạo sạch sức lực để trang điểm cho bản thân.

Cả đêm vui ở trong giường khách sạn, cô cho là có thể hiểu rõ được một số chuyện.

Một số chuyện tự ý xuất hiện. Nhưng, cô lại không có cách nào làm được.

Cô kết luận chỉ có hai —— không phải cô buông tha hần mà chính là cô buông tha cho chính mình.

Buông tha Quan Chấn Ngôn, cô ly hôn.

Buông tha chính cô, cô trở về bên cạnh Quan Chấn Ngôn, từ đó là một người vợ hoàn mỹ, tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách). Cô tin tưởng mình có thể làm được, dù sao người vợ hoàn mỹ diễn đã lâu, sẽ tê dại, sẽ là thói quen. Làm cái cái xác không hồn cũng không chỗ nào, ít nhất sẽ không bị thương, sẽ không đau lòng.

Trong trường hợp đó, cô lại không được lựa chọn.

Bởi vì vô luận buông tha cho cái gì đó cũng không phải kết quả vui vẻ mà cô muốn.

Quan trọng nhất là, Quan Chấn Ngôn coi cô như thể thân của La Gia Lệ, một tát này quá nặng, đánh cho cô đứng lên không nổi.

Đỗ Nhược Đồng xoa nhẹ vành tai trống không, hàm răng hăm sâu vào phần môi.

"Cám ơn." Đỗ Nhược Đồng thanh toán tiền tắc xi, trước cửa tiệm hoa xuống xe.

Trên thực tế, khoảng cách tiệm bán hoa mở cửa thời gian còn có nửa giờ cô chỉ không muốn ở trong khách sạn chờ đợi mà suy nghĩ lung tung.

Trời đầy mây, trên đường người cũng không nhiều.

Cô đứng ở cạnh tấm kính ngăn cách với bên trong, cái trán dính lấy tấm kính thủy tinh, nhìn một bó hoa hồng màu vàng nở rộ bên trong.

Đột nhiên, một bóng ma từ phía sau cô chặn lại tất cả ánh sáng.

Đỗ Nhược Đồng cứng đờ, bầu không khí trộn lẫn bạc hà cùng cà phê, biết người đến là ai.

Cô nắm chặt quả đấm, trong lòng vừa sợ lại loạn, vừa vội lại mong đợi, lại sợ bị thương tổn.

"Nhược Đồng." Quan Chấn Ngôn thấp giọng kêu.

"Làm sao anh lại ở chỗ này?" Cô dựa gần thủy tinh, không muốn bị hắn phát hiện mình đang run rẩy.

"Tôi tìm em, điện thoại di động của em suốt đêm cũng không mở." Tay của hắn đánh vào trên cửa kiếng, đem thân thể cô khếp tại trong ngực.

"Di động tắt máy, bởi vì em không muốn làm cho bất luận kẻ nào tìm được." Cô đem chính mình cuộn thành một đoàn, cả người cơ hồ đều dính trên cửa kiếng.

"Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề." Hắn lại đi lên một bước, cả người cô toàn bộ dính vào trong bộ ngực của hắn, cùng hắn thân mật.

Mà đầu cô bất tỉnh đến không có cách nào phân biệt được nhịp tim cuồng loạn, đến tột cùng là của cô hay là của hắn.

"Trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề? Lời này từ trong miệng anh nói ra, thật làm cho người ta cảm thấy châm chọc." Cô cười khô một tiếng

"Cho nên, anh tôi đối mặt vấn đề." Quan Chấn Ngôn xoay cô qua, khóa lại tầm mắt của cô, nửa chỉ trích nửa lo lắng nói: "Em ngủ không ngon."

"Anh——" Đỗ Nhược Đồng nuốt xuống quan tâm, không cho phép mình phát ra bất kỳ ngữ điệu quan tâm nào đối với gương mặt tiêu tụy của hắn.

Hình tượng mà hắn chú trọng bên ngoài, hôm nay ngay cả râu ria mới mọc lên cũng quên cạo. Là nhanh chóng tìm đến cô, hay là một đến không muốn động?

Không hỏi không hỏi, cô toàn bộ không hỏi!

Đỗ Nhược Đồng rũ tầm mắt xuống, không ngờ lại nhìn đến vết sẹo tung hoành trên cánh tay phải của hắn.

"Anh mặc áo ngắn tay!" Cô thấp giọng hô ra tiếng, bỗng dừng ngẩn đầu, cùng hắn bốn mắt giao nhau.

"Anh đang thử thay đổi." Quan Chấn Ngôn nhìn cô, trong mắt có quá nhiều lời xin lỗi không nói ra.

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời." Đỗ Nhược Đồng mở to mắt, lạnh nhạt nói.

Trong lòng hắn có một gian mật thất hiện đầy bóng ma hắc ám, trừ phi hắn nguyện ý mở cửa ra, khiến ánh mặt trời đi vào, nếu không hai người bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ cài vạ, nói xin lỗi, hợp lại —— hình thức thống khổ trong luân hồi như thế.

"Nhân định thắng thiên (ý chỉ quyết tâm của con người có thể chiến thắng được thiên nhiên và vận mệnh), luôn là muốn làm hết khả năng mới có thể nghe thiên mệnh." Quan Chấn nhích người, duy trì tư thế có thể nhìn thẳng lấy ánh mắt cùng tư thế của cô. "Năm đó sau tai nạn xe cộ, chính là anh có nghị lực không chịu thua, đơn giản chỉ cần đem tuyên bố muốn một năm là có thể bình thường hoạt động tay phải cho bác sĩ, trong vòng nửa năm liền khôi phục được bình thường."

Quá hiếu kỳ tai nạn xe cộ của hắn, cô dựng thẳng lỗ tai, thật ra thì nghe rất chuyên tâm.

Ánh mắt của cô liếc về phía cánh tay hắn bởi vì đã lâu không thấy mặt trời nên cánh tay phải có điểm trắng nõn, lại phát hiện hắn đang đưa tay trái ra vuốt ve cánh tay phải.

"Tay của anh thế nào? Sẽ đau không?" Cô bật thốt lên hỏi, tay nhỏ bé liền lo lắng dán lên cánh tay của hắn, lo lắng suy nghĩ.

"Di chứng của tai nạn xe cộ. Mỗi lần gặp trời mưa liền phát tác, trình độ đau nhức tựa như ở bên trong có cái gì đó đang ăn mòn mãnh liệt." Hắn cười khổ vẩy vẩy cánh tay.

"Anh có đi xem qua Trung y sao? Xoa bóp, châm cứu đã thử qua sao?" Cô đau lòng vịn vịn lồng mào.

"Anh không thích về mặt bọn họ nhìn cánh tay anh."

"Bọn họ nhìn anh thế nào là chuyện của bọn họ, thân thể của anh quan trọng nhất —— lần sau, em bồi..." Đỗ Nhược Đồng nhìn trong mắt của hắn chợt lóe lên nụ cười, cô cứng rắn mà dừng lại lời nói, dời đi đề tài.

"Em không biết cánh tay của anh để lại di chứng." Cô đột nhiên nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp La Gia Lệ, sắc mặt tái nhợt hơn. "La Gia Lệ biết cánh tay của anh có vấn đề, mà em lại cái gì cũng không biết, em cũng trọng lượng của cô ấy, quả nhiên là khác biệt một trời một vực a."

"Cô ấy là bác sĩ điều trị, cô ấy biết là một chuyện chính đáng. Không có nói cho em biết, là bởi vì anh không muốn cho em biết quá nhiều yếu ớt của anh, anh không muốn làm cho em thương hại anh." Hắn ôm hai vai cô, không muốn giữa bọn họ có bất kỳ hiểu lầm.

"Anh có cái gì cần thương hại hay sao? Sự nghiệp thành công, có một bầy người nhà yêu anh, tứ chi kiện toàn(khỏe mạnh), thể trạng không có vấn đề lớn, anh còn có cái gì không hài lòng, còn có cái gì muốn tìm ——" cô nói xong đang kích động thì đột nhiên cảm thấy choáng váng, khiến Đỗ Nhược

Đồng nhắm hai mắt lại, thân thể lắc lư.

"Sao vậy?" Quan Chấn Ngôn vội vàng vịn hông của nàng, sợ tới mức nín thở.

"Không có sao, chẳng qua là ngủ không ngon, cho nên đầu choáng váng." Cô yếu ớt nói.

"Cùng anh về nhà nghỉ ngơi."

"Không cần, em còn muốn đi làm." Đỗ Nhược Đồng lắc đầu, rất kiên trì.

"Trạng thái tệ như vậy, thân thể quan trọng nhất!" Quan Chấn Ngôn không vui nói, kéo tay cô đi về phía trước.

Đỗ Nhược Đồng cố gắng di chuyển, lấy ra hơi sức cuối cùng, rốt cuộc quật cường tính toán cùng hấn đối nghịch.

Nhìn hấn lo lắng, người không biết còn tưởng rằng cô bị bệnh gì khó trị. Mà hấn đối với vật thay thế như cô, cũng quá nghiêm túc rồi, hấn đối đãi La Gia Lệ chắc là tăng gấp bội!

"Chính anh còn không phải là ngày đêm điên đảo, bây giờ khí sắc của anh so với em cũng không tốt hơn bao nhiêu." Đỗ Nhược Đồng lớn tiếng phản bác hấn, hỗn loạn đè nén xuống lòng chua xót.

"Anh một đêm không ngủ là chuyện thường, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi của em bình thường, một đêm không ngủ liền hoa mắt rồi, anh làm sao có thể để em tùy hứng như vậy được." Quan Chấn Ngôn mím chặt môi, kiên trì không buông tay.

"Nếu như lời của anh nói trước hai ngày, em sẽ vì anh làm trâu làm ngựa. Nhưng bây giờ anh nói gì, đều khiến cho em cảm thấy châm chọc. Anh yêu thích em, không phải do bề ngoài em tương tự như La Gia Lệ sao?" Cô không muốn giấu giếm địch ý của mình đối với La Gia Lệ, cô cũng không ngại cho hấn biết cô có bao nhiêu khó chịu. Dù sao, cô cũng bỏ cuộc.

"Cho anh một chút thời gian giải thích." Quan Chấn Ngôn giữ chặt vai cô, trầm giọng nói.

"Em không muốn nghe lý do anh biện minh. Nếu như anh cùng La Gia Lệ, thật không có gì, ngày hôm qua anh có thể nói rõ, không nên kéo dài tới hôm nay."

"Người kiêu ngạo làm sao có thể nói vút liền vút, anh cần thời gian!" Hấn rống to ra tiếng, khuôn mặt trắng nõn từ trước đến giờ ửng hồng.

"Nói thật còn cần vút bỏ kiêu ngạo sao?" Cô không hiểu.

"Muốn anh trước mặt em tỏ tình là đã thích em nhiều năm, làm sao có thể không cần vút bỏ kiêu ngạo! Anh cũng sợ bị cự tuyệt chứ!" Quan Chấn Ngôn bỗng dưng gầm nhẹ ra tiếng, cặp mắt tròn to giống chuông đồng.

Đỗ Nhược Đồng ngây người như phỗng nhìn hấn, nhịp tim nhanh khiến cho cô thở không nổi. Hấn nói... Hấn nói...

Hấn nói hấn đã thích cô nhiều năm rồi !

Quan Chấn Ngôn hơi nhếch môi, khó khăn nuốt xuống vài hớp nước miếng, cổ họng khô cạn nhưng vẫn là không thốt nên lời. Phản ứng của cô tại sao giống như là bị kinh sợ vậy?

Hấn cho là cô biết——nếu như cô thật thích hấn, không nên là loại phản ứng này a!

"Không thể nào..." Cô lẩm bẩm nói nhỏ lấy, cảm thấy đầu lại bất tỉnh.

Hai đầu gối Đỗ Nhược Đồng mềm nhũn, thân thể mới thoáng một cái, liền bị hấn tiếp được, thuận thế đổ vào trong ngực của hấn.

Quan Chấn Ngôn đỡ cô ngồi vào hai chiếc ghế trước tiệm hoa, nhìn bộ dạng suy yếu của cô dựa vào trước ngực hấn, cả trái tim hấn cũng nhói lên.

Bất cứ giá nào, bất kể phản ứng của cô là cái gì, dù sao, hấn cũng muốn bảo vệ cô, chắc là sẽ không thay đổi!

"Em không phải nghe lầm?" Cô tự lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn lấy hấn.

"Em không có nghe lầm, anh... từ lúc đại học, đã chú ý tới em." Hấn nâng cằm cô lên, gần từng chữ.

"Anh——" một tầng ửng đỏ hiện lên trên gò má của Đỗ Nhược Đồng, cũng thừa dịp cô chưa chuẩn bị mà nghịch ngợm bay vào trong mắt cô, hại cô bởi vì sợ nước mắt rơi xuống, mà ngay cả lời đều nói hết không xong.

"Em thật sự cho rằng bởi vì nhu cầu cho nên anh mới tìm em thân cận sao? Em cho là lời La Gia Lệ đúng sao, bởi vì em lớn lên giống cô ấy, cho nên anh mới cưới em vào cửa sao? Sai lầm rồi, anh là tìm bóng dáng của em trên người La Gia Lệ, cho nên mới cùng cô ấy ở một chỗ." Quan Chấn Ngôn không hề chớp mắt nhìn thẳng cô, ánh mắt chuyên chú chui thẳng vào trong lòng của cô.

"Em không tin."

"Năm thứ nhất đại học, em tham gia xã đoàn phụ đạo việc học tập cho trẻ em, môn cầu lông cùng bóng bàn em đánh rất tốt, đại diện cho trường học tham gia thi đấu. Em đã từng tham gia cuộc biện luận của anh, cùng học tỷ tham gia bữa tiệc sinh nhật của anh."

Hà! Thì ra là hấn thật sự chú ý tới cô. Nội tâm Đỗ Nhược Đồng nhất thời xông lên một cỗ cảm giác kích động lâng lâng.

"Vậy anh khi đó sao không theo đuổi em?"

"Anh không theo đuổi con gái, lần đầu theo đuổi, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, cho nên, anh một mực chú ý đến sở thích của em. Anh vốn định ở buổi dạ tiệc trước khi tốt nghiệp mời em làm bạn nhảy, ai biết lại xảy ra tai nạn xe cộ thay đổi cuộc đời anh." Khóe miệng của hấn không tự chủ được co quắp.

"Bởi vì tai nạn xe cộ kia, kích phát tiềm năng của anh, thành tựu cùng sự nghiệp của anh lớn hơn, em không cảm thấy như vậy có cái gì không tốt." Đỗ Nhược Đồng vững vàng cầm lấy tay hấn, không cho hấn lại lâm vào mặt trái trong ý tưởng.

"Sau đó lại cưới em, đúng là không có gì không xong."

"Cho nên, anh chọn trúng em thân cận hay sao?"

"Đúng, bởi vì anh phát hiện tài vụ của gia tộc em xảy ra vấn đề, nhu cầu tiền bạc cấp bách. Anh quyết định nếu như ra tay lúc đó anh sẽ thắng lớn. Dĩ nhiên, anh đủ hạnh phúc —— em vẫn chưa cưới ai." Hấn vững vàng cầm lấy tay cô, không chớp mắt nhìn cô.

"Anh không phải sẽ tìm người điều tra em chứ?" Cô khăn trương nuốt một ngụm nước miếng.

"Đúng." Nếu quyết định mở miệng thổ lộ, Quan Chấn Ngôn không nghĩ có gì giấu giếm "Sau khi em tốt nghiệp, làm thư kí cho công ty xây dựng của nhà, ngày nghỉ xen chương trình học kéo dài hơn nhiều năm. Em thích đồ trang sức bằng ngọc trai, cũng đã từng cùng mẹ em tham gia một bữa tiệc buổi tối nên mới bị tạp chí chụp hình..."

Đỗ Nhược Đồng xoắn đôi tay, càng nghe càng không được tự nhiên.

Trong quan hệ của hai người, cô vẫn cho là mình để ý nhiều đến đối phương nhất, hiện tại mới đột nhiên phát hiện ra, thì ra hấn mới là người... Đối với cô mà nói, chuyện này thực sự quá sốc.

Sốc đến nỗi cô cảm giác sinh ra tội lỗi với hấn, làm như cô ít thương hấn một chút, tựa như sẽ thật có lỗi với việc hấn nhiều năm chuyên tâm như vậy.

"Đại học năm thứ tư, em có kết giao bạn trai. Chỉ là, bởi vì cái tên kia cố gắng đưa em về nhà, giờ trò với em, cho nên bị loại bỏ. Gia đình của em đối với cái tin tức bất quá này, cơ hồ không giữ lại chút nào mà nói cho thám tử anh thuê biết hết....."

"Ngừng, không nên nói nữa ——" Đỗ Nhược Đồng hốt hoảng lắc đầu, kích động nín lấy ống tay áo của hấn. "Như vậy rất kinh khủng!"

Sắc mặt Quan Chấn Ngôn buồn bã biến đổi.

"Rất xin lỗi để cho em cảm thấy kinh khủng." Hấn mím môi lại, bỗng dưng xoay mặt đi.

Đỗ Nhược Đồng vừa buồn cười vừa tức giận nhìn gò má cao ngạo của hấn, người đàn ông này kiêu ngạo thật đúng là không tha cho một chút thất vọng nào.

"Em không phải là không cảm động, chẳng qua là cuộc sống ở trong lúc vô tình bị người ta tỉ mỉ đi điều tra, trong lòng làm sao có thể không sợ hãi đây? Nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ không được tự nhiên đi, có đúng hay không?" Đỗ Nhược Đồng xoay mặt của hấn, nghiêm túc nhìn hấn.

Quan Chấn Ngôn không muốn lên tiếng.

"Anh không nói chuyện, em đoán không ra ý nghĩ của anh. Em không thích cảm giác này ——" Đỗ Nhược Đồng nhú mày, khuôn mặt càng gần hấn.

"Anh thừa nhận phương thức anh hỏi thăm tin tức của em cũng không bình thường cho lắm, nhưng anh chỉ muốn xác định, sau nhiều năm, em vẫn là người trong cảm nhận của anh. Dù sao sau khi anh và La Gia Lệ chia tay, tín nhiệm của anh đối với phụ nữ chỉ có giảm chứ không có tăng." Hấn trầm giọng nói, chân mày run sợ cho biết hấn đang không vui bên trong.

"Trong cảm nhận của anh?" Cô nháy mắt, tò mò hỏi.

"Đúng, em vĩnh viễn là người khiến anh động lòng."

"Em muốn... Đó là bởi vì sau tai nạn xe cộ, không hề đến gần mọi người nữa, cho nên, ở trong lòng anh em mới có một hình tượng đẹp như vậy." Đỗ Nhược Đồng cắn môi, bởi vì bị cảm thấy hoàn mỹ mà không thoải mái.

"Có lẽ vậy. Nhưng sự thật chứng minh ánh mắt của anh không hề sai." Đầu ngón tay Quan Chấn Ngôn phớt qua gương mặt cô, môi mỏng nâng lên một nụ cười nhạt, cúi đầu liếc cô. "Em chính là người mà anh muốn."

Đỗ Nhược Đồng nhếch nhác tránh đôi mắt đen đặc nhân tâm (được lòng người) khiến cô dễ bị tâm hoảng ý loạn.

Bị anh đề ý, dĩ nhiên rất tốt. Nhưng một người đem toàn bộ hạnh phúc cùng hi vọng đều đặt ở trên người mình thì người yêu thay đổi phải có trách nhiệm trọng đại rồi.

"Em..." Cô cố gắng khiến cho bầu không khí trở nên thoải mái hơn, nhưng bởi vì quá thấp thỏm mà nói không ra nửa câu.

Cô vợ bé nhỏ của hắn lại xấu hổ đến nói không ra lời! Nụ cười Quan Chấn Ngôn càng lúc càng sâu, nâng cằm của cô nói: "Chúng ta về nhà bàn lại."

"Anh trở về trước đi, anh quên em còn phải đi làm sao?" Cô dịu dàng nói.

Quan Chấn Ngôn mới cười xong, nhất thời biến mất không còn dấu vết, nhiệt độ trên mặt chợt giảm xuống.

"Em còn muốn làm việc cái gì? Em bây giờ phải về nhà ngủ một giấc." Quan Chấn Ngôn nói như chém đinh chặt sắt bác bỏ lời của cô.

Đỗ Nhược Đồng sờ gương mặt hắn, lúc này cuối cùng cũng rõ ràng tại sao cô không làm bất cứ điều gì để dễ dàng đồng ý đi về nhà với hắn.

Hắn thông minh hơn người, nhiều chuyện có thể như hắn tính. Nhưng cô là người, không phải là đồ vật, hắn không thể nào làm chủ tâm tình cùng ý tưởng của cô. Vì vậy, hắn luôn là dễ dàng ở trước mặt cô biểu hiện hi vọng vô thường.

Điểm này, hắn phải đổi! Nếu không, bọn họ vĩnh viễn sẽ có tranh chấp.

"Em đã từng nói, em muốn một quan hệ công bằng cùng tôn trọng. Anh quá đề ý em, đề ý đến ngay cả ý tưởng trong đầu em anh cũng muốn quấy nhiễu. Em không thích anh như vậy——" Đỗ Nhược Đồng thẳng thắn nói, ánh mắt như nước nhìn hắn.

Quan Chấn Ngôn chìm trong ánh mắt cố chấp của cô, hắn dùng lực làm mấy lần hít sâu, không cho phép mình mở miệng phản bác cô.

"Hiện tại, em có thể đi làm không?"

"Nếu như em cảm thấy mình đủ thể lực để chống đỡ được, thì em đi làm đi." Hắn nói.

"Rất tốt." Đỗ Nhược Đồng tán thưởng cho hắn một nụ cười. Mặc dù cảm thấy phía trước còn có trận đánh ác liệt, nhưng hắn nguyện ý tôn trọng ý kiến của cô, là bắt đầu tốt.

"Nhược Đồng, sao hôm nay tới sớm như vậy?" Một người mặc áo sơ mi màu be rộng, tóc dài tùy ý ghim lên, đi tới, cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Lão sư, chào buổi sáng." Đỗ Nhược Đồng xoay người, trên mặt giương ra một nụ cười lễ phép yếu ớt.

Quan Chấn Ngôn nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt cô, trong lòng tương đối không có cảm giác. Cô có cần thiết đối với Lưu Đạo Minh cười đến ngọt ngào như vậy không?

"Ừ, vị này là?" Lưu Đạo Minh tò mò hỏi.

"Anh ấy là chồng của tôi, Quan Chấn Ngôn." Đỗ Nhược Đồng nói.

Quan Chấn Ngôn nghiêm túc hơi bót giận, chủ động đưa tay bắt tay đối phương.

"Xin chào." Lưu Đạo Minh bắt tay, cũng đang đồng thời đối với cánh tay Quan Chấn thấp giọng hô ra tiếng. "Vết thương trên cánh tay anh có vẻ nghiêm trọng, không sao chứ."

Đỗ Nhược Đồng cứng cả người, cô dựa gần vào Quan Chấn Ngôn, cầm bàn tay của hắn, khích lệ hắn.

"Cánh tay của tôi không sao." Quan Chấn Ngôn cầm bàn tay cô, mặt không thay đổi nói.

"Không có việc gì là tốt, có thể sống là điều quan trọng nhất." Lưu Đạo Minh cười nói xong, liền xoay người tiến lên kéo cửa sắt ra.

Đỗ Nhược Đồng thờ phào nhẹ nhõm, ngửa đầu cười với Quan Chấn Ngôn.

Quan Chấn Ngôn vỗ vỗ đầu cô, bày tỏ hắn biết được sự lo lắng của cô.

"Em muốn đi vào làm?" Cô nói với Quan Chấn Ngôn.

"Nhược Đồng, mau vào giúp ta pha một bình cà phê." Lưu Đạo Minh kêu.

Quan Chấn Ngôn nghe vậy, ánh mắt thu lại, đường cong trên mặt bắt đầu thay đổi, vô cùng căng thẳng. Tại sao Lưu Đạo Minh muốn cô pha cà phê, việc chỉ chuyên thuộc về quyền lợi của hắn.

"Không cho tức giận. Em tới đây là học kỹ năng trang trí. Lão sư muốn em làm cái gì thì phải làm vậy." Tay Đỗ Nhược Đồng dán sát vào mặt của hắn,

lập tức đoán được ý nghĩ lúc này của hắn.

Cô nghĩ, giữa bọn họ còn có một đoạn đường phải đi. Không phải cô đi về phía hắn, mà là hắn phải tự mình đi tới bên người cô!

Biết rõ cô đang ngắm nhìn hắn, nhưng tâm tình Quan Chấn Ngôn cực kì kém không nghĩ đáp lại. Hắn ngay lập tức xoay mặt, chuyển hướng nhìn phương xa.

"Em cùng Lưu lão sư chẳng qua thuận túy là công việc, em coi anh ấy là anh trai mà tôn trọng." Biết hắn tồn tại cảm giác không an toàn, thế là cô lại bổ sung thêm một câu.

"Anh hiểu rõ, em thường thức tài hoa của hắn." Quan Chấn Ngôn châm chọc nâng lên khóe môi, nụ cười lại chưa từng đạt tới trong mắt.

Đỗ Nhược Đồng nhấn lại mày, nắm chặt quả đấm. Cô nên làm như thế nào để hắn từ bỏ tật xấu không tự tin này? Hắn nhất định phải có lòng tin đối với mình, quan hệ hôn nhân của hai người bọn họ mới bình thường.

"Quan Chấn Ngôn, làm ơn nhìn mắt của em." Cô nhấn mạnh, không vui nói nhỏ.

"Em làm đến chiều, có đúng hay không? Buổi trưa anh đến đón em." Quan Chấn Ngôn cúi đầu nhìn cô, đưa tay muốn ôm hông cô.

"Hôm nay em phải làm đến chiều." Cô lui lại một bước, thoát khỏi phạm vi hắn có thể ôm lấy.

Cô kéo dài khoảng cách, để cho ánh mắt hắn rét lạnh, lạnh giọng ra lệnh: "Năm giờ anh đến chờ em về nhà."

Đỗ Nhược Đồng nhìn tư thái rắn rỏi không thỏa hiệp của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỗng tức giận.

Cái tên ngốc này này, nên có người nói cho hắn biết, giới tuyến "quan tâm" cùng "can dự" nên dừng ở thời điểm nào. Trái đất không xoay xung quanh hắn, là hắn nên đi vào thế giới thực.

"Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn bữa tối nhưng em không về nhà cùng anh."

"Em nói cái gì? !" Quan Chấn Ngôn tiến lên một bước, muốn nhéo vào ngực cô.

"Bữa tối chúng ta bàn lại, em đi vào làm trước đây." Khi hắn bước tới không kịp ngăn cản, Đỗ Nhược Đồng trốn vào trong tiệm hoa.

Cô nghĩ, hắn cần có thời gian để yên tĩnh một chút!

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Lưu lão sư, nếu như không có chuyện gì nữa, tôi tan việc trước." Đỗ Nhược Đồng đứng ở trước mặt Lưu Đạo Minh, nhẹ nói.

Lưu Đạo Minh ngẩng đầu lên từ một cành cây ngô đồng, một lát sau mới kinh ngạc nhìn cô, từ thế giới hoa cỏ phục hồi lại tinh thần. NNNQQQQ

"Phải về à?" Lưu Đạo Minh đột nhiên nhảy lên. "Đợi chút, tôi lấy đồ cho cô."

"Được." Đỗ Nhược Đồng đứng tại chỗ chờ, không nhận được lại đem điện thoại di động ra xác định lần nữa xem có cuộc gọi nào gọi tới không.

Cả ngày nay, Quan Chấn Ngôn cũng không liên lạc với cô, ngược lại Quan Ngữ lại gọi điện hỏi xem tình hình của bọn họ thế nào.

Quan Chấn Ngôn không có ý định đề ý đến cô sao? Đây là điều cô lo lắng nhất.

Cô hi vọng hắn có thể vì cô mà thay đổi cuộc sống của hắn, bởi vì cô hi vọng hắn có thể thật lòng vui vẻ. Nhưng cô lo lắng hơn cả là tự ái của hắn mạnh như vậy, có thể không theo kịp suy nghĩ của cô, cũng bởi vì bị từ chối mà quay đầu đi.

Cô có nên gọi điện thoại cho hắn hay không? Đỗ Nhược Đồng cầm điện thoại di động, cắn môi, nhìn ảnh chụp chung của hắn và cô.

"Nhược Đồng, cầm đi!" Lưu Đạo Minh giao cho cô một quả cầu pha lê bằng nửa lòng bàn tay. "Đây là chồng thân ái của cô đặt hàng tôi đưa cho cô"

Đỗ Nhược Đồng nhìn quả cầu thủy tinh trong tay, không thể nói ra một câu nào.

Bên trong nửa quả cầu thủy tinh (Ngư: ta nghĩ quả cầu này có hình bán nguyệt. Di: ko phải đâu mui -,- Quả cầu này chia một nửa ra để trang trí đó ☐)

trang trí một nhánh hoa anh đào và mấy viên ngọc trai xinh đẹp. Điều quan trọng là, hình dáng gốc hoa anh đào cùng hình dáng cây hoa hải đường ở phòng khách mà cô trang trí quả thật giống nhau như đúc.

"Lão sư... tác phẩm của tôi..." Khóm hoa hải đường đã hết.

"Tôi biết, cái này giống cách trang trí cây hoa hải đường ở nhà của cô, có đúng hay không? Đó là đương nhiên, bởi vì tôi làm theo những bức ảnh mà chồng cô đưa tới, mấy móc nhìn hình mà làm."

Đỗ Nhược Đồng nhìn nhánh hoa anh đào trong quả cầu, kích động đến nỗi mặt ửng hồng. Quan Chấn Ngôn vì tác phẩm nghệ thuật của cô mà chụp hình lại, thật ra thì hẳn rất để ý đến cô.

"Hắn gọi điện thoại tới phiền toái ngài vì tôi làm như vậy sao?"

"Đúng vậy, quà tặng lớn đó." Lưu Đạo Minh thành thật mà nói: "Chỉ là, hoa hải đường đã hết, cho nên tôi dùng hoa anh đào để thay thế. Hơn nữa, vì một ít khoảng cách đoạn nghỉ ngơi đó, tôi xem ít nhất phải cần 200 cây hoa anh đào, tìm đến nỗi đầu tôi cũng muốn đau rồi"

"Tạ ơn lão sư." Đỗ Nhược Đồng cúi mình vái chào, hốc mắt đỏ ửng. Quan Chấn Ngôn biết, buổi sáng cô không vui khi hắn có thái độ địch ý với lão sư, cho nên đặc biệt dùng phương thức như thế tới nói xin lỗi a.

"Đừng cảm ơn tôi, cảm ơn chồng của cô đó. Đã kết hôn, còn lằng nhằng như vậy, thật là khó có được. Cô cũng biết chúng ta đều hoa ghen nguyệt coi trọng nhất là cảm giác." Lưu Đạo Minh cười nói, chỉ chỉ phía sau cô. "Tan ca đi, chồng của cô đã ở cửa chờ cô rồi."

Đỗ Nhược Đồng nhìn ra ngoài, Quan Chấn Ngôn đang đi ra từ xe. Trong lòng cô vui mừng, cẩn thận từng li từng tí bụng lấy quả cầu, chạy bước chậm ra ngoài.

Ngoài cửa Quan Chấn Ngôn mặc bộ tây trang Ainger ưu nhã phù hợp với món đồ của hắn mà tuần trước cô đi mua cùng hắn.

Cô biết hắn không vui vẻ cho lắm bởi vì lông mày của hắn nhăn lại, nhưng hắn không từ bỏ quan hệ của bọn họ, hắn còn tới đón cô. Vì vậy, cô kiên định muốn đem sự tự tin của hắn kéo ra khỏi hố.

"Cảm ơn anh đã tặng cho em cái này, em rất thích. Chúng ta đi đâu ăn tối đây? Em đói quá." Cô nhón chân lên, ấn trên má hắn một nụ hôn.

"Lên xe rồi nói tiếp." Sắc mặt nghiêm nghị của Quan Chấn Ngôn đến lúc này trở nên nhu hòa hơn, hắn mở cửa xe, để cho cô ngồi vào trước.

Cô cẩn thận từng li từng tý đặt bồn hoa lên bệ của xe hơi, rồi mới cười khanh khách, quay người lại, chủ động dựa vào hắn.

Quan Chấn Ngôn nhủ mày, không hiểu ý nghĩ của cô, lại không từ chối để cho bàn tay nhỏ bé cầm tay hắn.

Nếu như cô không muốn cùng hắn cùng nhau trở về nhà, thì tại sao lại như chim nhỏ nép vào người hắn, dựa vào hắn.

"Em muốn đi đâu ăn cơm?" DDDDLLQQDD

"Đến Ngô Chao Thọ, có được hay không? Em thích món cay Tứ Xuyên ở đó."

"Ngon lắm sao?" Hắn đối với quán ăn cũng không có ấn tượng lắm.

"Cũng khá được." Ánh mắt trong sáng đầy mong đợi của Đỗ Nhược Đồng nhìn hắn.

"Em thích là tốt rồi." Quan Chấn Ngôn nói, miễn cưỡng nhếch khóe miệng.

Đỗ Nhược Đồng nghiêng thân nói cận kề địa chỉ với Vương thúc xong, lại dựa trở về trong ngực hắn, ngửa đầu nhìn hắn.

"Em biết rõ bây giờ anh có một đồng vấn đề muốn hỏi em, hãy đặt câu hỏi đi."

"Tại sao không về nhà cùng anh?" Hắn nhủ mày, trực tiếp hỏi.

"Anh nghĩ là tại sao em lại không muốn trở về nhà?" Cô hỏi ngược lại.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn cô, thấp giọng nguyên rủa một tiếng. Bây giờ cô đang gây khó khăn cho hắn sao?

Quan Chấn Ngôn từ từ tăng tám kính đen giữa ghế lái và lưng ghế lên, hắn nghiêng người bắt được hai vai cô, trừng mắt đen sắc bên nhìn thẳng mắt cô.

"Em thật sự không còn suy nghĩ chuyện của La Gia Lệ chứ? Anh không phải đã giải thích rõ sao?" Hắn gầm nhẹ.

"Em tin tưởng anh."

"Vậy em còn nghi ngờ cái gì? Tại sao không về nhà cùng anh?" Mặt hắn nghiêm lại, trong mắt thoáng ra tia không vui.

Đỗ Nhược Đồng giữ lấy mặt hân, nghiêm trang nói: "Bởi vì một khi em về nhà, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi chính mình."

"Lời của em có ý gì?" Quan Chấn Ngôn bị cô làm cho khờ khạo, không hiểu trong đầu của cô, rốt cuộc giấu bao nhiêu ý tưởng cổ quái. Hân đã vì cô mà thay đổi rất nhiều, không phải sao?

"Một tháng anh đến công ty một lần, 99% thời gian là xử lý công việc, luôn một mình ở trong thư phòng. Người trong nhà coi anh là quốc vương, không ai dám ồn ào, cũng sẽ không đi ra khỏi thế giới của anh. Cho nên, chẳng những em không trở về nhà, hơn nữa ——" Đỗ Nhược Đồng hít một hơi thật sâu, nghiêm túc đưa mắt nhìn mắt của hân, nói: "Em còn hi vọng anh có thể cùng em chuyển ra ngoài một thời gian ngắn."

Quan Chấn Ngôn nhìn khuôn mặt nghiêm chỉnh nhỏ nhắn của cô, trong lòng lại phiền não. Tại sao cố cứ khẳng khẳng muốn kéo hân vào đám đông? Như bây giờ có gì không tốt!

"Em cho rằng chuyển ra ngoài sẽ thay đổi được anh?" Hân cười nhạt.

"Em chỉ hy vọng cuộc sống của anh cùng những người bình thường giống nhau." Đỗ Nhược Đồng nhìn thân thể đột nhiên chấn động của hân, cô cầm chặt bàn tay nắm thành quyền của hân, vuốt ve trấn an.

"Anh đừng kích động, bây giờ em thử lấy thái độ tự nhiên nhất cùng anh chung đụng. Ở nhà, không ai dám ở trước mặt anh nhắc đến hai từ 『bình thường』, đúng không? Ở trong mắt mọi người, anh cùng người bình thường cũng không có gì khác nhau." Cô dịu dàng nói.

"Cho nên, bây giờ là em đang chỉ trong lòng anh không bình thường sao?" Hân hất tay của cô ra, cắn răng nghiến lợi nói.

"Không cần giống như con nhím luôn phản bác mỗi câu nói của em, ít nhất buổi sáng anh đối mặt với Lưu lão sư, cũng không tốt——"

"Chỉ vì buổi sáng anh hi vọng chú ý đến thân thể, không muốn em đi làm, em liền đem anh xếp vào loại nam nhân muốn sở hữu, hạn chế hành động của em!" Khuôn mặt hân xanh mét, ngắt lời cô.

"Anh toàn tự quyết định! Anh không tin tưởng em cùng lão sư chẳng qua là quan hệ bạn bè đơn thuần, anh cũng không tin tưởng em thật sự thích anh. Bởi vì anh đối với mình không có lòng tin, anh không tin tưởng mình cũng có một phần quan hệ hôn nhân vĩnh cửu, cho nên anh muốn nắm trong tay tất cả." Cô đem tất cả ý nghĩ trong lòng nói ra khỏi miệng.

Mặc dù cô dùng một tay đẩy ngã, hậu quả đẩy trúng vết thương của hân, sẽ làm hân đau, cô vẫn kiên trì muốn dẫn máu xấu trong nội tâm của hân chảy ra. Như vậy vết thương của hân mới có cơ hội khỏi hẳn, như vậy tương lai của bọn họ mới có thể khỏe mạnh mà đi được lâu dài. Hân cần cơ hội tiếp xúc cùng người khác thật nhiều, mà không phải một mình hân ở trong tòa thành.

Đỗ Nhược Đồng kiên định nhìn hân, không cho mình lùi bước dưới ánh mắt hung ác của hân.

"Em cho rằng mình là nhà tâm lý học sao? Muốn tìm lý do đẩy anh ra, em có thể nói rõ!" Bỗng dưng Quan Chấn Ngôn mắt không chế gằm nhẹ ra tiếng, bàn tay ôm chặt bả vai cô.

"Không phải em muốn tìm lý do đẩy anh ra, em muốn cho anh cơ hội để chúng ta thân thiết hơn!" Cô đề cao giọng, bởi vì hân cố chấp mà hơi cau.

"Anh nghe tới tất cả là một đồng lời nói nhảm! Em đã là người thân thiết nhất của anh!"

"Anh cảm miệng cho em!" Vành mắt Đỗ Nhược Đồng hồng hồng, đưa tay đảo qua môi hân. "Anh phát hiện ra không? Mỗi khi một chuyện không như anh tính toán, tinh thần của anh sẽ biến đổi lớn, anh sẽ bắt đầu hoài nghi anh có chỗ nào không tốt, có chỗ nào không『bình thường』? Nếu như anh không tin tưởng mình đáng giá để em yêu, vậy em tại sao lại muốn đi yêu người không đáng giá để em yêu?"

"Anh . . . ." Quan Chấn Ngôn nhìn nước mắt rơi trên khuôn mặt cô, hân nói không ra nửa chữ .

Hân chộc cô khóc!

Mà điều càng làm cho hân cảm thấy kinh hoàng luống cuống hơn là : tất cả lời cô nói đều là sự thật.

Chỉ cần niềm vui, sự sung sướng của cô đều không xuất phát từ hân, trong lòng hân run sợ mà cho rằng mình phải buông tha cô, hân cũng không có cách nào vui vẻ.

"Em có thể mặc kệ anh, tiếp tục cuộc sống giàu sang của thiếu phu nhân. Em biết anh rất yêu em nhưng, anh vĩnh viễn đối với em không có cảm giác an tâm. Anh cho rằng em thích nói những thứ kia để anh tức giận sao? Em chỉ muốn anh có thể mỗi ngày đều vui vẻ thôi ——" nói đến đây, Đỗ Nhược Đồng khóc không thành tiếng.

Cô vui mặt vào tắm chốn ở giữa, bởi vì nước mắt không thể thu lại được, mà cô không muốn hân thấy mình xấu xí như vậy.

Quan Chấn Ngôn nhìn hai vai cô khóc đến run rẩy, tim của hân đau nhói .

"Đừng khóc, đừng khóc..." Quan Chấn Ngôn dùng sức ôm cô vào trong ngực.

Đỗ Nhược Đồng khóc đến đau lòng, nào có biện pháp nói dừng là dừng, cô túm lấy áo của hân, khóc không tự kiềm chế được.

"Đừng khóc, em nghĩ như thế nào liền như thế đấy! Em nghĩ anh cần thích ứng cuộc sống bình thường như thế nào cũng tùy em, em nghĩ chúng ta cần dọn ra ngoài ở, vậy cùng nhau dọn ra đi!" Hấn gầm nhẹ ra tiếng, chỉ sợ cô khóc sẽ xảy ra vấn đề gì .

Đỗ Nhược Đồng cho là mình nghe lầm, cô ngẩng đôi mắt đầm lệ lơ mờ lên nhìn về phía hấn.

"Cuối cùng cũng dừng khóc." Quan Chấn Ngôn lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô.

"Thật... Sao... Ách!" Đỗ Nhược Đồng lúng túng cắn môi, nuốt vào một tiếng nức nở nghẹn ngào.

"Anh lừa gạt em sao?" Nhìn cô khóc đến sưng cả mắt, lỗ mũi đỏ rực, Quan Chấn Ngôn cau mày. Sau này sẽ không để cho cô phải khóc thương tâm như vậy nữa, cô khóc đến nỗi hấn cũng hít thở không thông nữa rồi.

"Anh sẽ không phải hối hận, nhất định sẽ không hối hận ." Cô kích động ôm cánh tay hấn, hai mắt đầm lệ." Chờ anh thích ứng cuộc sống chân thật, chờ trong lòng anh không còn những bất an nữa, anh phải nhận được vui vẻ của mình, em cũng vui vẻ như anh , còn có ——"

Ừm, cô vẫn còn sử dụng thuốc tránh thai, hay là trước đừng nói ra khỏi miệng. Tránh cho hấn sau khi nghe xong, lại nổi trận lôi đình.

Đỗ Nhược Đồng tròn tròn mắt, tạm thời quyết định không nói.

"Còn có cái gì?" Quan Chấn Ngôn chột nhứ mày, quay mặt cô lại, bốn mắt nhìn nhau.

"Còn nữa..., một lễ vật thần bí." Cô chỉ có thể nói như vậy.

"Lễ vật? Là con sao?" Ánh mắt Quan Chấn Ngôn đột nhiên lóe sáng như bầu trời đầy sao, hấn nắm chặt bả vai cô, kích động hỏi."Thật sao?"

"Em còn chưa có con mà." Đỗ Nhược Đồng đỏ mặt, liếc nhìn hấn một cái.

"Thật là tiếc." Quan Chấn Ngôn thở dài, nhướn mày."Vậy trở về tiếp tục cố gắng?"

Đỗ Nhược Đồng đỏ mặt, nũng nịu liếc hấn một cái.

"Nhược Đồng, ngã tư đường « Trung Hiếu » đã đến, chú dừng xe ở ven đường." Ông nói điện thoại truyền đến giọng nói của Vương thúc ngồi trước.

"Mắt cũng khóc sưng lên, như thế này làm sao ăn cơm?" Hấn gõ nhẹ xuống đầu cô.

"Mặc kệ, em muốn ăn. Muốn ăn thịt bò nướng cay cùng thịt non mềm mại." Cô cắn môi, nuốt nước miếng.

Quan Chấn Ngôn nhìn bộ dạng thèm ăn của người vợ ưu nhã từ trước đến nay mà cảm thấy đáng yêu, không nhịn được bật cười.

"Xuống xe thôi." Hấn nheo má cô.

Hai người xuống xe, Đỗ Nhược Đồng chỉ đường cho hấn, bởi vì mắt đỏ hết lên, nên chôn mặt trong ngực hấn.

Quan Chấn Ngôn cao, tư thái Đỗ Nhược Đồng thon dài, một khí thế bức người, một khí chất ưu nhã, khiến người khác không tránh được muốn gần nhìn một chút.

Quan Chấn Ngôn mím môi, vẻ mặt không vui cầm lấy tay cô bước nhanh về phía trước.

Đi vào quán, bà chủ là người nước ngoài có mấy phần phong tình tiến lên đón , giúp bọn hấn sắp xếp một chỗ ngồi.

"Người ở đây quá nhiều." Quan Chấn Ngôn nói xong uống một ngụm trà, cảm thấy rất có cảm giác bị áp bách.

"Nhưng ăn thật ngon." Đỗ Nhược Đồng kéo lấy tay của hấn, ánh mắt trông mong nhìn hấn.

Quan Chấn Ngôn thở dài, chỉ có thể cảm thấy may mắn cô là vợ của hấn, mà không phải là đối thủ trên thương trường, nếu không hấn sẽ thua không đáng giá một đồng.

"Gọi thức ăn thôi." Hấn chỉ có thể nói như vậy.

.....

"Thật quá đã!"

"Ăn đồ cũng hô quá đã?" Quan Chấn Ngôn không cho đúng, lấy khăn tay ra, thay cô lau đi mồ hôi trên trán.

Khí trời nóng bức, mới đi ra khỏi máy điều hòa trong quán, ăn một đồng đồ cay, trên trán liền đã thấm ra mồ hôi rồi.

"Ăn thật ngon, không phải sao? Anh thực thích loại cá biển này, không phải đem bát đậu cùng cá chép ăn sạch sẽ sao." Cô vui vẻ nhìn hắn, cũng không cho phép hắn phủ nhận.

"Thức ăn bọn họ xào độ lửa vừa đủ, ngay cả hương vị của đậu hũ cũng tốt, quả thật không tệ." Quan Chấn Ngôn thỏa mãn gật đầu nói.

"Vậy tối mai chúng ta trở lại ăn."

"Ừ." Quan Chấn Ngôn chẳng nói đúng sai đáp một tiếng.

Đỗ Nhược Đồng vui vẻ kéo tay Quan Chấn Ngôn, cười hi hi đi về phía trước.

"Không có việc gì liền cùng một đám người chen chúc trong quán ăn dùng cơm, đây chính là việc anh phải cùng với em thích ứng cuộc sống bình thường sao?" Nhìn cô cười mặt mày hớn hở, hắn không nhịn được lên tiếng hỏi.

Dù sao ngoan ngoãn bị người ta dắt mũi đi cũng không phải bản tính của hắn. Hắn có thói quen chủ động xuất kích, muốn từ đáp án của đối phương tìm được đầu mối.

"Ít nhất anh sẽ dần dần quen, thói quen cùng người khác chung đụng, thói quen không phải ai cũng chú ý đến vết thương của anh. Trọng điểm là, anh sẽ bắt đầu cảm thấy thoải mái với cái thế giới này."

"Anh rất thoải mái ——" hắn không cho là đúng.

Đỗ Nhược Đồng đột nhiên dừng bước, cô đứng ở trước mặt hắn, kéo cả vạt của hắn ra, cời một chiếc cúc trên áo sơ mi, lộ ra xương quai xanh cùng chiếc cổ rắn chắc của hắn. Dĩ nhiên, cũng lộ ra vết sẹo mà hắn luôn canh cánh trong lòng.

"Em làm cái gì?" Quan Chấn Ngôn lật bàn tay cầm lấy cổ tay cô, ánh mắt trầm xuống.

"Để cho anh thoải mái hơn một chút." Cô nói.

Quan Chấn Ngôn mím môi, nắm chặt quả đấm, muốn cự tuyệt, nhưng lại không thể nói ra khỏi miệng.

Đáng chết, mới vừa rồi hắn cần gì nhanh miệng nói mình rất thoải mái!

"Trước tiên cời áo khoác xuống, có được hay không?" Ánh mắt ngập nước cầu xin của cô nhìn hắn.

"Đây là lần cuối cùng trong ngày hôm nay anh thuận theo ý em." Khuôn mặt Quan Chấn Ngôn cứng nhắc, cời áo khoác xuống.

Đỗ Nhược Đồng cười một cái với hắn, nhón chân lên, đem cổ áo sơ mi của hắn dựng thẳng lên, đem ống tay áo cuộn lên tới khuỷu tay.

"Mặc như vậy không phải thoải mái hơn sao? Anh mặc như vậy rất đẹp mắt, mặt có hình, vóc người lại đẹp, có dáng vẻ của người mẫu, so với người mẫu chuyên nghiệp còn có cảm giác quyền uy hơn, em thích!" Cô cười nói.

"Không cần cố ý nói những lời nói khiến anh vui vẻ như vậy, em không phải thích ngoại hình của anh. Lúc học đại học, còn không chú ý nhiều đến anh." Hắn nhíu mày, mí mắt hơi cau lại.

"Em biết rõ anh, nhưng thời điểm đó anh chói mắt như vậy, em chỉ coi anh là minh tinh mà đứng xa xa nhìn."

"Cho dù là xa xa nhìn, vẫn có thể thích." Khuôn mặt cau lại, cảm thấy thích một người thật là sự đầu tư thù lao lỗ vốn không có cách tính toán.

"Trọng điểm là hiện tại em so với ai khác đều quan tâm anh hơn, như vậy là đủ rồi." Cô ôm lấy mặt của hắn, nghiêm túc tỏ thái độ.

Quan Chấn Ngôn nhìn ánh mắt trong trẻo của cô, trong lòng đột nhiên xuất hiện sự vui sướng, nhưng vẫn giả bộ nghiêm nghị.

Hắn nắm tay cô đi tiếp về phía trước.

Trên đường Đỗ Nhược Đồng nhận được điện thoại của mẹ, sau khi kết thúc, cô trầm ngâm một lát.

"Tháng sau là thọ yến 90 tuổi của gia gia (ông nội) em, anh có thể cùng em tham gia được không?" Đỗ Nhược Đồng nhẹ giọng hỏi.

"Anh nhớ là trước đây không lâu, mới nói một câu 『Đây là lần cuối cùng trong ngày hôm nay anh thuận theo ý em』." Hắn bắt đầu đi liếc nhìn cô một cái.

"Vậy ngày mai anh trả lời em vấn đề này thôi." Đỗ Nhược Đồng vừa nghe, nhịn không được, cười."Em không chấp nhận đáp án』 không』 này, anh đã nói qua cái gì trong cuộc sống cũng theo em, giúp gia gia chúc thọ coi như là xã giao bình thường thôi."

Quan trọng nhất là, cô hy vọng tất cả mọi người có mặt ở đó cũng có thể biết hắn là một nam nhân thật tốt.

"Anh có cảm giác mình đã lên nhầm thuyền giặc." Khóe môi Quan Chấn Ngôn hạ thấp xuống, không cười cũng không tức giận.

"Em không có xấu như vậy !" Đỗ Nhược Đồng nói xong, lại chột dạ nháy mắt. Cô nhấp môi dưới, quyết định nói thật: "Mẹ em nói cho em biết, đêm chúc thọ hôm đó, La Gia Lệ cũng sẽ đến."

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn cô, nhất thời đường cong trên mặt hẳn trở nên nghiêm nghị.

"Anh không muốn gặp cô ấy." Hấn nghiêm trang nói, ánh mắt tuần lệ trừng mắt nhìn cô, không cho cô coi thường cảm thụ của hẳn!

"Cho em một cái lý do anh không muốn gặp cô ấy."

"Bởi vì..." Quan Chấn Ngôn vài lần há mồm, lại vài lần cầm miệng, phát hiện hẳn không nói ra khỏi miệng được. NNNNQQQQ

Bởi vì ghét bỏ La Gia Lệ? Bởi vì La Gia Lệ tham tiền? Bởi vì thống hận La Gia Lệ đã từng đem thế giới của hẳn đẩy vào địa ngục?

Ngẫm nghĩ lại, dường như những thù hận kia cũng không quan trọng như vậy.

Mất đi La Gia Lệ thì như thế nào? Dù sao hẳn vẫn tìm được người quan trọng nhất trong sinh mệnh của hẳn.

"Vật đổi sao dời, không có lý do gì không thể gặp mặt, đúng không? Ghi hận cô ấy, chẳng qua là để cho bên trong lòng của anh đều là hận ý. Chúng ta cùng nhau đối mặt với cô ấy đi, để cho cô ấy xem một chút bây giờ anh tốt đẹp bao nhiêu, để cho cô ấy xem một chút, anh là một nam nhân đáng giá để em quan tâm." Đỗ Nhược Đồng đưa tay trượt vào bàn tay của hẳn, cùng hẳn vững vàng mười ngón tay đan lấy nhau.

Cánh tay dài của hẳn duỗi ra ôm cô vào lòng mà quên mất rằng bọn họ đang đi trên đường cái.

"Trên thực tế, mục đích chủ yếu là em hi vọng anh có thể cùng em tham gia thọ yến của gia gia. Em có tư tâm, em ghét những người kia chưa từng gặp qua anh đã đồn đại anh là người cô đơn, em muốn bọn họ biết anh so với bọn hẳn tốt hơn gấp trăm lần." Cô dùng sức ôm lấy hông của hẳn, ở trước ngực hẳn nói nhỏ .

"Nhắc nhở anh lần tới muốn thuyết phục đối phương thống nhất thì nhất định phải tìm em đi làm thuyết khách." Cầm Quan Chấn Ngôn chống lên tóc cô, khàn khàn nói.

Đỗ Nhược Đồng ngẩng đầu lên, mắt ngằn lệ diêm tĩnh mà cười với hẳn

"Đi thôi, đừng làm cho Vương thúc đợi quá lâu. Đưa em trở về khách sạn trước đã." Cô dịu dàng nói.

"Một mình em ở khách sạn, không sợ bị người khác nói vợ chồng chúng ta bất hoà à? Em không sợ mẹ em lại lấy danh nghĩa quan tâm, tìm cái gì Mike tới quấy rầy em?" Quan Chấn Ngôn ôm lấy eo nhỏ của cô.

"Anh đừng tưởng rằng nói như vậy, em liền ngoan ngoãn theo anh trở về, ngày mai em đi tìm nhà trọ, sau đó anh phải cùng em cùng nhau chuyển ra." Cô sẽ không cho hẳn trốn vào nơi tối tăm không ánh mặt trời trong thư phòng lần nữa.

"Ai muốn em theo anh trở về? Ý của anh là, anh sẽ cùng đi với em đến khách sạn, ngày mai cùng đi tìm nhà trọ gần hạn." Hấn nhíu mày, cười một tiếng.

"Nhưng ——" Đỗ Nhược Đồng sững sờ, đột nhiên có cảm giác sập bẫy.

"Em hi vọng anh có thể dọn ra ngoài ở, nhưng thật ra là một cách khiến anh sinh ra lòng tin thay đổi qua trình đối với mình. Quá trình này, đối với vợ chồng chúng ta cùng ở một phòng, cùng ngủ một giường lớn, sẽ không có có bất kỳ ảnh hưởng, đúng không?"

Hẳn nói không sai, Đỗ Nhược Đồng chỉ có thể gật đầu.

Quan Chấn Ngôn nhíu mày cười một tiếng, vô cùng vui sướng cầm tay cô.

"Đi thôi, chúng ta trở về khách sạn."

Đỗ Nhược Đồng cùng Quan Chấn Ngôn đi ra thang máy đến tiệm cơm lầu ba mươi.

Lúc này, một đôi nam nữ lướt qua bọn họ, đi vào thang máy.

Khuôn mặt của người đàn ông trung niên khiến Đỗ Nhược Đồng sững sờ một chút, cô quay đầu lại, trước khi cửa thang máy đóng lại, nhìn bọn họ lần nữa ——

Đó không phải là chồng của La Gia Lệ sao? Cô gặp qua hẳn một lần, dáng vẻ của hẳn để lại ấn tượng khắc sâu trong cô.

Nhưng bên cạnh hẳn lại không phải La Gia Lệ, mà là một nữ nhân trẻ tuổi có vóc người mỹ lệ.

Haiz —— Đỗ Nhược Đồng rũ mắt, khẽ cắn chặt môi.

Quan Chấn Ngôn nhìn cô một cái, cầm tay cô, đi vào phòng, hẳn khơi cảm của cô hỏi: "Em biết người đàn ông kia?"

"Hắn là chồng La Gia Lệ."

"Đáng đời khi cô ta gặp phải loại đàn ông này." Quan Chấn Ngôn cười lạnh một tiếng.

"Chớ nói như vậy, bởi vì động cơ lập gia đình của cô ấy không đúng, cho nên hiện tại phải gánh chịu hậu quả này, nhưng chúng ta không cần thiết phải ở sau lưng cô ấy chê cười." Đỗ Nhược Đồng nghiêm túc nói.

"Em có phải đồng tình quá nhiều không?" Hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn cô.

Đỗ Nhược Đồng thờ dãi, kéo tay hắn, đi tới sofa ngồi xuống. Cô rất tự nhiên dựa vào ngực hắn, thấp giọng mà nói: "Trước đây cô ấy đối xử với anh như vậy, em cũng vậy rất tức giận. Anh có hận ý với cô ấy là điều tự nhiên, chỉ là ngàn vạn lần đừng đem về hận ý này đặt tại trong lòng, vậy sẽ khiến anh không vui. Chúng ta mặc kệ cô ấy là được rồi."

"Vậy mà em còn bắt anh phải chạm mặt cô ấy ở bữa tiệc của gia gia tháng sau?" Hắn vuốt ve lỗ tai cô, thấp giọng hỏi.

"Động cơ khác nhau nha! Hiện tại em đã biết rõ ngọn nguồn tình cảm của hai người, thứ nhất em muốn cùng cô ấy nói rõ ràng. Thứ hai, đương nhiên là không cho nữ nhân kia ở bên ngoài nói lung tung, truyền ra bất kỳ lời đồn nào sẽ làm anh tức giận."

Quan Chấn Ngôn chưa bao giờ cảm tạ ông trời, nhưng giờ khắc này, hắn thật cảm tạ..

Hắn cảm ơn ông trời cho hắn thông minh cùng nghị lực, khiến cho hắn có thể thành công trong sự nghiệp, thông qua lợi thế cửa ải người một nhà kia, cưới được cô.

Cô đã thay đổi sinh mệnh của hắn.

Cô khiến cho hắn cảm thấy hạnh phúc.

Đôi tay hắn đặt ở trên vai của cô, đưa mắt nhìn mắt cô, thận trọng nói: "Anh yêu em"

"Em cũng ——" Đỗ Nhược Đồng tay nhỏ bé thật chặt néo lấy bờ vai của hắn, kích động đến nổi tứ chi đều run rẩy, nói: "Em cũng vậy thật yêu, thật yêu anh..."

Đỗ Nhược Đồng không muốn khóc, tuy nhiên nước mắt rờn rờn chảy ra rồi, gò má ướt đầm dựa vào cổ hắn, làm ướt cổ áo của hắn.

"Thật ra thì... Em rất sợ anh thích nữ nhân khác, trong gia đình truyền thống của chúng ta, nam nhân đều có tiểu lão bà như ba em, đại bá em, nhị ca của em, tất cả đều có tình nhân bên ngoài..." Cô lẩm bẩm nói nhỏ, rung mình một cái.

Quan Chấn Ngôn nâng cằm của cô, ngón tay kiên định phát nhẹ vệt nước mắt trên mặt cô.

"Muốn anh thích một người, em cho rằng đây là chuyện rất đơn giản sao? Từ lúc đại học anh đã thích em, đến nay đã mười năm. Em cho rằng anh còn có mấy mười năm có thể bỏ phí?"

Hắn nghiêm trang nói, mà cô thì nín khóc mỉm cười.

"Nên lo lắng là anh. em có nhớ hay không, Quan Ngữ trước còn nói đùa, nói hắn mỗi lần cùng em nói chuyện thì anh hung ác nghĩ phi đao bắn người. Anh thừa nhận anh không thích hai người nói chuyện vui vẻ như vậy, giống như hai người mới là một đôi." Quan Chấn Ngôn nhấp môi dưới, vẫn còn có chút cảm giác.

"Ngu ngốc, cho dù em nói chuyện với ai, chẳng lẽ em sẽ quên tim của mình ở nơi nào sao?" Cô trừng phạt căn mũi của hắn, nói.

"Cùng một lý do." Hắn nắm chóp mũi cô.

Đỗ Nhược Đồng thỏa mãn thờ dãi, nhắm mắt lại cứ như vậy dựa vào trong ngực của hắn, người vừa buông lỏng xuống, tối hôm qua cả đêm chưa ngủ cùng một ngày mệt mỏi liền toàn bộ dâng lên.

Cô buồn ngủ quá...

Quan Chấn Ngôn ngắm nhìn cô —— chóp mũi cô hồng hồng, bên má tuyết trắng ứng đỏ, trên lông mi thật dài còn có mấy giọt nước mắt trong suốt, tinh khiết giống như viên trân châu màu hồng.

"Bây giờ anh bắt đầu cảm thấy ở khách sạn không phải là một chuyện xấu."

Quan Chấn Ngôn nói nhỏ, ôm ngang cô, cô bỗng nhiên mở mắt ra, còn chưa có phản ứng kịp, hai người cũng đã nằm lên giường lớn tuyết trắng.

Quan Chấn Ngôn vỗ vào cổ tay cô, tóc mềm mại xoa trên giường.

Hắn khẽ cắn mũi cô, cô khẽ nhếch môi, nghiêng đón nụ hôn của hắn. Hắn mút chặt đầu lưỡi cô, ham muốn đôi môi mềm mại của cô, tham luyến lấy mùi của cô, nụ hôn dần dần trở nên nóng rực.

Tinh thần của cô không tốt, đầu choáng váng trầm trầm, không có hơi sức, nhưng hấn ở trên người cô dấy lên ngọn lửa nhiệt tình làm cho cô không cách nào không đáp lại.

"Chờ một chút... Người ta còn chưa có tắm." Cô thờ gấp một tiếng, đoạt lại tay của mình, kéo lại vạt áo bị hấn kéo đến bả vai.

"Cùng nhau tắm?" Đầu ngón tay của hấn tự động cời ra cúc quần jean của cô, ngón tay dài lướt qua bụng mềm mại.

"Không cần. Em muốn tắm thật lâu, tắm đến có hương thơm mới đi ra ngoài." Điểm này, cô rất kiên trì."Cho nên, anh đi tắm trước đi."

"Em vĩnh viễn đều có hương thơm." tròng mắt đen nóng rực nhìn chòng chọc cô, đột nhiên nhận thấy ở dưới hốc mắt tím bầm, một lời nhiệt huyết thế là chậm rãi trở lại bình thường.

Hấn muốn yêu cô, nhưng cô cần nghỉ ngơi.

"Nhanh đi tắm đi." Đỗ Nhược Đồng bị nhìn thờ không nổi, khẽ đẩy hấn xuống.

Quan Chấn Ngôn theo lời đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Đỗ Nhược Đồng ôm gối đầu mềm nhũn, nằm ở mép giường, cảm giác mình rất hạnh phúc.

Linh Linh linh...

Đỗ Nhược Đồng bắt máy di động, tin tức từ đầu kia bên di động truyền đến, khiến cô không nhận được vui vẻ cười ra tiếng, tiếng cười khiến cả căn phòng đều tràn ngập sự vui sướng.

"Hào, ngày mai gặp." Nói chuyện một lát sau, Đỗ Nhược Đồng cúp điện thoại.

Quan Chấn Ngôn nhú mày đi ra từ phòng tắm, nhú mày hỏi: "Sao cười vui vẻ như vậy?"

"Mới vừa rồi Lư lão sư ——" Đỗ Nhược Đồng cười quay đầu lại, lại hoàn toàn quên mình vốn là muốn nói gì.

Hồng Quan Chấn Ngôn được quần một chiếc khăn trắng, đứng ở cửa, cầm trong tay một cái khăn lông, lau đến khi tóc đen khô rũ xuống trên bờ vai, cũng xóc xếch, hấp dẫn.

"Tại sao anh không mặc quần áo?" Cô lắp bắp hỏi.

"Vương thúc còn chưa có đem quần áo của anh đưa tới, anh không mặc quần áo dơ."

Ý tứ của hấn là, hấn hiện tại không xấu hổ? Tầm mắt Đỗ Nhược Đồng nhanh chóng nhìn toàn thân hấn một lần, ánh mắt không cẩn thận dừng lại ở cơ bụng cùng bắp chân.

"Em mới vừa nói có tin tức gì tốt?"

"Lúc trước em giúp Lư lão sư tạo cảnh một nhóm hoa sen trên nước, Nghiệp Giả mới trở về nước, thấy rất thích đó! Nghiệp Giả muốn em sáng sớm ngày mai đến nơi đó, buổi trưa đưa các khách quý Nhật Bản tới trước, bố trí lại phòng khách cùng sân nhà. Cho nên, ngày mai phải dậy sớm, sáu giờ phải đến tiệm." Cô hưng phấn tuyên bố.

"Sáu giờ, sớm như vậy? Như vậy em chỉ được ngủ một vài giờ ——" Quan Chấn Ngôn nhú mày, môi mông bêu một cái.

"Công việc thích làm, không ngại sớm muộn gì. Trước đây, cũng là bởi vì thích anh, cho nên mới phải nghiêm túc đi chợ mỗi ngày, hiểu rõ sở thích của anh, muốn vì anh mà bỏ công sức." Cô ngồi ở mép giường, ngửa đầu nhìn hấn, bắp chân tuyết trắng vui vẻ đá qua đá lại.

"Như vậy anh phải nhanh một chút rồi hả?" Quan Chấn Ngôn đứng ở trước mặt của cô, ánh mắt tựa như ngôi sao nhìn vào trong mắt cô.

"Nhanh một chút làm cái gì?" Đỗ Nhược Đồng nuốt ngụm nước miếng, cảm thấy hương thơm của hấn sau khi tắm là một loại độc khiến người ta mê mẩn.

"Nhanh một chút 『 yêu em 』, để em ngủ sớm, để em dậy sớm ——" Quan Chấn Ngôn cúi đầu nói, khí nóng thổi qua viền tai trắng như tuyết của cô.

"Gạt người, anh sẽ không để cho em ngủ sớm dậy sớm! Anh mỗi lần cũng..." lỗ tai cô hồng hồng, nhịp tim như trống đánh, nói không được.

"Cũng làm rất nhiều lần? Còn làm thật là lâu?" Đầu ngón tay của hấn hài hước xẹt qua gương mặt phấn hồng của cô, đôi môi mút chặt đôi tai như bông tuyết của cô, hy vọng có thể hòa tan cô.

Đỗ Nhược Đồng nắm chặt tay, đầu ngón chân xoắn lại với nhau.

"Dù sao... anh khiến người ta mệt vô cùng, ngày mai em muốn dậy sớm... Không cho phép..." kháng nghị của cô lại thờ gấp lại không có lực, một chút lực cũng không có.

"Anh trêu em thôi. Em nhanh đi tắm, sau đó nhanh lên giường ngủ!" Quan Chấn Ngôn cười nhẹ, ngẩng đầu lên, đôi tay của hắn đặt ở dưới nách cô, dùng sức liền đem cả người cô đứng lên.

Đỗ Nhược Đồng mãnh liệt nháy mắt, có chút không dám tin.

Hắn nói, hắn đang trêu cô? ! Cái người được gọi là ác ma máu lạnh, lại trêu chọc cô? ! Trái tim cô ảm áp, muốn khóc.

"Anh mang theo một vật cho em." Quan Chấn Ngôn từ trong túi lấy ra hoa tai làm bằng ngọc trai.

"Oa!" Đỗ Nhược Đồng thật vui vẻ, nhảy người lên, ấn xuống môi hắn một nụ hôn

"Em thích đôi hoa tai này?"

"Bởi vì đây là lần đầu tiên anh thoải mái mở lòng tặng quà cho em."

"Em.. Em có nghĩ tới nếu như mà anh không có cách nào vượt qua tâm kết của anh, vậy làm sao có cuộc sống bình thường được?" Hắn thốt lên hỏi, không được tự nhiên.

"Em có lòng tin với anh, anh nhất định có thể thay đổi. Không quan tâm đến chuyện anh phải tốn bao nhiêu thời gian, em sẽ luôn ở bên cạnh anh." Đỗ Nhược Đồng không suy nghĩ nói, dù sao hắn đã thay đổi. Chẳng qua là, hắn còn không biết thôi.

"Cám ơn em đã có lòng tin." Hắn xoa xoa tóc cô, dường như tán gẫu hỏi: "Đúng rồi, em nói sau khi anh thích ứng cuộc sống bình thường, em sẽ cho anh quà tặng thần bí gì?"

"Chính là em sẽ không——" Đỗ Nhược Đồng vội vàng cắn môi, giả vờ giận trừng mắt nhìn hắn. "Thiếu chút nữa bị anh lừa gạt mà nói ra, em muốn đi tắm." Cô hừ hừ mũi, chạy bước chậm vào phòng tắm, tiếng cười của hắn bay theo vào trong phòng tắm.

Khi Đỗ Nhược Đồng đi ra, cô thấy ông chồng dễ mất ngủ của mình, đang nằm ở chỗ vừa rồi tựa vào gối đầu, ngủ say như đứa con nít.

Cô mang theo nụ cười hạnh phúc lặng lẽ dựa vào trong ngực hắn.

Cô nghĩ, cho dù giờ phút này là đêm cuối cùng trong cuộc đời, cô cũng không oán hận...

Bạn đang đọc truyện *Dạy Đồ Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hôm nay, là ngày thứ 30 Quan Chấn Ngôn cùng Đỗ Nhược Đồng chuyển ra ngoài.

Mỗi ngày, Đỗ Nhược Đồng đi làm đến ba giờ chiều. NNNNQQQQ

Cô định đi đến tiệm cắt tóc, tuy nhiên bởi vì muốn sớm thấy Quan Chấn Ngôn một chút, cho nên quyết định hủy bỏ.

Ngày hôm trước hắn ra khỏi nước, sáng sớm hôm nay mới trở về. Mặc dù mới hai ngày không thấy, nhưng cô nhớ hắn đến mất ngủ. Thật dọa người!

Đỗ Nhược Đồng ngồi lên tắc xi, nói cho tài xế địa chỉ công ty Quan Chấn Ngôn, búi tóc lại lần nữa, thói quen vuốt hoa tai ngọc trai, sau đó cười vui vẻ.

Đến công ty tìm hắn, đây là lần đầu tiên!

Kể từ sau khi bọn họ dọn ra nhà trọ bắt đầu cuộc sống mới, mỗi ngày Quan Chấn Ngôn đều đến công ty đi làm.

Quan Ngữ len lén nói với cô, nói Quan Chấn Ngôn vừa tới công ty "đi làm" một tuần lễ, cả gian phòng làm việc yên lặng đến mức ngay cả tiếng cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Trước kia một tháng nhiều nhất đại lão bản tới công ty một lần, đột nhiên, ngày ngày lại đến. Nhiều người ngay cả nói chuyện cũng không dám dùng sức, chỉ sợ làm lão bản không vui, đá tất cả mọi người ra cửa công ty.

Chỉ là, nàng nghe Quan Ngữ nói, bây giờ tình trạng đã được cải thiện. Tuần trước còn có người bởi vì Quan Chấn Ngôn nói lên một phương án lập trình quá đặc sắc, dưới sự kích động huynh đệ vỗ xuống bả vai Quan Chấn Ngôn.

Nghe nói, ngay lập tức Quan Chấn Ngôn lạnh lùng liếc người nọ một cái, đang lúc mặt người kia trắng bệch, chỉ còn nước hai đầu gối không quỳ xuống

đất cầu xin tha thứ thì Quan Chấn Ngôn cũng không để ý nữa mà tiếp tục tiến hành thảo luận.

Đỗ Nhược Đồng cúi đầu, mím môi cười trộm. Chịu thôi, mỗi lần nhớ đến chuyện này, cô không nhịn được cười.

Xem ra ở trước mặt đồng nghiệp Quan Chấn Ngôn càng ngày càng có thể buông lỏng. Thậm chí, thỉnh thoảng cô cũng sẽ từ trong miệng Quan Chấn Ngôn, nghe được một chút chuyện về đồng nghiệp!

Cùng mọi người chung sống chính là một chuyện như vậy, cô tin tưởng không lâu nữa, Quan Chấn Ngôn sẽ khôi phục lại bộ dáng toả sáng như lúc học đại học.

Đỗ Nhược Đồng đứng ở trước cửa công ty, đi xuống tắc xi, chuẩn bị cho Quan Chấn Ngôn một bất ngờ.

Sợ quá nhiều đến hân, trước đó cô đã gọi điện thoại tới hỏi thăm Quan Ngữ. Quan Ngữ còn thần thần bí bí nói cho cô biết, hôm nay cô tới công ty không còn gì tốt hơn.

Đỗ Nhược Đồng đứng ở lối vào công ty, đẩy cửa thủy tinh ra.

"Xin chào, tôi có thể giúp được gì cho cô?" Tiểu thư trẻ tuổi ở quầy tiếp tân lễ phép cười hỏi.

"Xin chào, tôi muốn tìm Quan Chấn Ngôn." Khóe môi Đỗ Nhược Đồng khẽ nhếch, mắt ngọc mảy mai, tư thái tương đối động lòng người.

"Xin hỏi cô họ gì, tên gì, hẹn trước với giám đốc lúc mấy giờ?" Tiểu thư ở quầy tiếp tân tò mò đánh giá chiếc áo khoác màu kem của cô, áo ren ưu nhã thanh lịch màu be cùng quần lụa mỏng, với một búi tóc đơn giản, đeo một đôi hoa tai bằng ngọc trai, da trắng mịn như tuyết có khí chất mỹ nữ.

"Chị dâu, cuối cùng chị cũng đến rồi! Em đợi đến mức muốn ngủ rồi đây ——" Quan Ngữ từ cửa đi ra, cười đi tới bên người cô.

"Trên đường kẹt xe một chút." Đỗ Nhược Đồng dịu dàng nói.

"Oa, thì ra là phu nhân tổng giám đốc!" Quan Ngữ ở công ty mạnh mẽ tuyên truyền vợ chồng tổng giám đốc ân ái, tiểu thư quầy tiếp tân kinh hô một tiếng, đứng lên nhìn cẩn thận.

"Cô thật là đẹp." Cô gái kia nói. LLLQQQDDDDDDDDDD

"Cám ơn cô." Đỗ Nhược Đồng nhàn nhạt cười một tiếng, càng lộ vẻ thanh lệ xuất chúng.

Quan Ngữ huyt sáo một hơi, dẫn đại tẩu đi vào trong phòng làm việc.

Tiểu thư quầy tiếp tân lại bắt đầu bận rộn gọi điện thoại nội bộ, báo phu nhân tới chơi.

"Chị dâu, em gái quầy tiếp tân nói không sai, gần đây quả thật chị đúng là càng ngày càng xinh đẹp động lòng người rồi." Quan Ngữ về mặt cột nhà nói.

"Em không phải cũng cảm thấy đại ca em càng ngày càng dễ nhìn sao?" Đỗ Nhược Đồng trả lời như vậy.

"Không sai! Đại ca bây giờ là mối uy hiếp nghiêm trọng địa vị đệ nhất mỹ nam tử trong công ty của em rồi. Bình thường em hết sức hoà thuận láng giềng như vậy, không ngờ rằng không địch lại được nụ cười thỉnh thoảng xuất hiện của anh ấy, thực đúng là tức chết người!" Quan Ngữ đầy cảm phần nói.

Đỗ Nhược Đồng bật cười, tiếng cười khiến nhân viên quan sát.

"Đây chính là đại danh đỉnh đỉnh phu nhân giám đốc." Quan Ngữ hoa lệ dùng tay ra dấu, Đỗ Nhược Đồng ở phía sau làm ra hình dạng lóng lánh.

"Oa!" Sau một hồi tiếng kinh hô, tất cả các điện thoại di động, máy ảnh kỹ thuật số đều nhanh chóng giơ lên chụp một tấm hình.

Ai cũng biết bộ dạng tổng giám đốc trước khi kết hôn, xa cách tới mức nào. Tuy nói hiện tại tổng giám đốc vẫn không phải cái loại đối tượng có thể hi hi ha ha, nhưng ít nhất tương đối dễ dàng thân cận một chút. Nghe Quan Ngữ nói, tất cả những thứ này đều là công lao của phu nhân!

"Mọi người khỏe." Đỗ Nhược Đồng đối với mọi người hưng phấn, mỉm cười đáp lại.

"Không có cách nào, mọi người tò mò chị là thần thánh phương nào đã rất lâu rồi." Quan Ngữ bổ sung nói rõ, thuận tiện mở miệng giúp một tay đuổi người. "Mấy vị kia muốn cùng đại tẩu ta chụp chung. Giáp Ất, Bình Đinh, chờ một chút đi lên nữa. Ngộ nhớ đại ca biết các người trì hoãn đại tẩu tìm hân, kia hậu quả..."

Bỗng chốc, trước mắt Đỗ Nhược Đồng những người không có nhiệm vụ hoàn toàn biến mất.

"Hân đâu?" Đỗ Nhược Đồng cười hỏi Quan Ngữ.

"Đang họp."

"Vậy chị không có quá rầy hân chứ?" Cô ngừng bước chân, chân mày dưới hơi nhíu.

"Không, bây giờ chị đi vào là thích hợp nhất rồi, bởi vì hiện tại đề tài thảo luận có liên quan tới chị." Quan Ngữ hưng phấn nói.

"Chị?" Đỗ Nhược Đồng kinh ngạc dừng bước lại.

"Chị phải biết công ty chúng ta thường cố định quyền tiền cho những người bị khuyết tật, đại ca luôn luôn yêu cầu cho dù là công ty quyền tiền hoạt động, cũng hy vọng có thể tận lực phát huy ‘thà con săn sắt, bắt con cá rô’ hiệu quả. Lúc này chúng ta vì cả tập thể những người bị khuyết tật thành lập công trường cà phê, mà kế hoạch giao tiếp, hi vọng chị có thể đại diện phát ngôn hoạt động công ích lần này."

"Chị thích hợp sao?" Đỗ Nhược Đồng nghi ngờ hỏi, nhưng mà chuyện có thể trợ giúp người khác, ngược lại cũng không bài xích.

"Quan Chấn Ngôn nói lão bà là mỹ nữ, cực kỳ biết cách nói chuyện, sao lại không thích hợp?" ngón trỏ Quan Ngữ chống lên môi, làm dấu tay như muốn nói ‘‘chớ có lên tiếng’’ với cô, đẩy cửa phòng hợp ra.

Đỗ Nhược Đồng mới bước vào phòng họp, bên trong tiếng thảo luận bỗng chốc im bật, ánh mắt của mọi người toàn bộ đều tập trung vào trên người cô.

"Chị dâu của tôi, tôi mời chị ấy đi vào tham dự thảo luận." Quan Ngữ thấp giọng nói với mọi người.

Lúc này, Quan Chấn Ngôn đang đưa lưng về phía mọi người, mặt ngó ngoài cửa sổ, không hề chú ý tới dị trạng phía sau.

Đỗ Nhược Đồng hướng mọi người gật đầu lên tiếng chào hỏi, sau, nhất định im lặng đến bên cạnh Quan Chấn Ngôn.

"Này." Cô sờ nhẹ vai hắn, dịu dàng cười.

Bỗng dưng Quan Chấn Ngôn quay đầu lại, cô cười dịu dàng, nhất thời tiến vào trong lòng hắn. "Sao em lại tới?"

Trong phòng họp một nhóm người trợn mắt há mồm nhìn tổng giám đốc thường ngày vẫn nghiêm túc, khóe môi tươi cười nắm tay vợ, ôm cô vào ngực.

"Em quá rầy mọi người họp sao?" Cô hỏi, đưa tay giúp hắn điều chỉnh lại cà vạt.

"Hôm nay không sao cả, bởi vì bọn anh đang thảo luận tìm em làm người phát ngôn cho công trường cà phê dành cho người khuyết tật." Quan Chấn Ngôn cúi đầu ngắm nhìn cô, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì.

"Anh cảm thấy thế nào?"

"Trước đừng hỏi tới ý kiến của anh, em muốn làm người phát ngôn không?" Quan Chấn Ngôn nhăn mày, hơi nhếch môi, hoàn toàn không che giấu biểu tình dè dặt của hắn.

Đỗ Nhược Đồng cho hắn một nụ cười sáng lạn, bởi vì hắn mở miệng hỏi thăm, mà không phải là tự quyết định theo ý của mình.

"Nếu như có thể giúp càng nhiều người, dĩ nhiên em không bài xích, anh sẽ phản đối em phát ngôn sao?"

Quan Chấn Ngôn cau mày lần nữa, mím môi không nói.

Hắn đương nhiên biết nếu như Đỗ Nhược Đồng đại diện phát ngôn, công trường cà phê có thể đạt được hưởng ứng lớn hơn.

Cô xinh đẹp ưu nhã, nói năng hợp lý, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của truyền thông, truyền thông tất nhiên sẽ chủ động viết báo. Nhưng hắn không thích nhìn cô ra ngoài ánh sáng, không thích ánh mắt người khác ở trên người cô chỉ chỉ chỗ chỗ.

Nhưng hắn không phải cô, hắn không thể thay cô quyết định. Dù sao cái thế giới này, không phải mỗi người cũng đều do hắn làm chủ, tôn trọng lẫn nhau là phương pháp duy nhất để chung sống hài hòa.

"Chấn Ngôn, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em. Anh phản đối em phát ngôn sao?" Cô lại hỏi lần thứ hai.

"Anh không tán thành, nhưng không có phản đối." Quan Chấn Ngôn nói.

"Thật ra thì... Trong lòng em có một thí sinh tốt hơn!" Đỗ Nhược Đồng cầm bàn tay hắn, yên lặng nhìn hắn.

"Anh không thể nào phát ngôn." Quan Chấn Ngôn nhún mày lại, lập tức từ chối.

Hiện trường vang lên tiếng hít. Quả nhiên không hổ là phu nhân tổng giám đốc trong truyền thuyết, thật là to gan, nói cái mọi người không dám nói!

"Tại sao không thể nào là anh phát ngôn? Sau tai nạn xe hơi, sự nghiệp thành công lại ưu tú, chính là khích lệ tốt nhất." Đỗ Nhược Đồng trắng đen rõ ràng, mắt thẳng nhìn hắn, trong mắt đều bội phục hắn. HHEEEEOO

"Chị dâu, nói thật hay!" Quan Ngữ trước vỗ tay bảo hay.

"Chúng tôi cũng cho rằng tổng giám đốc là người thích hợp nhất." chủ nhiệm thiết kế vội vàng bổ sung thêm một câu.

Quan Chấn Ngôn nghiêng mắt nhìn qua một cái, lạnh đến nỗi khiến một đám người ngậm miệng lại. Đám người kia thật là to gan, lại dám đem động đến đầu của hắn.

"Nghỉ ngơi nửa giờ. Vấn đề này thảo luận sau." Quan Chấn Ngôn ôm vai Đỗ Nhược Đồng, trở về phòng làm việc của hắn.

"Có muốn cá cược hay không, cuối cùng kết quả sẽ là do đại ca tôi phát ngôn hay chị dâu xinh đẹp của tôi?" Quan Ngữ hứng thú nói.

"Tôi cá phu nhân sẽ phát ngôn."

"Tôi cá là tổng giám đốc."

"Tôi cá là bọn họ sẽ cùng nhau phát ngôn" Quan Ngữ cười như tên trộm mà nói.

Thế là một cuộc đánh cược sung sướng ở trong phòng hội nghị náo nhiệt được triển khai.

Xem ra không khí làm việc của cái công ty này, giống như bọn họ kinh doanh, thật đúng là càng ngày càng không buồn đấy.

Quan Chấn Ngôn mới đóng cửa phòng làm việc, liền kéo lấy thân thể của cô ấn vào ghế sa lon, hơn nữa không khách khí lôi cô ngồi trên đùi hắn, hôn lên môi cô.

Hai ngày không thấy cô!

Nhưng môi của cô vẫn giống như lần đầu tiên hắn hôn cô: tinh khiết, thơm ngọt như vậy.

Hắn kim lòng không được càng thêm yêu cầu lấy mềm mại của cô, cho đến khi cô thở không nổi, hắn mới buông nhẹ sức lực xuống, chậm rãi quyền luyến nuốt lấy hơi thở của cô.

"Em nhớ anh." cô nói trên môi hắn.

"Em nghĩ anh không nhớ em sao." Hắn buông môi cô ra, tròng mắt đen rạng rỡ đưa mắt nhìn cô.

Đỗ Nhược Đồng cười dùng trán chạm vào trán hắn, đôi tay ôm hắn thật chặt.

Trước kia, cô sẽ đem những lời thích, tưởng niệm này để ở trong lòng, âm thầm ngọt ngào. Hiện tại cô mới biết, những thứ yêu say đắm này một khi chạy ra trong miệng, vui mừng sẽ giống như quả bom nổ tung, nổ tung đến nỗi khiến hai người hạnh phúc vô tận.

"Sao lại đột nhiên chạy tới công ty?" Quan Chấn Ngôn hỏi.

"Không kịp đợi anh tan việc để nhìn thấy anh, cho nên chạy tới đây, không ngờ đúng lúc như vậy, vừa đúng lúc đụng phải mọi người đang chọn người phát ngôn. Em mới vừa đề nghị người phát ngôn khiến anh tức giận sao?"

"Anh có chút không cao hứng, bởi vì anh cũng không xác định mình đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, muốn đối mặt với sự quan sát nhiều người hay chưa." Môi Quan Chấn Ngôn phủ lấy đôi hoa tai bằng ngọc trai như tuyết trắng của cô, nói nhỏ.

"Thật xin lỗi, là em quá lỗ mãng rồi, em cho là anh đã tự tại không để cho những ánh mắt kia ảnh hưởng đến mình."

Đỗ Nhược Đồng bưng lấy khuôn mặt lạnh lùng của hắn, đầu ngón tay khẽ vuốt lấy vết sẹo sau tai hắn, trong khoảng thời gian này, đôi môi từng ly từng tý ghé vào lỗ tai hắn dịu dàng thì thầm——

"Tháng này, anh sẽ theo em đến chợ mua thức ăn, anh bắt đầu có thói quen không cần quàng khăn, nguyện ý lúc ở bên ngoài mặc áo ngắn tay. Anh có thể cùng em xếp hàng mua vé xem phim, cùng em đến cửa hàng chọn lựa quần áo của anh. Thậm chí anh còn đến khám trung y để chăm cứu cánh tay của anh, cũng cùng lão bản bán cà phê ở lầu dưới thảo luận về đồ cổ, nói thật vui... Em thật sự cho rằng cuộc sống của anh cùng em đã không có gì khác biệt nữa."

Quan Chấn Ngôn kéo người cô xuống trên choker, trừng phạt cắn cô một cái

Thấy chân mày cô cau lại, lo lắng hắn buồn không vui, ở trong lòng hắn thỏa mãn thờ dài.

Cô quan tâm tâm tình của hắn còn nhiều hơn là quan tâm tâm tình của mình, vậy hắn còn có thể làm sao đây? Đương nhiên là suy bụng ta ra bụng người, đừng làm cho cô quá lo lắng cho hắn.

"Anh thừa nhận, quả thật mọi người không đáng sợ giống trong tưởng tượng của anh như vậy." Hắn thành thật mà nói.

"Đúng vậy, hơn nữa khí thế của anh rất dễ người. Cho dù có người cảm thấy tò mò với vết sẹo của anh cũng không có can đảm mở miệng hỏi."

"Dĩ nhiên không ai dám hỏi. Đây là chuyện rất thực tế, nếu như mà sự nghiệp của anh không thành công như hôm nay, ánh mắt mọi người nhìn anh sẽ không phải như vậy." Quan Chấn Ngôn không cho là đúng nói.

"Cho nên, anh mới nên đứng ra để cho mọi người biết bề ngoài hoặc là sẽ ảnh hưởng đến phán đoán đầu tiên, nhưng một cái gì đó trong tâm trí của mọi người, anh nghĩ lực, cho nên bây giờ anh mới là chủ nhân lớn nhất ở chỗ này." Đỗ Nhược Đồng ngẩng đầu nhìn hần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thỏa mãn kiêu ngạo đối với hần. "Ồ trong lòng em, anh làm cái gì, đều có thể trong thời gian ngắn nhất làm được tốt nhất!"

Quan Chấn Ngôn nhìn thấy cô nhìn mình chăm chăm, không nhịn được khoe môi nâng lên.

"Trên thực tế, anh cảm thấy rằng cái gọi là『cuộc sống bình thường』, anh thích ứng tương đối tốt, anh nên có tư cách biết được phần quà bí mật đi!"

"Nếu như anh đồng ý phát ngôn cho hoạt động công ích này, em lập tức hai tay dâng lên phần quà bí mật này."

"Anh và em cùng nhau phát ngôn" Hần muốn cầu xin.

"Đương nhiên là không có vấn đề!" Đỗ Nhược Đồng vui vẻ nhảy vào lòng ngực của hần, ôm chặt lấy cổ hần.

"Anh sẽ cho mọi người biết, anh phát ngôn là vì em. Anh muốn khiến mọi người hiểu được, chỉ cần nguyện ý tháo xuống phòng bị để cố gắng, đó chính là cho mình cơ hội hạnh phúc." Hần ở bên tai cô nói nhỏ.

"Ừ!" Đỗ Nhược Đồng dùng sức gạt đầu, nước mắt từ từ rơi xuống từ trong hốc mắt.

"Đừng nghĩ dùng khóc thút thít tới phân tán lực chú ý của anh, em nói phải cho anh cái phần quà bí mật là gì?" Quan Chấn Ngôn hôn lên nước mắt của cô, cô ý búống bình xòe bàn tay về phía cô.

Đỗ Nhược Đồng cắn môi dưới, đột nhiên về mặt trở nên bất an.

"Anh nghe em nói xong đừng tức giận đó ——" cô nắm lấy áo sơ mi của hần, lấy âm lượng nhỏ nhất để nói.

"Nói đi ——" hần trầm giọng ra lệnh.

"Quà tặng thần bí là..." Cô ấp a ấp úng trong chốc lát, mới lấy dũng khí nói."Em quyết định dùng thuốc tránh thai bởi anh đã tìm về tự tin,vượt qua khúc mắc."

"Em uống thuốc tránh thai!" Sắc mặt Quan Chấn Ngôn trầm xuống, bỗng chốc đẩy cánh tay ở ngoài cửa cô ra, nhìn chòng chọc mặt cô.

"Đứng. Trước khi quan hệ của chúng ta chưa ổn định, em không hy vọng kéo vào một sinh mệnh nhỏ vô tội, như vậy sẽ chỉ làm tất cả phức tạp hơn." Đỗ Nhược Đồng sống lưng thẳng tắp, không chút nào né tránh nghênh nhìn ánh mắt nổi trận lôi đình của hần.

"Em không muốn, chẳng lẽ trước đó không nên cùng anh thương lượng sao? Em biết anh muốn có con, vậy mà em còn uống thuốc tránh thai!" Quan Chấn Ngôn gầm nhẹ, trừng mắt nhìn cô từ trên cao.

"Anh “suy bụng ta ra bụng người”, anh nên suy nghĩ một chút lập trường của em. Nếu như anh vẫn cảm thấy hoài nghi chuyện em thật tình yêu anh thì làm sao anh có thể mang đến cho con một gia đình bình thường được?"

"Em trái một câu bình thường, phải một câu bình thường, anh có nhiều không bình thường quá!" Quan Chấn Ngôn mắt không chế rống to ra tiếng, tức giận ở trong phòng làm việc muốn nổ tung lên.

Đỗ Nhược Đồng ngẩn ra, bị hần rống đến nỗi không thốt nên lời, cô cúi đầu, hai tay xoắn lấy nhau ngồi trên sô pha cũng không nhúc nhích.

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn hai vai khẽ run của cô, hần bỗng nhiên xoay người lại, xoải bước lớn đi đến bên cửa sổ.

Tại sao hần lại tức giận? Bởi vì chuyện cô uống thuốc tránh thai, khiến hần lại phát tác hồi tiếc cùng tự ti, khiến hần cảm giác mình không"bình thường"?

Nếu như hần thật cho mình là bình thường, hần sẽ vì loại chuyện như vậy mà mắt không chế sao?

Quan Chấn Ngôn chậm rãi quay đầu lại, cô vẫn duy trì tư thế cũ, cảm giác giống như cô vợ nhỏ mắc lỗi ngồi trên sô pha.

Trong khoảng thời gian này, cô vừa phải làm việc, vừa phải xử lý công việc nhà một cách vất vả nhưng cô vẫn nở nụ cười sáng lạn, cô không tiếc dụng tâm muốn hần trải qua những sinh hoạt bình thường trong cuộc sống, tất cả đều thoáng qua đầu óc của hần. Tâm Quan Chấn cứng lại, một cổ khí nóng xông thẳng đến đáy mắt hần.

Hần xoải bước lớn đi đến bên người cô, bỗng dưng ôm chặt cô vào ngực.

Đỗ Nhược Đồng níu lấy áo sau lưng hần, lần đầu tiên trong đời không thể tự chế oa oa khóc thành tiếng.

"Anh làm em sợ muốn chết... Làm em sợ muốn chết..." Cô vừa khóc vừa mơ hồ nói không rõ.

"Không sao, không sao, không có sao..."

Quan Chấn Ngôn vui cầm vào tóc cô nói, ôm chặt lấy cô cho đến khi sức nóng trong mắt dần dần mờ nhạt mới thôi, hần mới có biện pháp lên tiếng lần nữa.

"Em nói rất đúng, nếu anh không có cách nào khôi phục cuộc sống bình thường, mà để cho em mang thai, quả thật không phải là hành động sáng suốt." Quan Chấn Ngôn nâng cằm của cô, khẽ hôn nước mắt cô. "Anh sai rồi."

"Em cũng có lỗi. Có lẽ sau khi có con, anh sẽ từ từ có thói quen ở trong đám đông. Nhưng em không thể mạo hiểm như vậy được, khiến con không vui." Đỗ Nhược Đồng nói, hốc mắt vừa đỏ, đâm vào vai hần. "Anh làm em sợ muốn chết, em còn tưởng tất cả cố gắng đều là uổng phí."

"Ngàn lỗi vạn lỗi đều là do anh." Hần vuốt ve lưng cô, dỗ cô như dỗ con nít.

"Ừ." Cô đồng ý.

"Nhưng hiện tại anh muốn đem toàn bộ thuốc tránh thai đi vứt!" Quan Chấn Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nói, vẫn có một điểm nhỏ nhỏ không thể quên được.

"Tuân lệnh." Cô mỉm cười nói.

Con người nóng rực của Quan Chấn Ngôn khóa tầm mắt của cô, bàn tay của hần thuận theo đường cong trên cơ thể mà đi xuống, phủ lấy hông cô, đem cô kéo về phía trước, kề sát phải nam rung động của hần.

Đỗ Nhược Đồng xấu hổ cúi đầu tựa vào trên vai hần, thật sự là không biết mình đến tốt cùng là tương đối quen với sự lạnh lùng trước kia của hần, hay cái ánh mắt nóng rực này, cứ chỉ to gan hiện tại.

"Không phải nói chỉ nghỉ ngơi nửa giờ sao? Còn không mau đi họp." Cô dùng sức đẩy hần, gương mặt còn đỏ rực.

"Đều là vợ chồng, còn xấu hổ gì ——" hần đứng ở bên cửa, cười cắn hạ môi của cô. "Nhưng hiện tại thiên hạ đã thái bình rồi, anh giao cho Quan Ngừ sắp xếp một chút, tuần sau chúng ta ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật."

"Tuần sau không được, anh quên chúng ta phải tham gia thọ yến của gia gia sao?"

Quan Chấn Ngôn liếc mắt, Đỗ Nhược Đồng kinh ngạc cười ngã vào lòng hần.

"Đi thôi, chúng ta cùng đi ra ngoài nói cho bọn họ biết chúng ta muốn cùng nhau phát ngôn." Hần nói, lướt nhẹ qua khóe mắt có viền nước mắt của cô.

"Chờ một chút." Đỗ Nhược Đồng kéo cả vạt hần xuống, đầu tiên cời ra, sau đó là hai chiếc cúc áo, xấn tay áo sơ mi của hần đến khuỷu tay. "Đại công cáo thành rồi anh như vậy thật đẹp mắt ——"

Quan Chấn Ngôn đưa mắt nhìn nụ cười sáng lạn của cô, hần vững vàng nắm tay cô.

Thì ra là, đây chính là cảm giác của hạnh phúc!

Một tuần lễ sau, Qua Chấn Ngôn cùng Đỗ Nhược Đồng cùng nhau phát ra tin tức về hoạt động công trường cả phê trên đài truyền hình dày đặc ánh sáng.

Cùng một buổi tối ngày hôm đó, Đỗ Nhược Đồng cùng Quan Chấn Ngôn nắm tay nhau tham gia yến tiệc của gia gia.

Quan Chấn Ngôn mặc một bộ tây trang màu be hài hòa cùng bộ lễ phục màu vàng rực rỡ của Đỗ Nhược Đồng, hai người cầm tay nhau, hướng mọi người biểu hiện ân ái rõ rệt.

Hai người chúc thọ gia gia trước, còn Đỗ Giản Mỹ Tú thì bận bịu không ngừng khoe con rể.

Bởi vì có Đỗ Nhược Đồng ở bên người, cho nên Quan Chấn Ngôn cố gắng nén nhịn đám người hai mặt này.

"Chúng ta có thể về chưa." Quan Chấn Ngôn vụng trộm kéo cô đến một bên, nói nhỏ.

"Ít nhất phải đợi đến nửa giờ, đợi đến khi cắt xong bánh mới có thể đi. Dù sao, bây giờ chúng ta có thể thuận tiện giúp công trường cả phê tìm người quyền một khoản tiền nữa a. Kể tiếp anh không phải muốn giúp những đứa trẻ khuyết tật thành lập một trường kỹ thuật và dạy nghề sao? Những người này tiền nhiều như vậy, chúng ta là cấp cho bọn họ một cơ hội làm chuyện tốt đi." Đỗ Nhược Đồng dựa vào bên cạnh hần, nhỏ giọng kê tai nói nhỏ với hần.

"Không nghĩ tâm cơ em nặng như vậy ——" bên môi Quan Chấn Ngôn mang nụ cười yếu ớt, không chút nào không thấy mình tựa tiểu phi tiêu, hợp với ngũ quan lãnh tún, đã đưa tới không ít ánh mắt chăm chú nhìn hần.

"Có lẽ tâm cơ em thật nặng cũng không chừng, nếu không thế nào có biện pháp có được anh?" Cô trực tiếp thừa nhận, ánh mắt cũng không nhìn được len lén tìm bóng dáng La Gia Lệ.

Trước đây không lâu, một nhà báo nào đó viết Quan Chấn Ngôn cùng La Gia Lệ đã từng là người yêu, còn bịa thêm nói Quan Chấn đối với La Gia Lệ

nhớ mãi không quên ... Tin tức này bị mọi người sôi nổi bàn tán một phen.

Cô không mượn cơ hội này giúp Quan Chấn Ngôn đính chính lại thì đợi đến bao giờ.

"Nhược Đồng, nghe nói mấy năm trước chồng cháu cùng La Gia Lệ suýt đính hôn ! Đây là chuyện gì xảy ra?" Trương bối trong người thiếu kiên nhẫn, trước mở lời, hỏi.

"Bọn họ từng nói qua một chút yêu đương nhưng bởi vì cá tính không hợp cho nên chia tay." Đỗ Nhược Đồng hơi hốt nói xong, ngẩng đầu đối với Quan Chấn Ngôn cười một tiếng. "Đúng không?"

"Ừ." Quan Chấn Ngôn chẳng nói đúng sai gật đầu một cái.

"La bác sĩ còn nói cái gì... Bởi vì cháu đáng đáp cùng cô ấy có điểm giống nhau, cho nên Quan Chấn Ngôn mới lấy cháu..."

"Nói hươu nói vượn." Quan Chấn Ngôn lạnh lùng ném xuống một câu.

Tam cô lục bà im lặng, ánh mắt nhìn tư thái thân mật của Quan Chấn Ngôn đang ôm eo Đỗ Nhược Đồng, nhìn tới nụ cười hạnh phúc trên mặt Đỗ Nhược Đồng.

"Thật ra thì cháu cùng Quan Chấn Ngôn đã biết nhau ở đại học, nếu muốn nói giống hay không, cũng có thể là La bác sĩ giống cháu..." gò má Đỗ Nhược Đồng dựa nhẹ trên vai Quan Chấn Ngôn, bọn họ có bao nhiêu ngọt ngào thì có bấy nhiêu ngọt ngào.

"Là chính cô ấy không biết rõ tình huống, không biết từ lúc đại học anh đã thích em rồi." Quan Chấn Ngôn đưa mắt nhìn cô, bổ sung thêm một câu.

"Ai da, nguyên lai là La bác sĩ tự mình đa tình! Chúng ta hãy nói xem, La bác sĩ nào có được như Nhược Đồng dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, lương thiện, hiền lành, cô ta vừa nhìn chính là kẻ nịnh hót. Hôm nay đeo một chiếc nhẫn kim cương năm Carat, khoe khoang như sợ người ta không biết chuyện..."

"Xin hỏi La bác sĩ ở nơi nào vậy? Cháu muốn chào hỏi cô ấy một chút." Đỗ Nhược Đồng dịu dàng hỏi, không muốn nghe quá nhiều điều thêm mắm dặm muối.

Người hiểu chuyện lập tức hưng phấn hướng phía đông chỉ một cái —— La Gia Lệ đang nghiêng người, dùng đuôi mắt quan sát bọn họ.

Đỗ Nhược Đồng sử dụng ánh mắt hỏi thăm Quan Chấn Ngôn.

"Đi thôi." Quan Chấn Ngôn ôm eo Đỗ Nhược Đồng, trực tiếp đi tới trước mặt La Gia Lệ.

"Chấn Ngôn, đã lâu không gặp." La Gia Lệ ngẩng đầu ưỡn ngực, ngẩng cằm lên, bày ra góc độ đẹp mắt nhất .

Quan Chấn Ngôn gật đầu.

"Hai vợ chồng anh mấy ngày nay rất hấp dẫn ánh nhìn của mọi người, tin tức liên tiếp xuất hiện nhiều lần." La Gia Lệ về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói, mắt thẳng nhìn chồng chọc Quan Chấn Ngôn. "Không nghĩ tới anh lại có thể ở trước mắt truyền thông phát biểu".

"Là của công lao của cô ấy, cô ấy để cho tôi biết các vết sẹo không ảnh hưởng gì đến cách xử sự——" Quan Chấn Ngôn cúi đầu dịu dàng nhìn Đỗ Nhược Đồng.

"Cám ơn đã khen." Đỗ Nhược Đồng thân nhiên cười.

"Khi đó em cũng không nói cho anh biết, em cũng không để ý..." La Gia Lệ dòn dập ngắt lời cô.

"Cô nói láo, cô nói ít thì tốt hơn." Quan Chấn Ngôn cũng không khách khí cắt đứt lời nói của La Gia Lệ, hơn nữa mặt không thay đổi gì làm cho người ta không dám vượt khuôn.

Vốn cho là nhìn La Gia Lệ thì hẳn sẽ phần nộ đến không cách nào tự kiềm chế, nhưng so với tưởng tượng của hẳn thì hẳn còn bình tĩnh gấp mười lần.

La Gia Lệ trước mắt xinh đẹp, cũng không thay đổi quá nhiều, nhưng khí chất quả thật quá thấp hèn rồi, cặp mắt kia cũng trải qua nhiều thăng trầm.

Quan Chấn Ngôn cũng không có mở miệng bình luận La Gia Lệ, nhưng thần thái xem thường của hẳn lại đã sớm đem ý nghĩ của hẳn biểu lộ không bỏ sót rồi.

La Gia Lệ ngậm chặt lấy môi đỏ mọng, nắm chặt bàn tay. Một người đàn ông ngay cả tức giận cô cũng không có, cô còn có thể vọng tưởng mình có thể đối với hẳn có bất kỳ ảnh hưởng nào sao?

"Nếu như hai vị không có chuyện gì, tôi muốn đi tìm lão bằng hữu." La Gia Lệ ngạo mạn, ngửa cằm lên.

"Xin đợi một lát, tôi muốn làm phiền cô sau này..." Đừng nói với người xung quanh mình và Quan Chấn Ngôn từng yêu nhau. Đỗ Nhược Đồng nghĩ nói như vậy, nhưng là Quan Chấn Ngôn không cho cô nói hết câu.

"La Gia Lệ, tôi muốn nói với cô một tiếng cảm ơn cùng một tiếng xin lỗi." Quan Chấn Ngôn nhìn La Gia Lệ, cánh tay lại đem Đỗ Nhực Đồng ôm càng chặt hơn.

"Có ý tứ gì?" La Gia Lệ phòng bị hỏi, cô không cho là Quan Chấn Ngôn sẽ có thiện ý gì.

"Nói cảm ơn là bởi vì tôi đã chia tay, cho nên sau này tôi mới có thể cưới được Nhực Đồng. Nói xin lỗi có lẽ là vì tôi chưa từng thích qua cô, tôi chỉ đem cô thành thể thân của Đỗ Nhực Đồng. Đại học năm thứ tư tôi đã thích cô ấy." tốc độ nói chuyện của hắn không nhanh không chậm, giống như là tán gẫu về chuyện nhỏ trong cuộc sống.

"Anh ——" khuôn mặt La Gia Lệ tái xanh lại, giận đến nói không ra lời. "Anh cho rằng tôi còn lưu luyến anh sao? Bây giờ chồng tôi sản nghiệp trải khắp thế giới, mạng lưới của công ty anh cũng chỉ nhỏ như bong bóng, anh cho rằng mình là cái gì!"

Lời này vừa nói ra, Đỗ Nhực Đồng bắt đầu cảm thấy không đồng tình với La Gia Lệ. Cô nhớ ngày đó nhìn thấy chồng của La Gia Lệ và nữ nhân khác ở trong khách sạn, đột nhiên cô có chút cảm thấy hỗn loạn.

"Hôn nhân không nên chỉ vì lợi ích của bản thân mình, tôn trọng lẫn nhau mới duy trì được cuộc hôn nhân lâu dài. Cô quá dụng tâm, đối phương tự nhiên có thể cảm nhận được. Nếu như cô yêu cầu chẳng qua cũng chỉ là đời sống vật chất, người kia sẽ không thể không biết cô có ý đồ riêng." Đỗ Nhực Đồng nói.

"Tôi không cần cô phải dạy tôi." La Gia Lệ khó chịu nói.

"Xin lỗi, tôi chỉ đem tâm tình của mình cùng cô chia sẻ thôi."

"Chúng ta đi thôi." Quan Chấn Ngôn cầm tay Đỗ Nhực Đồng, cũng không quay đầu lại đi về phía ban công.

La Gia Lệ trừng mắt nhìn bộ họ cầm thật chặt tay nhau, cô dùng sức cầm viên kim cương năm Carat trên tay. Cô không hâm mộ bọn họ, một chút cũng không hâm mộ!

Quan Chấn Ngôn mới đẩy cửa ban công ra, Đỗ Nhực Đồng liền hít thật sâu không khí mát mẻ ban đêm.

"Hôm nay nhìn thấy sao." Đỗ Nhực Đồng ngẩng đầu nhìn bầu trời, nghiêm túc đếm.

"Câu nói vừa rồi của em thật hay, cô ta đúng là cần tự kiểm điểm lại tư tưởng." Quan Chấn Ngôn cười, nói.

"Em cũng không có ý muốn nói như thế với cô ấy, nhưng em hi vọng cô ấy đừng tưởng rằng có sản nghiệp lớn là có thể đảm bảo được hạnh phúc. Mẹ em ở trong hoàn cảnh đó dựa dẫm cả đời nhưng cũng không được vui vẻ. Mà La Gia Lệ dù sao còn trẻ, còn có cơ hội thay đổi quan hệ của cô ấy cùng chồng..." Đỗ Nhực Đồng nói.

"Đừng nói tới La Gia Lệ nữa." Hắn biết Đỗ Nhực Đồng là người tốt bụng, nhưng cũng không cần phải lo lắng cho người khác quá nhiều. "Dù sao, ân oán của anh cùng cô ta đến ngày hôm nay là xóa bỏ. Đúng rồi, anh có quà tặng muốn đưa cho em ——"

"Không cần lại đưa em quà tặng." Cô cảnh cáo đưa ngón trỏ ra, vẫn là nhện không được cười. Được hắn sủng ái như vậy, không có biện pháp?

"Phần quà tặng này, nhất định em sẽ thích." Quan Chấn Ngôn ngắm nhìn đồ trang sức bằng ngọc trai trên búi tóc của cô, tư thái ưu nhã, cười như hải tử, ánh mắt càng thêm dịu dàng "Tháng sau anh nghỉ phép nửa tháng, muốn đi nơi nào chơi?"

"Đi nơi nào đều tốt a, chúng ta đi tuần trăng mật!" Đỗ Nhực Đồng ôm cánh tay của hắn, vui vẻ đến xoay tròn.

"Em rất dễ dàng thỏa mãn."

"Không, em rất khó thỏa mãn, cho nên mới muốn đem anh dạy dỗ thành người chồng lý tưởng." Đỗ Nhực Đồng nhú mày, nghịch ngợm cười. "Em chỉ là không có nghĩ rằng, dạy dỗ chồng lại có nhiều quà tặng đến vậy."

Quan Chấn Ngôn véo nhẹ gò má của cô, cũng cười.

"Thật ra thì, em có quà tặng muốn đưa cho anh, nhưng là... Em vốn định... Hay là từ từ hãy nói." Đỗ Nhực Đồng ngập ngừng nửa ngày, lại ngậm miệng lại.

"Sao lại chỉ nói một nửa?"

"Em vốn muốn xác định mới nói cho anh biết."

"Chuyện gì? Em thành thật mà nói cho anh ——" Quan Chấn Ngôn nhìn thần sắc lo âu của cô, vẻ mặt ngưng trọng.

"‘ Bà cô’ của em tháng này đến muộn rồi, em vốn muốn đợi sau khi thọ yến kết thúc sẽ đi mua que thử..."

Quan Chấn Ngôn trừng mắt nhìn bụng của cô, cả người giật mình cứng đờ tại chỗ.

Cô "có thể" mang thai!

"Muốn chết ——" hấn khàn khàn nói nhỏ.

"Anh không vui?" Cô lo lắng thấp giọng hỏi.

"Không!" Hấn bỗng dừng dừng sức lắc đầu, trong lúc bất chợt cười ngây ngô . "Anh chỉ là đang suy nghĩ, bây giờ anh nên làm sao có thể hạnh phúc hơn đây?"

"Dĩ nhiên có thể, so với bây giờ sẽ hạnh phúc hơn, anh có thể để cho nhiều người thêm hạnh phúc ——" Đỗ Nhược Đồng dịu dàng cười, kéo bàn tay của hấn che ở trên bụng cô.

"Anh biết rồi." Quan Chấn Ngôn kiên định nói, ôm vợ và đưa con còn chưa ra đời vào ngực.

Tối nay, bầu trời không mây, trăng non cong cong, lấp lánh vô số ánh sao, đẹp đến nỗi khiến người ta nhìn không rời tầm mắt.

Mặt trăng cùng ánh sao của hấn cũng cư trú trong trái tim hấn.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Dạ Dỗ Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.